

Μωσαϊκός Νόμος - Η απογύμνωση των νόμων του Μωυσή

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Αγαπητέ αναγνώστη, προτού προχωρήσεις στη μελέτη αυτού του κειμένου είναι αναγκαίο να διαβάσεις καλά την παρούσα εισαγωγή που θα σε βοηθήσει στο να κατανοήσεις καλύτερα το περιεχόμενο και το σκοπό του θέματός μας.

Αυτό το κείμενο γράφτηκε και κυκλοφόρησε υπό μορφή μικρού βιβλίου από τον Αμερικανό νομομαθή Joseph Wheless, ο οποίος χρημάτισε δικηγόρος και δικαστής. Ο Wheless γεννήθηκε στην πόλη Nashville της πολιτείας Tennessee των ΗΠΑ το έτος 1889 και απέθανε το 1950. Εκτός από την μητρική του γλώσσα, την αγγλική, εγνώριζε απταίστως την ισπανική, την γαλλική, την ιταλική και την γερμανική καθώς επίσης και Λατινικά, Αρχαία Ελληνικά και Εβραϊκά. Αν κρίνομε από το ύφος και από το περιεχόμενο των συγγραμμάτων του, πρέπει να ήταν λάτρης του αρχαίου Ελληνικού και Ελληνορωμαϊκού πολιτισμού. Εκτός από πολλά βιβλία που έγραψε σχετικά με νομοθεσίες και το επάγγελμά του, ως ελεύθερα σκεπτόμενος και λογικός άνθρωπος εστράφη εναντίον δεισιδαιμονιών και βλακειών.

Όπως και σήμερα έτσι και τότε η χώρα του μαστιζόταν κυριολεκτικά από αιρέσεις, θρησκοληψίες και προλήψεις που προέρχονταν από όλες τις θρησκείες του πλανήτη, κυρίως όμως από τις εκατοντάδες αιρέσεις του Χριστιανισμού, ο οποίος με τη σειρά του προήλθε ως αίρεση του Ιουδαϊσμού πριν 1900 χρόνια. Έτσι ο Wheless εδημοσίευσε τέσσερα βιβλία πάνω στην απογύμνωση της χριστιανικής θρησκείας και της εκκλησιαστικής ιστορίας και ταυτοχρόνως μαζί τους απογυμνώνει και τον Ιουδαϊσμό. Αφού ο Χριστιανισμός, όπως είπαμε, προήλθε από τον Ιουδαϊσμό ως αίρεση, είναι φυσικό οι δύο θρησκείες να μοιράζονται ένα τεράστιο κοινό μέρος. Συγκεκριμένα ο Χριστιανισμός έχει ως αρχική του βάση την *Παλαιά Διαθήκη*, δηλαδή την βάση του Ιουδαϊσμού. Τα τέσσερα βιβλία τού εξαιρετικού ερευνητή Wheless είναι τα εξής:

1. *Debunking the Laws of Moses*, 1929. Την μετάφραση αυτού του κειμένου

διαβάζετε τώρα.

2. *The Church founded on Lies and Forgeries*, 1931. (Η Εκκλησία που θεμελιώθηκε σε Ψέματα και σε Πλαστογραφίες.)
3. *Is it God's Word?*, 1925. (Είναι αυτό Λόγος Θεού;)
4. *Forgery in Christianity*, 1930. (Παραχάραξη στον Χριστιανισμό.)

Σ' αυτά τα τέσσερα βιβλία ο Wheless χτυπά αλύπητα, με επιστημονικό τρόπο και με καυστικό χιούμορ τον Χριστιανισμό και ταυτοχρόνως και τον Ιουδαϊσμό. Τα στοιχεία που χρησιμοποιεί περιλαμβάνονται σε ολόκληρη την Εβραιοχριστιανική Βίβλο από διάφορες εκδόσεις, στα βιβλία του Ελληνιστή Ιουδαίου ιστορικού Ιωσήπου Φλαβίου, στην *Καθολική Εγκυκλοπαίδεια*, στη *Βιβλική Εγκυκλοπαίδεια*, στους Πατέρες πριν από την πρώτη οικουμενική σύνοδο της Νικαίας (+325 Κ.Ε.), στους Πατέρες μετά τη σύνοδο της Νικαίας, σε πάρα πολλά ιστορικά βιβλία της αρχαίας και νέας Ιστορίας και αλλού. Η μέθοδός του είναι απλή. Δεν κάνει ούτε προσπαθεί να κάμει μια κάποια θεωρία. Παραμένει στο «σύ είπας» και «σύ έπραξας». Μετά, με απλή κοινή λογική, βρίσκει ότι όλα τα στοιχεία που μας μεταφέρουν οι παραπάνω πηγές αλληλοσυγκρούονται ανηλεώς, δημιουργώντας έτσι μια αλλόκοτη σούπα με ένα τεράστιο αριθμό λαθών ιστορικών και επιστημονικών, αντιφάσεων, παραλογισμών, βλακειών και διαφόρων άλλων μεταξύ τους ασυμβίβαστων πραγμάτων. Τα εκκλησιαστικά δόγματα πατέρων, συνόδων, κλπ. αυξάνουν τον κυκεώνα αυτόν κατά πολύ. Το τελικό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή η σούπα ούτε τρώγεται ούτε καταπίνεται, εκτός εάν σε έχουν ναρκώσει ή με χίλια ζόρια σου τη σπρώξουν με πίεση κάτω στο στομάχι σου. Αλλιώς δεν πάει κάτω με τίποτα!

Αυτή η επιχειρηματολογία και τρόπος σκέψεως και κριτικής δεν είναι πρωτοφανής. Βλέπομε τα ίδια και σε έργα πάρα πολλών διαφόρων Χριστιανών των πρώτων αιώνων που κατατάγησαν στους αιρετικούς από τους υποτιθεμένους ορθοδόξους. Π. χ. η διαμάχη του Μανιχαίου Χριστιανού επισκόπου Faustus με τον ιερό Αυγουστίνο όπως μας την περιγράφει ο ίδιος ο ιερός πατέρας Αυγουστίνος στο εκτενές έργο του *Επί της Αιρέσεως των Μανιχαίων*. Εκεί μεταξύ πολλών άλλων συζητείται και ο φοβερός Εβραϊκός Νόμος του Μωυσέως. Επίσης βλέπομε ότι ακόμα και τότε οι απαντήσεις του «μεγάλου διδάκτωρος» της πίστεως, πατέρα Αυγουστίνου, στις ερωτήσεις και αντιρρήσεις του Faustus ήταν οι στερεότυπες, κοινές και ρηχές απαντήσεις υπεκφυγής και μπαλώματος, όπως τις ακούμε συνεχώς μέχρι σήμερα. Είναι να απορεί και να εξίσταται κανείς πώς ο Αυγουστίνος παρά τις βλακειές, τις ανοησίες, τις αυθαιρεσίες, τα ψέματα, τους

κομπλεξισμούς, κλπ. που μας έχει αραδιάσει στο συνολικό πολύτομο έργο του, έχει θεωρηθεί από πολλούς ως μεγάλος διανοητής και φιλόσοφος. Δεν είχε μάθει το: «Ούκ εν τώ πολλώ τό εύ!». Βέβαια για το χριστιανικό κριτήριο δεν είναι ο μόνος «βλαξ» που έγινε μέγας πατέρας, διδάκτωρ και φωστήρας. Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι «φωστήρες» στον πάγκο που τους διαφημίζουν όχι μόνον ως φιλοσόφους (άντε τώρα να βρεις το γιατί) αλλά και ως επιστήμονες, αν αγαπάς τον Θεό σου, ανωτέρους, άκουσον-άκουσον, και από τον Νεύτωνα! Π. χ., λένε μερικοί ανόητοι ότι ο Καππαδόκης Βασίλειος «ο μέγας άγιος!» είχε ανακαλύψει την Ουράνια Μηχανική και την Παγκόσμια Έλξη πριν τον Νεύτωνα! Αλλά για τη «σωστή κρίση» και ευπιστία, για να μην μιλήσομε για την μωροπιστία, των Χριστιανών δεν χρειάζεται να απορεί κανείς!

Εδώ ας δώσομε ένα απλό παράδειγμα από την *Καινή Διαθήκη*. Στο πρώτο κεφάλαιο του *Κατά Ματθαίον Ευαγγελίου*, 1: 1-17, μόλις δηλαδή ανοίξομε την *Καινή Διαθήκη*, βλέπομε ότι αυτός που έγραψε το κεφάλαιο αυτό θέλησε να μας δώσει τη γενεαλογία του Ιησού, αρχίζοντας από τον Αβραάμ. Περιττό να πούμε ότι δεν παραθέτει καμία χρονολογία.

(α) Τα κανόνισε, για δικούς του θεολογικούς λόγους που δεν θα αναπτύξομε εδώ, να βγάλει τρία δεκατεσσάρια γενεών 1: 17, δηλαδή $3 \times 14 = 42$ γενεές συνολικά. Ήθελε να δείξει ότι ο Θεός Γιαχβέχ είχε ένα συμμετρικό κανονικό σχέδιο διά την έλευση του Μεσσία και την λύτρωση του ανθρωπίνου γένους.

(β) Έλα όμως που δεν πρόσεξε και το τελευταίο δεκατεσσάρι το έβγαλε δεκατριάρι (μαζί με το όνομα του Χριστού). Είναι να απορεί κανείς πώς αυτός που έγραψε όλα αυτά τα ονόματα δεν έκανε μια διορθωτική επανάληψη, έναν έλεγχο, ώστε να βρει το λάθος και να το διορθώσει. Έτσι, αυτό το λάθος έχει φτάσει και σε μας μετά από χιλιετίες. Δεν γνωρίζω πόσοι θεολόγοι έχουν μετρήσει τα ονόματα για να διαπιστώσουν αυτό το λάθος, αλλά προφανώς 41 δεν ισούται με 42 (αν και για μερικούς αχαρακτήριστους $41 = 42$ αφού έτσι το θέλησε το Άγιο Πνεύμα, και φυσικά το Άγιο Πνεύμα δεν κάνει λάθη!).

(γ) Το κακό όμως δεν σταματά εδώ. Αν ανοίξομε το βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* στα κεφάλαια 2 και 3, από τα οποία αντίγραψε ο συγγραφέας, θα διαπιστώσομε ότι σε τρεις περιπτώσεις τα ονόματα που αναφέρονται από τον υποτιθέμενο Ματθαίο δεν είναι γιοι των αμέσως προηγούμενων, αλλά ο Ιωάθαμ είναι τρισέγγονο του Οζία, ο Ιεχονίας είναι εγγονός του Ιωσία και ο Αβιούδ είναι μακρυνός απόγονος του Ζοροβάβελ. Επίσης σύμφωνα με μερικές εκδόσεις της

Παλαιάς Διαθήκης, μεταξύ των οποίων είναι και η *Μασόρα*, ο Σαλαθιήλ είναι εγγονός και όχι γιος του Ιεχονία και ο Ζοροβάβελ είναι εγγονός και όχι γιος του Σαλαθιήλ.

(δ) Ακόμα ο θεόπνευστος Ματθαίος γράφει στο στίχο 1: 11 ότι ο Ιωσίας εγγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού επί μετοικεσίας Βαβυλώνας. Όμως από την Ιστορία, και το Δ΄ Βασιλειών 21: 26, 22, και 23, ξέρομε ότι ο βασιλιάς Ιωσίας σκοτώθηκε σε μάχη κατά των Αιγυπτίων το - 609 σε ηλικία 39 ετών. Αυτό το λάθος ας μας το «εξηγήσουν οι επιφανείς θεολόγοι»! Να ήταν το μόνο λάθος και τι καλό στον κόσμο! (Για τον Ιωσία θα ξαναμιλήσομε ολίγον παρακάτω.). Δηλαδή παντού υπάρχει γενικώς μια τρομερή ασυμφωνία με την θεόπνευστη *Παλαιά Διαθήκη* και την *Μασόρα*.

(ε) Ενώ λοιπόν βλέπομε ότι για να βγάλει τα δεκατεσσάρια του ο Ματθαίος έκοψε ονόματα όπου αυτός ενόμισε σκόπιμο, μέσα στη εξέταση αυτού του ζητήματος αναδύεται και το εξής εύλογο ερώτημα: Από πού πήρε τα ονόματα της γενεαλογίας από τον Αβιούδ και μετά. Αυτά, εκτός από τέσσερις συνωνυμίες άλλων αρχαιότερων εποχών, δεν υπάρχουν πουθενά στην *Παλαιά Διαθήκη*. Μήπως λοιπόν είναι μυθοπλαστικά; Αν όχι, τότε να μας τα βρούνε οι πεφωτισμένοι της χριστιανικής αλήθειας.

Το κακό όμως και πάλι δεν τελείωσε αλλά τώρα γίνεται ακόμα χειρότερο. Ο θεόπνευστος Λουκάς στο κεφάλαιο 3 του *Ευαγγελίου* του, μας δίνει μίαν άλλη γενεαλογία του Ιησού τόσο διαφορετική από εκείνη του Ματθαίου που είναι να χάνεις το νου σου. Όπως ο Ματθαίος έτσι και ο Λουκάς δεν παρέθεσε καμία χρονολογία. Οι γενεές του Λουκά φτάνουν μέχρι τον Αδάμ και παρουσιάζουν διάφορα προβλήματα με την *Παλαιά Διαθήκη*. Μεταξύ Αβραάμ και Ιησού έχει 56 γενεές και μεταξύ Δαυίδ και Χριστού μόνο τρία ονόματα συμπίπτουν και αυτά πάλι σε άλλη σειρά, κλπ. Σας παρακαλούμε να συγκρίνετε μόνοι σας αυτές τις γενεαλογίες για να πεισθείτε. Θα βρείτε και άλλες ουσιώδεις διαφορές και προβλήματα που έχουν μεταξύ τους. Μαζί μ' αυτές ανοίξετε και το βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* 2, 3 για να απολαύσετε την ασυμφωνία αυτή σε όλο της το μεγαλείο. Π.χ. ο Χριστός έχει παπού τον Ιακώβ στον Ματθαίο, ως πατέρα του Ιωσήφ, ενώ στον Λουκά έχει παπού τον Ελί. Ας μας εξηγήσουν με ποιον θεόπνευστο τρόπο γίνεται αυτό, όπως και τα άλλα!

Έχω μελετήσει τις διάφορες προσπάθειες των Χριστιανών για να δώσουν εξήγηση σ' αυτή την αντίφαση. Να 'ταν η μόνη! Οι εξηγήσεις που δίνουν είναι τόσο

πλαστές και ανόητες που απορεί κανείς με πόση λύσσα προσπαθούν να βρουν δικαιολογίες για τα αδικαιολόγητα. Εκεί βλέπεις ακριβώς τον φανατισμό και την ξεροκεφαλιά του πιστού. Ελπίζω και 'σεις να τις βρείτε και να τις μελετήσετε. Κυκλοφορούν εδώ και 'κει. Αλλιώς ρωτήσετε θεολόγους να δείτε τι θα σας πούνε.

Αφού όμως ο Ιησούς προήλθε από το Άγιο Πνεύμα και την δεκατετράχρονη Εβραιοπούλα Παρθένο Μαριάμ και αφού και οι δύο γενεαλογίες καταλήγουν στον γέροντα Ιωσήφ, εντέλει είναι εντελώς άχρηστες διότι δεν έχουν να κάνουν τίποτα με τον Ιησού Χριστό των Χριστιανών. Η μεν Μαριάμ παρέμεινε παρθένος εσαεί, το δε Άγιο Πνεύμα δεν υπέκλεψε, ούτε και χρειαζόταν, γεροντικό σπέρμα του ογδοηκοντούτη Ιωσήφ. Συνεπώς, προς τί όλες αυτές οι γενεαλογίες, αντιφάσεις και τα λάθη; Προς τί, φωστήρες της Εβραιογνωστικοχριστινικής μάστιγας; Σας παρακαλούμε να μας πείτε για να μάθομε!

Τώρα ας αναφέρομε μια θεόπνευστη ιστορία από την *Παλαιά Διαθήκη*. Μελετήστε μόνοι σας το κεφάλαιο 19 της *Γενέσεως*. Πρόκειται να θαυμάσετε το σχέδιο των δύο θυγατέρων του αγίου Λωτ για να συνουσιαστούν διαδοχικά με τον υπερεβδομηκοντούτη πατέρα τους σε δύο διαδοχικές νύχτες. Μια κατάφορη αιμομιξία που δημιούργησε δύο αγόρια (τον Αμμάν και τον Μωάβ, γενάρχες των Αμμανιτών και των Μωαβιτών), ένα από την κάθε μία, με τεράστιες απώτερες συνέπειες. Ο Λωτ έγινε πατέρας και παππούς ταυτοχρόνως και δυο φορές. Η ιστορία αυτή είναι ανήθικη παρά τις δικαιολογίες που μας έχουν σερβίρει και οι οποίες ούτως ή άλλως δεν στέκουν. Τίποτε από εκεί μέσα δεν αντέχει στην παραμικρή κριτική. Ο συγγραφέας του παρόντος βιβλίου, ο Wheless, αναφέρει αυτό το επεισόδιο και μερικές συνέπειές του στο προτελευταίο μέρος με τίτλο «διάφοροι μικρότεροι θεϊκοί νόμοι».

Τα λάθη, οι αντιφάσεις, οι παραλογισμοί, οι ανοησίες και άλλα τέτοια από τη *Γένεσιν* μέχρι την *Αποκάλυψιν* και σε συνδυασμό με τα δόγματα και τα πεπραγμένα της εκκλησίας ανέρχονται σε χιλιάδες χωρίς υπερβολές. Η σκέψη που έπεται είναι απλή και φυσική. Ο πάνσοφος και παντοδύναμος Θεός δεν μπορεί να κάνει λάθη (έστω και ένα), παρεκτός και κάνω λάθος εγώ. Δεν μπορεί να διατυπώνει αντιφάσεις (έστω και μία), να λέει παραλογισμούς, βλακείες, κλπ. Μετά, οι αρχές Του, οι εντολές Του, οι λόγοι Του, οι νόμοι Του, οι υποσχέσεις Του, κλπ., θα πρέπει να έχουν διαχρονική ισχύ. Δεν μπορούν να αλλάζουν από εποχή σε εποχή και κατά το δοκούν μερικών ανθρώπων ή και ολοκλήρων ανθρωπίνων κοινωνιών. Όταν θεολόγοι και ιερείς στριμωχτούν άσχημα από όλες τις μεριές λόγω των ατοπημάτων με τα οποία είναι γεμάτη η *Βίβλος* και η Χριστιανική Ιστορία, τότε

τραβάνε τον άσσο από το μανίκι. Λένε δηλαδή ότι, «Θεός είναι και ότι θέλει κάνει!» ή «ο Θεός ενεργεί με μυστήριους τρόπους που δεν μπορούμε να καταλάβομε εμείς», κλπ. Τότε το μεγάλο ερώτημα που ανακύπτει είναι το πώς αυτοί γνωρίζουν τί θέλει να κάνει ο Θεός, αφού κάθε τόσο αλλάζει τις θέσεις Του. Επίσης, ποιος ξέρει πότε θα αλλάξει πάλι τη γνώμη Του, τη σκέψη Του, τον νόμο Του, τις εντολές Του, κ.ο.κ., έτσι που να μη βρίσκομε ησυχία. Αλλά συνωμοτικά ξεχνούν ότι ο Θεός κατηγορηματικά δηλώνει πως είναι δίκαιος, σωστός, τέλειος, δεν αλλάζει γνώμη, δεν μετανοεί, δεν γυρίζει πίσω, κλπ. Βλέπε: Έξοδος 3: 14-15, 34: 6-7, Αριθμοί 23: 19, Δευτερονόμιον 32: 4, Α΄ Σαμουήλ (ή Α΄ Βασιλειών) 15: 29, Ψαλμοί 19: 7-10 (ή 18: 8-11), 33: 10 (ή 32: 11), Ησαΐας 55: 11, Ιεζεκιήλ 24: 14, Μαλαχίας 3: 6, Σοφία Σειράχ 22: 23 (ή 24), Προς Εβραίους 6: 18 (δεν ψεύδεται), 13: 8, Επιστολή Ιακώβου 1: 17, κλπ. Για το κύρος και την θεοπνευστία των Γραφών βλέπε: Ιωάννης 10: 35 και Β΄ Προς Τιμόθεον 3: 16, Β΄ Πέτρου 1: 20-21, κ. α.

Αλλά όπως παντού και σε καθετί έτσι και εδώ υπάρχει αντίφαση! Ο Βιβλικός Εβραιοχριστιανικός Θεός Πατήρ Γιαχβέχ σε πολλές άλλες περιπτώσεις αλλάζει γνώμη, μετανοεί, πισωγυρίζει. Βλέπε: Γένεσις 6: 6-7, Έξοδος 32: 10, Δευτερονόμιον 9: 13, Α΄ Σαμουήλ (Α΄ Βασιλειών) 15: 11, Ψαλμοί 106: 43-45 (ή 105: 44-46), Ιερεμίας 18: 8-10, Ιωήλ 2: 13, Αμώς 7: 3, Ιωνάς 3: 10, κ. α. (Γένεσις, Έξοδος, Προφήτες, Ιώβ, Καινή Διαθήκη, κλπ.).

Με αυτή λοιπόν τη λογική, όπως την αναπτύξαμε περιληπτικά, ο Wheless και όσοι άλλοι την ασπάζονται αποδεικνύουν ότι τα βιβλία της Βίβλου δεν είναι θεόπνευστα και ότι τα διάφορα δόγματα και αποφάσεις πατέρων και συνόδων είναι αντιφατικά μεταξύ τους. Όλα αυτά είναι, τελικά, έργα διαφόρων ανθρώπων και διαφόρων εποχών που δεν τα καταφέρανε να βάλουν μια κάποια τάξη, αλλά δημιούργησαν μια βαβυλωνία άνευ προηγουμένου που δεν συμμαζεύεται με τίποτα. Το περιεχόμενο λοιπόν όλων αυτών των βιβλίων της Γραφής και της Παράδοσης, τα δόγματα και οι αποφάσεις συνόδων καταρρέουν κάτω από το βάρος των λαθών, των αντιφάσεων, των παραλογισμών των βλακειών κλπ. που περιέχουν. Όταν όμως ένα δόγμα καταρρεύσει (εδώ βέβαια καταρρέουν πολλά ή μάλλον όλα) τότε επαγωγικά όλο το θρησκευτικο-κοινωνικό οικοδόμημα που βασίστηκε πάνω σ' αυτά τα δόγματα γκρεμίζεται στο έδαφος σαν χάρτινος πύργος.

Πολλοί αντιτείνουν ότι σαν πολύ με την λογική εξετάζομε το ζήτημα! Τότε λοιπόν ας το εξετάσομε με τον παραλογισμό και την ανοησία! Ζήτω η σχιζοφρένεια και η τυφλότης! Μα είναι σοβαρά πράγματα αυτά; Μετά ξεχνούν ότι το Κατά Ιωάννην

Ευαγγέλιο αρχίζει με το «Εν αρχή ήν ο Λόγος...». Εδώ, η λέξη «Λόγος» (στην γνωστικιστική εισαγωγή του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου*) έχει πολλές σημασίες. Ανάμεσα όμως, σε όλες αυτές τις σημασίες την προέχουσα θέση την κατέχει η λογική. Γι' αυτό εξάλλου «Λόγος» και «Λογική» έχουν την ίδια ετυμολογική ρίζα. Είναι συνεπώς σοβαρές αυτές οι δικολαβίστικες απαντήσεις που εφευρίσκονται μόνο όταν φτάσουμε στα ζόρια; Δεν σοβαρευόμαστε λιγάκι; «*Ει τί καλό μανθάνη τις μάθημα διά τού λόγου τό μανθάνει. Οι δέ τά σπουδαιότατα επιστάμενοι κάλλιστα διαλέγονται.*». Χωρίς λογική τα πάντα επιτρέπονται και τα πάντα ταυτοχρόνως απαγορεύονται και τα πάντα αλληλοαναιρούνται. Δεν υπάρχει επιχείρημα και δεν υπάρχει συμπέρασμα για τίποτα. Καμιά πρόοδος δεν είναι δυνατή. Ή δεχόμαστε τους γραπτούς και άγραφους κανόνες της κοινής λογικής ή αλλιώς ας παραιτηθούμε από τα πάντα και να μην συζητάμε για τίποτα, προτού τρελαθούμε τελείως και αμετακλήτως. Επίσης στον *Ιωάννη 10: 35*, κα., πιστοποιείται το κύρος της γραφής

Σ' αυτό το βιβλίο ο Wheless αρχίζει με τους στίχους των *Ψαλμών 18* (ή *19*): 8-11 (ή 7-10) οι οποίοι μας βεβαιώνουν για την τελειότητα των νόμων του Θεού και με το υποτιθέμενο γεγονός ότι ο Μωσαϊκός Νόμος δόθηκε από τον ίδιο τον αληθινό Θεό (Γιαχβέχ) στον Μωυσή. (Βλέπε και *Δευτερονόμιον 32: 4*, *Σοφία Σειράχ 24: 23* (ή *24*)). Πολλοί θεολόγοι μας λένε ότι εκτός τις δέκα εντολές το υπόλοιπο μέρος του νόμου δεν δόθηκε από τον Θεό Γιαχβέχ ευθέως στον Μωυσή αλλά απλώς ο Θεός το ενέπνευσε στον Μωυσή. (Μάλλον πολύ θα επιθυμούσαν να μας πουν ότι ο Θεός δεν ανεμείχθη καθόλου με αυτό το αισχρό μέρος του νόμου, γιατί του το «ενέπνευσε» στην προκειμένη περίπτωση δεν διαφέρει από του το «υπαγόρευσε» σαν παντοδύναμος, πάνσοφος, παντογνώστης και πανάγαθος.). Αυτό όμως είναι εσκεμμένο ψέμα, διότι συνεχώς και σε κάθε διάταξη του νόμου διαβάζομε: «Γιαχβέχ ωμίλησε προς Μωυσή καί είπε...» καθώς έχομε και την αναφορά *Πρός Εβραίους 3: 5* «και Μωϋσής μεν πιστός εν όλω τω οίκω αυτού ως θεράπων, εις μαρτύριον των λαληθησομένων». Συνεπώς ο Θεός υπαγορεύει στον «δυνατόν εν τοις λόγοις» (*Πράξεις 7: 22*, παρ' όλο που στην *Έξοδο 4: 10* εμφανίζεται ως ψευδός, βραδύγλωσσος) Μωυσή τι να γράψει σε κάθε βήμα. Επομένως από πού έβγαλαν οι θεολόγοι το συμπέρασμα ότι ο Θεός δεν ανεμείχθη; Είναι και αυτό μια από κείνες τις συνωμοτικές δόλιες απαντήσεις τους που βασίζονται στην άγνοια και την απροθυμία του πλήθους για μάθηση και εξιχνίαση της αλήθειας. Μετά ο Wheless συνεχίζει αναλύοντας μερικούς νόμους ικανούς να μας πείσουν για την υποτιθέμενη «τελειότητα» και «θεϊκή προέλευσή» τους! Καθ' οδόν υποδεικνύει και ολίγες αντιφάσεις και βλακείες από τις αμέτρητες που υπάρχουν, μόνο και μόνο

επειδή βρεθήκανε μέσα στα κείμενα που αναφέρει.

Ο Νόμος του Μωυσέως δεν είναι δυνατό να έχει δοθεί από έναν πάνσοφο, παντοδύναμο, πανάγαθο (κλπ.) Θεό. Μελετήσετε την ανάλυση που ακολουθεί για να πεισθείτε. Μπορείτε να επεκταθείτε και να μελετήσετε ολόκληρη την *Πεντάτευχο* η οποία περιέχει τα πάντα περί του Νόμου. Αν η *Πεντάτευχος* δεν σας πείθει, τότε διαβάστε ολόκληρη τη *Βίβλο* (*Παλαιά και Καινή*). Αν και πάλι δεν πεισθείτε, τότε παραμείνετε πιστοί με την ικανοποίηση ότι επιτέλους κάνατε αυτό που έπρεπε να είχατε κάνει από την αρχή: δηλαδή να μελετήσετε τη *Βίβλο* σας και την Ιστορία σας. Αυτά τα δύο, ως καλοί πιστοί που «ερευνάτε τās γραφάς» πρέπει να τα κάνετε, εάν δεν τα έχετε κάνει ήδη. Μόνο που πρέπει να διαβάσετε με μεγάλη προσοχή και όχι επί τροχάδην ή μόλις πριν σας πάρει ο ύπνος. Αν είστε συνεπείς, υπεύθυνοι και τίμιοι, δεν νομίζετε ότι οφείλετε να γνωρίζετε τι ακριβώς είναι αυτά που πιστεύετε; Ή όχι; Μάλιστα δε, θα έπρεπε να μελετήσετε καλά πριν αποφασίσετε ότι εντάσσετε στην Α ή στην Β θρησκεία. Έχω ακούσει πάρα πολλούς Χριστιανούς να επικρίνουν ορισμένους που αποφασίζουν να γίνουν μέλη τεκτονικών στοών προτού γνωρίσουν τι πρεσβεύει ο Τεκτονισμός. Δεν διαφωνώ μαζί τους. Αλλά ερωτώ: Γιατί δεν κάνουν το ίδιο για τους εαυτούς τους όταν βαπτίζονται και ομολογούν πως είναι Χριστιανοί και μερικές φορές φανατικοί προτού καν γνωρίσουν τουλάχιστον αυτά που καταγράφει η *Βίβλος*, αν όχι όλα όσα πρεσβεύει η θρησκεία τους;

Τα βιβλία που έχουν γραφτεί για να εκθέσουν τις τρομερές ασυνέπειες θεωρίας και πράξης όλων των θρησκειών (και όλα τα παράλογα των ιερών βιβλίων τους) με σχόλια, εξηγήσεις, επιστημονικές έρευνες και θεωρίες, αρχαιολογικές ανακαλύψεις και άλλα στοιχεία ανέρχονται σε χιλιάδες. Δυστυχώς σήμερα ζούμε σ' έναν κόσμο γενικής απροθυμίας για έρευνα, μελέτη, μάθηση, και κριτική. Εκτός από την τεχνολογία και ορισμένες πρακτικές επιστήμες, η υπόλοιπη δραστηριότητα του ανθρώπου διοχετεύεται σε ετερόκλητα και τις πιο πολλές φορές άχρηστα πράγματα και σε ένα συνεχή αγώνα επιβίωσης με ολοένα αυξανόμενες ανάγκες και πολυτέλειες. Έτσι, ο κόσμος δεν συγκεντρώνεται να μελετήσει σοβαρά ένα θέμα, όπως η θρησκεία, και να σταθεί απέναντί του υπεύθυνα. Ούτε βιβλία διαβάσει, ούτε θέλει να ακούει και να μαθαίνει από όσους γνωρίζουν. Αρκείται στο «δεν ξέρω, δεν μιλώ» ή στο «δεν θέλω να μάθω», απλώς για να μείνει ήσυχος στην παροδική και ψεύτικη στιγμή της απατηλής ευωχίας. Έτσι χιλιάδες βιβλία του παρελθόντος έχουν μείνει στο περιθώριο και μόνο για λίγους μερακλήδες. Τα τέσσερα βιβλία του Joseph Wheless, κάνοντας την αρχή με

το παρόν βιβλίο, πρέπει να μεταφραστούν οπωσδήποτε στα Ελληνικά και σε όλες τις γλώσσες και να μελετηθούν ενδελεχώς. Με την ευκαιρία αυτή, θα ήθελα να συστήσω στον αναγνώστη άλλα τέσσερα βιβλία που κύριο σκοπό έχουν την παρουσίαση των αντιφάσεων, βλακειών, παραλογισμών, λαθών κλπ. της *Βίβλου* χωρίς να προβάλλουν καμιά θεωρία, αλλά απλώς κάνοντας σύντομα σχόλια, αναλύσεις, ερωτήσεις και σποραδικές υποθέσεις:

1. *Βίβλος Ακατάλληλη δι' Ενηλίκους*, διδάκτορα θεολόγου Αργύρη Δ. Τσακαλία. Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, 1999.
2. *Διασκεδαστική Βίβλος*, μεταφρασμένο από τα γαλλικά, του Γάλλου Λέο Ταξίλ. Εκδόσεις Παπαζήση, 2000.
3. *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης*, του Θωμά Μάρα. Εκδόσεις Δίβρης, ή Εκδόσεις Σμυρνιώτη, 1979. Ο συγγραφέας τιμωρήθηκε με φυλάκιση 10 μηνών για την έκδοση αυτού του βιβλίου, το 1980. (Σ' αυτό το βιβλίο συγκεντρωθείτε μόνο στις αντιφάσεις της *Καινής Διαθήκης* και αγνοήσετε τις πολιτικές προβλέψεις του συγγραφέα.).
4. *The X-Rated Bible* (Η ακατάλληλη *Βίβλος*, στα αγγλικά), του αμερικανού αποσκιρτήσαντος υποψηφίου ιερέα, Ben Edward Akerley. Εκδόσεις Feral House Publishers, 1998.

Έχομε ακούσει και άλλες πολλές ακατονόμαστες απαντήσεις στο σύνολο των αντιρρήσεών μας που προέκυψαν από ενδελεχή και πολυδάπανη μελέτη. Εκτός της απαντήσεως ορισμένων θεολόγων ότι τη θέση της λογικής θα πρέπει να πάρει ο παραλογισμός και η σχιζοφρένεια που είδαμε παραπάνω, θα ήθελα να αναφέρω άλλες δύο:

A) Μας λένε ότι κολλάμε στο γράμμα, στην τελεία, στην υπογεγραμμένη και στις μικρολεπτομέρειες. Απαντάμε λοιπόν ότι όλος ο κυκεώνας των λαθών —ιστορικών και επιστημονικών— αντιφάσεων, παραλογισμών, βλακειών κλπ. δεν είναι ούτε ένα γράμμα, ούτε ένα σημείο στίξεως, ούτε μια ξεχασμένη υπογεγραμμένη. Αλλά είναι μια τεράστια συλλογή τέτοιων αρνητικών στοιχείων που κάνουν όλο το σύστημα που οικοδομήθηκε πάνω στα βιβλία αυτά να καταρρεύσει. Ύστερα όμως επιμένουν ότι πρόκειται για τον αληθινό λόγο του πάνσοφου, παντοδύναμου, πανάγαθου Θεού. Δεν νομίζετε ότι ένας τέτοιος λόγος θα έπρεπε να είναι διατυπωμένος με απόλυτη σαφήνεια και σοφία, ώστε να μην περιέχει τίποτα από όλα όσα του καταμαρτυρούμε; Επίσης αυτός ο λόγος δεν θα έπρεπε να καταντά ζήτημα ερμηνείας, μεταφοράς, παρομοίωσης, αλληγορίας και κάθε είδους σχήματος λόγου που δεν είμαστε σε θέση να καταλάβομε με βεβαιότητα τι εννοεί.

Αν ο λόγος του Θεού ήταν θέμα ερμηνειών, τότε ποια είναι επιτέλους η ορθή ερμηνεία του; Αυτό είναι θεμελιακή ερώτηση. Επίσης, μετά από πολλές αντιπαραθέσεις μάς λένε ότι διάφορα θέματα, όπως εκτίθενται, είναι συμβολικά. Μα τότε οφείλουν να μας εξηγήσουν ρητά τι είναι αυτό που συμβολίζεται. Αν αυτό δεν μπορούν να το κάνουν, τότε όλοι αυτοί οι συμβολισμοί είναι άχρηστοι σαν τους διάφορους μυστικούς κώδικες που δεν μπορούμε να αποκρυπτογραφήσουμε, ή σαν τα βιβλία που είναι γραμμένα σε μια άγνωστη γραφή που δεν μπορούμε να αναγνώσουμε. Αν λοιπόν ο αληθινός λόγος τους αληθινού Θεού είναι θέμα μεταφορών, παρομοιώσεων, συμβολισμών, αλληγοριών, ερμηνειών κλπ. που είτε αλλάζουν σχήμα και μορφή σαν το λάστιχο ή τον μυθικό Πρωτέα, είτε δεν μπορούμε να ξέρομε τι θέλουν να μας πουν και να μας διδάξουν, σύμφωνα με το «τίς οίδε τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ», τότε ἔχομε ἕνα λόγο δοσμένο ἀπὸ τὸν παντοδύναμο καὶ πάνσοφο Θεὸ που δεν μπορεί να μας χρησιμεύσει σε τίποτα. Αλλά τότε ἕνας παντοδύναμος Θεὸς ἔχει ἄραγε ἀνάγκη νὰ παίξει κρυφτούλι με ἐμὰς τὰ ἀδύναμα πλάσματά του καὶ νὰ μὴ μας μιλάει καθαρὰ καὶ ξάστερα; Δεν καταλαβαίνομε γιατί ἕνας παντοδύναμος, πάνσοφος καὶ πανάγαθος πατέρας του ἀρέσει νὰ μιλάει ἀκαταλαβίστικα στὰ ἀνήμπορα παιδιὰ του. Τί θέλει ἄραγε, νὰ παίξει μαζί τους; Ἀν βρεῖτε τὴν ἀπάντηση σὲ ὅλα αὐτὰ πολὺ ἐπιθυμοῦμε νὰ τὴ μάθομε καὶ ἐμεῖς.

Β) Μια ἄλλη ἐπιχειρηματολογία που ἀκούμε συχνὰ εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς δεν εἶναι κάτι που τὸ ἀναλύεις στὸ ἐργαστήριο, τὸ ἐξετάζεις στὸ ἰατρεῖο, στὸ χημεῖο, σχολεῖο κλπ. Δεν μπορεῖς νὰ βάλεις τὸν Θεὸ στὸ μικροσκόπιο γιὰ νὰ τὸν δεις καὶ νὰ τὸν ἀναλύσεις! Ωραία λοιπόν, λέμε καὶ ἐμεῖς τότε, ἀς τὸν βάλουμε στὸ τηλεσκόπιο καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνουμε στὰ ἀπώτερα κράσπεδα τοῦ σύμπαντος νὰ μὴν τὸν βλέπομε καὶ ἀκούμε καθόλου, ἀλλὰ ἀπλῶς νὰ δεχόμαστε ὅτι κάπου ὑπάρχει, ἀν καὶ εἶναι «πανταχοῦ παρῶν», ἀλλὰ δεν γνωρίζομε ἀκριβῶς που εἶναι —καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ σχιζοφρενικά. Τηλεσκόπιο λοιπόν ἀντὶ μικροσκόπιο! Τί καταπληκτικὴ σύνεση καὶ νουνέχεια! Ἀς δεχτοῦμε λοιπόν ἀξιωματικὰ ὅλες τὶς μεταφυσικὲς δοξασίες ἔτσι χωρὶς λογικὴ, κρίση, ἐξέταση, ἀνάλυση κλπ. μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δικαιολογοῦμε ἔννοιες χωρὶς περιεχόμενο. Πλήρης προβατισμὸς καὶ ἀποβλάκωση! Ἐτσι ἐπειδὴ τὸ θέλουν ὅλες οἱ θρησκείες καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τους γιὰ νὰ σέρνουν τὰ πρόβατα ἀπὸ τὴ μύτη! Τὸ κατόρθωμα θὰ ἦταν νὰ μετατρέψουν τὰ πρόβατα σὲ βοσκούς τῶν ἐαυτῶν τους. Τὸ νὰ κρατᾶς ἕνα βλάκα στὴ βλακεία του δεν εἶναι τίποτα δύσκολο. Τὸ νὰ κάνεις ἕνα βλάκα ἐξυπνο, αὐτὸ εἶναι σπουδαία ἐπιτυχία νὰ σου πῶ τὸ πραγματικὸ εὐγε!

Ο κατάλογος παρομοίων «επιχειρημάτων» είναι τεράστιος. Το αξιοπαρατήρητο είναι ότι όλα αυτά τα επιχειρήματα είναι τόσο στερεότυπα, ώστε να τα ακούς ολόγεια από όλους τους πιστούς σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη. Σε κάθε χώρα και γλώσσα και τις πιο πολλές φορές και θρησκεία τα ακούει κανείς τα ίδια. Αυτό δεν είναι τυχαίο, αλλά έχει γίνει έτσι διότι όλα αυτά είναι προϊόντα των παρασκευασμένων δικαιολογιών διαφόρων πατέρων, θεολόγων, συνόδων, ιερωμένων, καλογήρων κλπ. Όλοι αυτοί σε όποια αίρεση και αν ανήκαν, επί χιλιετίες προσπαθούσαν να ορίσουν τα αόριστα και να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα και έτσι κατόρθωσαν να δημιουργήσουν τέτοια σοφίσματα και ασυναρτησίες. Όλα αυτά τα χρησιμοποιούν εναντίον αυτών που προβάλλουν αντιρρήσεις. Οι πιστοί τους δεν έχουν ανάγκη, γιατί άγονται και φέρονται από την τυφλή πίστη χωρίς να δημιουργούν κανένα πρόβλημα. Πολύ θα επιθυμούσαμε και εμείς να υπάρχει ένας Θεός πανάγαθος, πάνσοφος και παντοδύναμος για να επέμβει και να τακτοποιήσει αυτόν εδώ τον κόσμο που έχει εξελιχθεί σε ένα αποτρόπαιο τέρας αδικίας, καταστροφής, λύπης, θλίψης, πόνου, φόνου, βασάνων και τόσων άλλων κακών. Αλλά πού είναι αυτός ο Θεός; Γιατί κρύβεται διασκεδάζοντας με την δυστυχία μας;

Για την μετάφραση και απόδοση των βιβλικών κειμένων που αναγράφει ο συγγραφέας στο παρόν βιβλίο χρησιμοποίησα ως βοηθήματα και τις εξής εκδόσεις της *Παλαιάς Διαθήκης*:

1. Την πεντάτομη έκδοση των Εβδομήκοντα(δύο) με ερμηνεία του καθηγητού του Πανεπιστημίου Αθηνών, Ιωάννου Κολιτσάρα, που είναι μάλλον η πλέον διαδεδομένη στην Ελληνική γλώσσα.
2. Την Εβραϊκή έκδοση των Μασσοριτών Ραβίνων την οποία οι Εβραίοι θεωρούν την πιο έγκυρη.
3. Τις εκδόσεις: The Authorized King James Version, The Revised King James Version και The Standard Revised King James Version που είναι οι πλέον διαδεδομένες εκδόσεις στον Αγγλοσαξονικό κόσμο.

Όπως θα παρατηρήσετε αρκετές αποδώσεις μου είναι περίπου οι ίδιες με αυτές του Ιωάννου Κολιτσάρα. Άλλες όμως είναι παρμένες από τους Μασσορίτες και τις εκδόσεις του King James I (του βασιλιά της Αγγλίας που διέταξε και χρηματοδότησε αυτή την έκδοση της *Βίβλου*, η οποία δημοσιεύτηκε το 1611). Αυτές είναι πλησιέστερες με τις αναφορές του συγγραφέα.

Υπάρχουν και άλλες πολλές εκδόσεις της Βίβλου. Οι Προτεστάντες έχουν πολλές

και διάφορες οι οποίες ως προς την *Παλαιά Διαθήκη* μοιάζουν με την *Παλαιά Διαθήκη* των Μασσοριτών χωρίς να είναι εντελώς ίδιες. Το ίδιο ισχύει και για τις τρεις προηγούμενες των αγγλοσαξονικών χωρών. Οι Καθολικοί μετά την σύνοδο του Τρέντο το 1546 αποφάσισαν με «θεόπνευστο τρόπο» να υιοθετήσουν ως μόνη έγκυρη *Βίβλο* την *Vulgata*, δηλαδή τη μετάφραση στα Λατινικά από τα Εβραϊκά και τα Ελληνικά, του πατέρα Ιερωνύμου, που την έκανε στο τέλος του τέταρτου αιώνα, δηλαδή 1150 χρόνια νωρίτερα. Οι Έλληνες θεωρούν σαν έγκυρη μετάφραση της *Παλαιάς Διαθήκης* την μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο), ενώ άλλες εκκλησίες έχουν άλλες εκδόσεις διαφόρων βιβλικών εταιριών. Υπάρχει ακόμα στα Ελληνικά μια έκδοση με τίτλο «*Τα Ιερά Γράμματα, Μεταφρασθέντα εκ των Θείων Αρχετύπων*» η οποία διαφέρει κατά πολύ στη γλώσσα και σε πάρα πολλά σημεία από την καθιερωμένη έγκυρη *Βίβλο*. Αυτή εξεδόθη στην Αγγλία τον 19^ο αιώνα, γραμμένη σε μια αρχαίζουσα Ελληνική διάλεκτο. Από τότε έχει επανεκδοθεί πολλές φορές. Τον δεύτερο αιώνα της κοινής εποχής έγιναν και άλλες τρεις μεταφράσεις από τα Εβραϊκά στα Ελληνικά από τους Εβραιοχριστιανούς Ελληνιστές: Ακύλα, Σύμμαχο και Θεοδοτίωνα. Αν και τότε αυτές οι μεταφράσεις ανταγωνίστηκαν γερά την καθιερωμένη μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο), μόνο αναφορές άλλων και λίγα αποσπάσματα σώζονται σήμερα και έτσι κατά μέγα μέρος δεν μας είναι γνωστές.

Είναι όμως αξιοσημείωτο το γεγονός ότι το δήθεν προφητικό βιβλίο του *Δανιήλ* που περιέχεται στις σημερινές εκδόσεις των Εβδομήκοντα(δύο) προέρχεται από την μετάφραση του Θεοδοτίωνος γιατί το αρχικό βιβλίο των Εβδομήκοντα(δύο) είχε τέτοια χάλια, ώστε να είναι απαράδεκτο. –Εδώ ας μας επιτραπεί μια μικρή παρένθεση πάνω στο βιβλίο του *Δανιήλ*: Το βιβλίο του *Δανιήλ* είναι θεμελιώδους σημασίας για τους Χριστιανούς και τη θεολογία τους. Αλλά και το αντίγραφο που έχουμε σήμερα στα χέρια μας, παρά την προσπάθεια του Θεοδοτίωνος να το συμμαζέψει και να το διορθώσει, είναι τόσο απαράδεκτο ώστε ποιος ξέρει τι θα ήταν τα χάλια του πρωτοτύπου. Το βιβλίο του *Δανιήλ*, όπως έχουν αποδείξει οι επιστήμονες, είναι ψευδεπίγραφο και γράφτηκε στο Ισραήλ κατά τα έτη 166 – 165 Π. Κ. Ε. Δεν γράφτηκε σε καμιά Βαβυλώνα από κάποιον *Δανιήλ* μέσα στα έτη της βαβυλωνίου αιχμαλωσίας, 585 – 535 Π. Κ. Ε., όπως οι Χριστιανοί θεολόγοι λανθασμένα ή ψευδώς κραυγάζουν. Πρόκειται για ένα ανάκατο, ασουλούπωτο, νοσηρό, εσχατολογικό βιβλίο με πολλά κραυγαλέα ιστορικά λάθη και αντιφάσεις. Πολλά μέρη του ομοιάζουν πολύ με αντίστοιχα μέρη του άλλου νοσηρού βιβλίου της *Αποκαλύψεως του Ιωάννου*. Όλοι οι Χριστιανοί το έχουν περί πολλού. Ενώ ως υστερόγραφο «δεν προφητεύει τίποτα απολύτως για το παρελθόν», και επί πλέον

μερικές προβλέψεις του για τα έτη που γράφτηκε έπεσαν έξω, παρ' όλα ταύτα οι Χριστιανοί το έχουν κατατάξει στα μεγάλα προφητικά βιβλία. Το βιβλίο του Δανιήλ που έχουμε σήμερα στα χέρια μας είναι γεμάτο με τέτοια τρομερά ιστορικά λάθη και εξεζητημένα παραμύθια που εύκολα συμπεραίνεται ότι κανένας Δανιήλ, πρωθυπουργός για 65 χρόνια και βάλει τεσσάρων βασιλέων (και τριών ακόμα που παρεμβάλλονται ανάμεσα στους τέσσερις, αλλά τους αγνοεί ο θεόπνευστος πρωθυπουργός τους!), δεν το έγραψε τον έκτο αιώνα Π.Κ.Ε. Όπως προείπαμε, έχει αποδειχθεί επιστημονικώς ότι είναι βιβλίο ψευδεπίγραφο του 165 ± 1 Κ.Ε., που γράφτηκε από κάποιον άγνωστον ή κάποιους αγνώστους στο Ισραήλ για να φανατίσει τους Εβραίους εναντίον του Αντιόχου Δ' του Επιφανούς, των Ελλήνων, των Ελληνιζόντων Εβραίων, κ. ά., κατά την επανάσταση των Μακκαβαίων. Στην επίσημη Εβραϊκή *Μασόρα* το βιβλίο του Δανιήλ δεν κατατάσσεται στα προφητικά βιβλία, αλλά στην ομάδα των «γραπτών». Οι Εβραίοι αν και το έχουν βάλει στον κανόνα τους πάντα το θεωρούν ύποπτο και το αντιμετωπίζουν με ισχυρή δυσπιστία. Έτσι ναι μεν υπάρχει στον κανόνα της *Μασόρας* αλλά εν αμφιβόλω. Δεν το έχουν θέσει μεταξύ των *Προφητών*· απλώς το έχουν κατατάξει στα περιθωριακά και ύποπτα *Γραπτά*. Στην διεθνή βιβλιογραφία υπάρχουν πάρα πολλά βιβλία και άρθρα τα οποία εκθέτουν το πλήθος των τρομακτικών ιστορικών λαθών και ασυνεπειών του βιβλίου του Δανιήλ και συνεπώς αποδεικνύουν την κιβδηλότητα και αχρηστότητά του.

Αν συγκρίνομε όλες τις εκδόσεις της *Βίβλου* μεταξύ τους, θα βρούμε πολλές σημαντικές διαφορές σε πάρα πολλά σημεία. Μερικά δε σημεία είναι πολύ κρίσιμα για τη θεμελίωση και την αποδοχή δογμάτων. Ακόμα και μια λέξη μπορεί να δημιουργήσει τεράστιο θεολογικό πρόβλημα. Βλέπομε λοιπόν ότι ακόμα και ο λόγος του αληθινού Θεού δημοσιεύτηκε σε πολλές διαφορετικές εκδόσεις σαν να μη μπορούσε να δημοσιευτεί σε μόνο μία, τη σωστή! Μερικές εκδόσεις εκλαϊκευμένες και μη, σχετικά νέες, προσπαθούν να αποκρύψουν και να εξομαλύνουν τις ανοησίες, τις βλακειές, τους παραλογισμούς, τις πορνογραφίες, τις βιαιοπραγίες, τις θηριωδίες, τις αντιφάσεις, τα λάθη, κλπ. Αυτές τις πετάμε στα σκουπίδια εφόσον αποσιωπούν ή αλλάζουν μέρη του θείου λόγου. Εμείς ζητάμε τον λόγο του Θεού ακραιφνή από το «πρωτότυπο» χωρίς λογοκρισία.

Αξιοσημείωτο είναι και το γεγονός ότι όλες οι εκδόσεις από λίγο έως πολύ διαφέρουν σε πολλά σημεία από την επίσημη Εβραϊκή *Παλαιά Διαθήκη* των Μασσοριτών όπως και όλες μαζί διαφέρουν από λίγο έως πολύ με τα διάφορα κείμενα που έγιναν γνωστά από τα *Χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης*, που βρέθηκαν κοντά στο Qumran τα τελευταία 62 χρόνια. Μερικά απ' αυτά τα

χειρόγραφα δεν έχουν δημοσιευτεί ακόμα δυστυχώς! Οι κάτοχοί τους τα έχουν κρύψει. Γιατί άραγε; Ας σημειωθεί επίσης και το γεγονός ότι τα πρωτότυπα Εβραϊκά κείμενα από τα οποία έγινε η μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο) καθώς και η αρχική μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο) στα Ελληνικά έχουν χαθεί. Η μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο) που έχουμε στα χέρια μας προέρχεται από τα χειρόγραφα του τέλους του τρίτου αιώνα και του τέταρτου αιώνα και είναι άμεσα επηρεασμένη από τις εργασίες του Ωριγένη (τα γνωστά *Τετραπλά, Εξαπλά, Οκταπλά, Εννεαπλά*, τα οποία επίσης δεν έχουμε). Τα ίδια αναλόγως ισχύουν και με την *Καινή Διαθήκη*. Τα πρωτότυπα δεν υπάρχουν πουθενά. Τί να γίνανε άραγε; Οι απαντήσεις των θεολόγων σ' αυτό το καυτό ερώτημα είναι κάθε άλλο παρά ικανοποιητικές.

Ένα παράδειγμα παραπλανητικής μεταφράσεως, μέσα σε χιλιάδες παραδείγματα λαθών, παραλήψεων, παρανοήσεων, χαλκεύσεων, κλπ., είναι το όνομα του Εβραϊκού θεού «Γιαχβέχ» ή «Γιεχόβα(χ)». Αυτό εμφανίζεται από μηδέν έως έξη φορές σ' ολόκληρη την *Παλαιά Διαθήκη* των διαφόρων μεταφράσεων και εκδόσεων! Συνεχώς διαβάζουμε τον τίτλο «Ο Κύριος» ή «Ο Κύριος ο Θεός» για το Γιαχβέχ ή το Ελω(χ)ίμ. Αυτό είναι ένα ψέμα που επαναλαμβάνεται γύρω στις 6000 φορές για το όνομα της Εβραϊκής θεότητας. Η μετάφραση αυτού του είδους αποκρύπτει το γεγονός ότι το προσωπικό όνομα «Γιαχβέχ» του Εβραϊκού θεού του Εβραϊκού μονοθεϊσμού ή απλώς το τετραγράμματο ΓΧΒΧ, χρησιμοποιείται χιλιάδες φορές μέσα στο Εβραϊκό κείμενο. Μόνο έτσι τίθεται σε προφανή αρμονία με ολόκληρη την *Βίβλο*, διότι στην *Έξοδο*, κεφάλαιο 6, στίχος 3, μας ομολογείται πως «με το όνομά μου Γιαχβέχ δεν ήμουν γνωστός στον Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ». Στην Εβραϊκή *Παλαιά Διαθήκη* ο θεός των Εβραίων εμφανίζεται και με πλήθος άλλων ονομάτων, όπως:

1. Αδωνάι = Κύριος (απαντάται σαν φοινικικό όνομα και είναι πληθυντικός του Άδωνις)
2. Βάαλ = Κύριος (αρχαίο Εβραϊκό) που έχει και τη σημασία του «κατόχου»
3. Ελ = Θεός
4. Ελ Σαβαώθ = Θεός των δυνάμεων (των στρατιών)
5. Ελ Σαδδαί = Θεός δαίμονας μου (και όχι Θεός παντοδύναμος, όπως κακώς μεταφράζεται)
6. Ελω(χ)ίμ = πληθυντικός του Ελ, άρα Θεοί
7. (Διάφορα άλλα)

Στην Εβραϊκή έκδοση της *Εξόδου*, κεφάλαιο 3, στίχος 14, βλέπομε επίσης τον

Μωυσή να ρωτάει τον αποκαλυφθέντα σ' αυτόν Θεό «ποιο είναι το όνομα σου;». «Και Ελω(χ)ίμ είπε στον Μωυσή: «Είμαι ό,τι είμαι» και είπε: έτσι θα πεις στα παιδιά του Ισραήλ, «Είμαι» που με έχει στείλει σε σας...». Έτσι το όνομα Γιαχβέχ ή ΓΧΒΧ λένε πως σημαίνει «Είμαι ό,τι είμαι». Το όνομα αυτό του Εβραϊκού θεού ήταν τέτοιο ταμπού που για χιλιάδες χρόνια απαγορευόταν να προφερθεί επί ποινή θανάτου. Έτσι δεν έχουμε ακόμα και σήμερα πλήρη γνώση του πώς προφέρεται, του τί ακριβώς σημαίνει και της ετυμολογίας του. Στα Εβραϊκά εμφανίζεται με τα τέσσερα σύμφωνα ΓΧΒΧ χωρίς φωνήεντα. Τα φωνήεντα εικάζονται πως είναι τα 'ια' και 'ε' ανάμεσα στα σύμφωνα. Γι' αυτό αλλού το βλέπομε σαν Γιεχόβα(χ) αντί Γιαχβέχ. Επίσης υπάρχει και η Σαμαρειτική εκδοχή προφοράς «Τζαμπέ» και «Ιόβε». Τόσο φοβερός και τρομακτικός ήταν αυτός ο Θεός που ούτε το όνομά του δεν μπορούσαν να προφέρουν ακόμα και οι εκλεκτοί του. Τότε σκεφτείτε τί γίνεται με τους παρακατιανούς εθνικούς! Ακόμα και σήμερα, στις μεταφράσεις των συντηρητικών ορθοδόξων ραβίνων της *Παλαιάς Διαθήκης* από τα Εβραϊκά στα Αγγλικά (π.χ. The Stone Edition από το αρχαιότερο Εβραϊκό χειρόγραφο Artscroll που θεωρείται η πιο έγκυρη και που χρησιμοποιείται σήμερα στις αγγλόφωνες συναγωγές) στη θέση του ονόματος του Εβραϊκού θεού Γιαχβέχ, γραμμένο με Εβραϊκούς χαρακτήρες, βάζουν την Εβραϊκή λέξη «Ha-shem ή Hashem (Χα-σέμ)», γραμμένη με αγγλικούς χαρακτήρες και η οποία σημαίνει «το Όνομα του Θεού».

Για τη σωστή μελέτη της *Βίβλου* θα ήταν καλό να χρησιμοποιείτε μαζί με τα αρχαία κείμενα και πιστές κατά λέξη μεταφράσεις (όχι ερμηνείες) στη νεοελληνική γλώσσα. Για την *Καινή Διαθήκη* υπάρχει μια πολύ καλή μετάφραση παράλληλη με το αρχαίο κείμενο της Αποστολικής Διακονίας της Ελλάδος. Αλλά για την *Παλαιά Διαθήκη* δεν υπάρχει καμιά καλή μετάφραση. Το 1997 κυκλοφόρησε μια μετάφραση ολόκληρης της Βίβλου από την Ελληνική Βιβλική Εταιρία. Αυτή δυστυχώς δεν έχει το αρχαίο κείμενο σε αντιπαράθεση με το νέο. Διάφορα σημεία αυτής της μετάφρασης που τα σύγκρινα με τα αντίστοιχα σημεία του Ιωάννου Κολιτσάρα και των Μασσοριτών τα βρήκα να έχουν τέτοιες διαφορές ώστε να την θεωρήσω ακατάλληλη. Από τις σοβαρές διαφορές που βρήκα δεν μπόρεσα να καταλάβω ποιο ήταν το πρωτότυπο που μετάφρασαν. Απλώς είναι απόδοση της εκδόσεως των *Ιερών Γραμμάτων*, που προαναφέραμε, στην καθομιλουμένη νεοελληνική. Πάντως δεν είναι ούτε οι Εβδομήκοντα(δύο) ούτε οι Μασσορίτες. Αν και έχω αυτή την έκδοση στη συλλογή μου δεν τη συνιστώ για όσους δεν έχουν μελετήσει την *Βίβλο*. Μόνο όσοι έχουν την υπομονή να κάνουν συγκριτικές μελέτες θα μπορούσαν να την εξετάσουν. Αλλιώς κατά την κρίση μου, χωρίς το αρχαίο κείμενο ακριβώς δίπλα στο νέο, μπορεί να παραπλανήσει κατά

πολύ την κατάσταση. Όσο για τη μετάφραση της *Καινής* που περιέχει δεν την έλεγξα, διότι αφ' ενός η *Καινή* μελετάται πολύ πιο εύκολα από την *Παλαιά* απ' ευθείας από το αρχικό κείμενο και αφ' ετέρου είμαι ικανοποιημένος από την μετάφραση της Αποστολικής Διακονίας.

Με όλα αυτά λοιπόν κατά νουν αγαπητέ αναγνώστη συνέχισε τη μελέτη σου με το θέμα που αναπτύσσει ο μνημειώδης μελετητής και συγγραφέας Joseph Wheless και βγάλε τα συμπεράσματά σου αφού σκεφτείς καλά και καταλάβεις μόνος σου ανεπηρέαστα. Μερικές γραμμές ή παραγράφους που θα δεις μέσα σε τετράγωνα αγκύλες [...] είναι σχόλια σοβαρά ή αστεία του μεταφραστή και όχι του συγγραφέα. Ο μεταφραστής έβαλε και λίγα στοιχεία της προσωπικής του γνώσης και αντίδρασης. Αν αυτά σε ενοχλούν σου ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση, αλλά εκτός από τη δική μου εκτόνωση (το ομολογώ) θα υπάρχουν και πολλοί που θα τους αρέσουν και θα γελάσουν λίγο ή πολύ μέσα στην αγανάκτησή τους. Επίσης ζητώ συγγνώμη για τυχόν παραλείψεις και λάθη τυπογραφικά και μη. Ελπίζω και εύχομαι εκτός από το να διδαχθείς να είσαι σε θέση να διορθώσεις ό,τι λάθη τυχόν υπάρχουν και να προσθέσεις και συ όσο πιο πολλά αποδεικτικά στοιχεία και επιχειρήματα μπορείς.

Η ΑΠΟΓΥΜΝΩΣΗ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΤΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ

ΤΟΥ JOSEPH WHELESS

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ Δ^Ρ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ Μ. ΡΟΥΣΣΟΥ

«ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ»

Στους *Ψαλμούς*, [κατά τους Μασσορίτες] 19: 7-10 [κατά τους Εβδομήκοντα(δύο) 18: 8-11], διαβάζομε:

«Ο Νόμος τού Κυρίου άμωμος επιστρέφων ψυχάς· η μαρτυρία Κυρίου πιστή, σοφίζουσα νήπια. Τά δικαιώματα Κυρίου ευθέα, ευφραίνοντα καρδίαν· η εντολή Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα οφθαλμούς· ο φόβος Κυρίου αγνός. Διαμένων εις αιώναν αιώνος· τά κρίματα Κυρίου αληθινά, δεδικαιωμένα επί τό αυτό. Επιθυμητά υπέρ χρυσίον καί λίθον τίμιον πολύν καί γλυκύτερα υπέρ μέλι καί κηρίον.».

Μετάφραση:

«Ο Νόμος του Κυρίου είναι τέλειος και κάνει ψυχές να επιστρέφουν [στο σωστό δρόμο]· η μαρτυρία του Κυρίου είναι πιστή και κάνει σοφούς ακόμα και τα νήπια. Οι διαταγές του Κυρίου είναι ευθείες και ευφραίνουν την καρδίαν· η εντολή του Κυρίου σκορπά φως μέχρι τα πέρατα και φωτίζει τους οφθαλμούς· ο φόβος Κυρίου είναι αγνός και διατηρείται αιώνια· οι κρίσεις και οι αποφάσεις του Κυρίου είναι αληθινές και έχουν δικαιωθεί πλήρως, είναι ακόμα πιο επιθυμητές από το χρυσάφι και πολλούς πολύτιμους λίθους και είναι πιο γλυκείες από το μέλι και την κηρήθρα.».

Οι ραβίνοι έχουν φτιάξει έτσι τα πράγματα ώστε η θεία νομοθεσία αποτελείται από «613 νόμους, 214 εντολές, και 365 απαγορεύσεις». Δεν θα επιχειρήσω να εξετάσω ούτε το ένα δέκατο αυτών των ιερών κανόνων, ούτε να πιστοποιήσω την ακρίβεια του υπολογισμού· όποιος έχει την περιέργεια μπορεί να βρει όλα αυτά σε καταλόγους στην εργασία του Jost, *Judenthum* (Ιουδαϊσμός), τόμος 2 μέχρι τέλους. [Βλέπε ενημερωτική σημείωση (1) στο τέλος αυτού του κειμένου.]. Ούτε πρόκειται να ενδιαφερθώ, εκτός από λίγο, με τις πολυάριθμες διατάξεις του «Νόμου» οι οποίες είναι κοινές σε όλα τα συστήματα ανθρώπινης νομοθεσίας είτε αρχαίας είτε σύγχρονης, όπως π.χ. απαγορεύσεις φόνου, κλοπής, μοιχείας, κτλ., και οι οποίες για πλείστα έθνη δεν χρειάζονται καμιά αποκάλυψη του Θεού για να γίνουν γνωστές στους ανθρώπους. Τέτοια θεσπίσματα, στο Μωσαϊκό Νόμο, έχουν παράλληλα και στον πολύ παλαιότερο κώδικα του Χαμουραμπί, και φέρουν πάνω τους τις ενδείξεις της υποδηλωμένης επιρροής αυτού του παλαιότερου κώδικα. Μερικά όμως θεσπίσματα του Μωσαϊκού Νόμου παρουσιάζουν ιδιομορφίες που μπορούν εύκολα να παρατηρηθούν.

Επίσης υπάρχουν πολλά θεσπίσματα της θεϊκής νομοθεσίας που είναι σίγουρα μοναδικά και τα οποία δεν έχουν κανένα παράλληλο ή αντίστοιχο θέσπισμα, ή ακόμα καμιά προσέγγιση, τουλάχιστον όσο έχουν αποκαλύψει οι έρευνές μου, σε κανέναν κώδικα ή σύστημα νομοθεσίας που είτε έχει αποκαλυφθεί στο, ή έχει καταγραφεί από το ανθρώπινο γένος, οποιουδήποτε πολιτισμικού επιπέδου ή

ελλείψεως αυτού [του πολιτισμικού επιπέδου], και τα οποία, ένεκα αυτού του στοιχείου, φέρουν εκείνα [τα εχέγγυα] που μερικοί τα θεωρούν σαν «εσωτερικές ενδείξεις» της θεϊκής προελεύσεώς τους. Έτσι πρέπει να είναι· γιατί πουθενά αλλού πάνω στη γη εκτός από την *Ιερά Βίβλο*, σίγουρα δεν έχουν βάλει στο μυαλό τους οι άνθρωποι να φανταστούν ή να μιμηθούν «τα πράγματα τα οποία προετοίμασε ο Θεός» στον «τέλειο νόμο» του για να καθοδηγήσει τη ζωή και τη συμπεριφορά, τη φώτιση των οφθαλμών, την εύφραση της καρδιάς και την αγνότητα, —του εκλεκτού και «ιδιόμορφου» λαού του.

Ο «Νόμος του Κυρίου» ή *Τορά(χ)*, όπως αποκαλείται από τους Εβραίους, ευρίσκεται στα τέσσερα από τα «πέντε βιβλία του Μωυσέως» (ελληνιστί: *Πεντάτευχος*) που είναι η *Έξοδος*, το *Λευιτικόν*, οι *Αριθμοί* και το *Δευτερονόμιον*. Στη *Γένεσιν* ο μόνος «νόμος» είναι αυτός της περιτομής· και εκεί καταγράφεται μάλλον σαν σημείο μιας «διαθήκης» ή διμερής συμφωνίας παρά σαν νόμος. [Σαν νόμος τίθεται στο *Λευιτικόν* 12: 2-3.]. Αυτό, όπως μας λέει η *Γένεσις* 17: 7, είναι σημείο (σημάδι) μιας «...παντοτινής υπόσχεσης ότι θα είμαι δικός σου Θεός και Θεός των μετέπειτα από σένα απογόνων σου». Επίσης στη *Γένεσιν* 17: 9-14 διαβάζομε μεταξύ άλλων ότι ο Θεός είπε στον Αβραάμ:

«...Αυτή είναι η διαθήκη μου: ... κάθε αρσενικό τέκνο σας θα περιτέμνεται· και εσείς θα περικόψετε τη σαρκική ακροβυστία σας· και τούτο θα είναι το σημείο (σημάδι) της συμφωνίας μας ανάμεσα σε μένα και σε σάς... και κάθε απερίτμητο αρσενικό... θα εξολοθρευείται εκ μέσου της φυλής του διότι κατεφρόνησε και κατεπάτησε την εντολή μου.».

Αλλά η περιτομή δεν ήταν κάτι το καινούργιο ακόμα και σε κείνες τις ημέρες των πατριαρχών, και αυτή η ιεροτελεστία δυσκολότατα θα χρειαζόταν μια ειδική αποκάλυψη από τη Θεότητα για να την κάμει γνωστή στον Αβραάμ, ή για να ξεχωρίσει και να διακρίνει τον Εκλεκτό Λαό ως «ιδιόμορφο» ενώπιον του Γιαχβέχ του Θεού του Ισραήλ. [Το ακριβές όνομα του Εβραϊκού Θεού γράφεται συντετμημένο ως ΓΧΒΧ και δεν προφέρεται από τους ορθόδοξους Εβραίους.] Η περιτομή υπήρχε και ήταν συνηθισμένη πρακτική μεταξύ αρχαίων λαών από τους πρώιμους, αν όχι προϊστορικούς, χρόνους. Ευρίσκεται εικονογραφημένη πάνω σε πρωτόγονα αιγυπτιακά μνημεία· ακόμα οι μούμιες των Φαραώ φέρουν στα σώματά τους το ίδιο «σημείο διαθήκης τοποθετημένο στη σάρκα», – και απ' αυτό το «σημείο» πιθανότατα, αλλά εσφαλμένως, να έχουν νομισθεί για τους Εκλεκτούς του Γιαχβέχ.

Παρ' όλα ταύτα, ολόκληρη η «Μωσαϊκή» Τορά(χ), που βρίσκεται στα τέσσερα βιβλία Έξοδος, Λευιτικόν, Αριθμοί και Δευτερονόμιον, αποδίδεται στον Μωυσή, ότι δηλαδή αυτός την έγραψε, κατόπιν απ' ευθείας «αποκαλύψεως» του Εβραϊκού Θεού Γιαχβέχ. Ως επί το πλείστον το μεγαλύτερο μέρος της αποκαλύψεως των νόμων έγινε μετά την έξοδο [εξ Αιγύπτου] είτε στο όρος Σινά είτε κατά τη διάρκεια των σαράντα ετών των περιπλανήσεων [του Εκλεκτού Λαού] στην έρημο Σιν.

[Σοβαροί και αμερόληπτοι επιστήμονες και ερευνητές αυτών των θεμάτων, ακόμη και πολλοί Εβραίοι όπως και πολλοί Προτεστάντες, δεν παραδέχονται αυτή την απλοϊκότατη άποψη. Οι λόγοι που προσκομίζουν είναι πάρα πολλοί και αδιάσειστοι. Μελετήστε π.χ. τα βιβλία του συγγραφέως Joseph Wheless *Is it God's Word?*, 1925 (Είναι αυτό Λόγος Θεού;) και *Forgery in Christianity*, 1930 (Παραχάραξη στον Χριστιανισμό) καθώς και πολλά άλλα βιβλία επί του θέματος.

Εδώ περιληπτικά μόνον αναφέρομε τα εξής. Ο Μωυσής είναι κατά πάσαν πιθανότητα μυθικό πρόσωπο. Η Πεντάτευχος όπως και όλη η Παλαιά Διαθήκη, εκτός από διάφορες παραδόσεις, λαογραφικά και μερικά ιστορικά στοιχεία των Ισραηλιτών ως λαού της ερήμου, νομαδικού και ποιμενικού, και έπειτα ως λαού εγκατεστημένου στη γη Χαναάν μετά την κατάκτησή της (η οποία δεν έχει αποδειχθεί και αμφισβητείται από την σύγχρονη αρχαιολογία), περιέχει κακές αντιγραφές διαφόρων μύθων, ιστορικών και πολιτιστικών στοιχείων των Αιγυπτίων, Χαλδαίων, Βαβυλωνίων, Ζωροαστρών, Περσών, Φοινίκων, Ελλήνων, κλπ. Όλα αυτά γράφτηκαν και ξαναγράφηκαν πολλές φορές και έλαβαν την τελική μορφή τους κατά την εποχή του νεαρού, φανατικά μονοθεϊστή και Γιαχβιστή βασιλιά Ιωσία (τέλος 7^{ου} αιώνας Π.Κ.Ε.). (Επί του θέματος υπάρχει το πολύ ενδιαφέρον βιβλίο *Who wrote the Bible? (Ποίος Έγραψε την Βίβλον;)* του Δ^ος καθηγητή Richard Elliott Friedman, Publisher: Harper Collins. Τα επιστημονικά, ιστορικά και αρχαιολογικά στοιχεία που παραθέτει επ' αυτών των ζητημάτων ο καθηγητής Friedman είναι πολύ αξιόλογα και μεγάλης σημασίας. Επίσης κάνει πολύ σπουδαίες συγκριτικές μελέτες και συνθέσεις. Διαφωνώ μαζί του όταν συστήνει μερικές υποκειμενικές παραινέσεις και συγκαλύψεις για την όλη απάτη που έχει διεκπεραιωθεί πίσω από όλα αυτά τα γραπτά εδώ και τόσα χρόνια τώρα.). Αλλά τα γραπτά της γιαχβικής εποχής του Ιωσία καταστράφηκαν από τον Ναβουχοδονόσορα. Έτσι τα γραπτά που έχομε σήμερα στα χέρια μας προέρχονται από ιερέα και γραμματέα Έσδρα (μέσα 5^{ου} αιώνας) κατά κύριο λόγο και τον

γραμματέα Νεεμία κατά δεύτερο λόγο.

Ο Ιωσίας (648-609 Π.Κ.Ε.) ανέβηκε στον θρόνο μόλις οκτώ ετών, το 640 Π.Κ.Ε., και σκοτώθηκε σε μάχη κατά των Αιγυπτίων μετά από 31 έτη, το 609 Π.Κ.Ε. Είναι πολύ απλό να καταλάβει κανείς πόσο εύκολο ήταν για το φανατισμένο λευιτογιαχβικό ιερατείο να εξουσιάζει το παιδί βασιλιά. Έτσι κατά το δέκατον-όγδοο έτος της βασιλείας του (το 622 Π.Κ.Ε. δηλαδή) ο Ιωσίας με τον τότε αρχιερέα Χελκία Ξαναβρήκαν, Ξαφνικά και ως εκ θαύματος όπως λένε, τον χαμένο Νόμο κλπ. (βλέπε βιβλίο *4 Βασιλειών* κεφάλαια 21, 22, 23, όπως και *2 Παραλειπομένων* κεφάλαια 33, 34, 35). Ερώτημα: Πώς χάθηκε ο Νόμος του Θεού τους τόσα χρόνια χωρίς κανείς να τον αναζητήσει;... Όμως αυτά τα χειρόγραφα και οτιδήποτε άλλα παλαιότερα υπήρχαν καταστράφηκαν από τον βασιλιά των Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσορα κατά την δεύτερη πολιορκία και καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του πρώτου Ναού το 587-586 Π.Κ.Ε.

Πολύ μετά, ο ιερέας και γραμματέας Έσδρας κατά την διαβίωσή του στη Βαβυλώνα και κατά την επάνοδό του στην Ιουδαία Ξανάγραψε τον *Νόμο* και όλη την *Παλαιά Διαθήκη*. Σ' αυτό το γράψιμο του έβαλε μέσα πολλά στοιχεία των θρησκειών όλων των λαών με τους οποίους έζησαν ή ήλθαν σε επαφή οι αιχμάλωτοι Εβραίοι κατά τα εβδομήντα χρόνια της αιχμαλωσίας και πολλά ακόμη μετά. Ας μην ξεχνάμε ότι, πολλοί Εβραίοι έζησαν εκεί πολλά περισσότερα έτη με του Πέρσες, ως ελεύθεροι πλέον, και άλλοι δεν επέστρεψαν καθόλου. Την νέα συγγραφή και ανασύνταξη βοήθησε και ο γραμματέας Νεεμίας (βλέπε τα βιβλία του κανόνος *1, 2 Έσδρας* και *Νεεμίας*). Τότε μάλιστα εμφανίζεται ο πρώτος *Κανών* της *Παλαιάς Διαθήκης*. Η κανονικοποίηση, δηλαδή η τυποποίηση, βιβλίων ήταν πράγμα άγνωστο πριν. Η επάνοδος του Έσδρα στην Παλαιστίνη έγινε για πολιτικούς λόγους κατ' εντολήν του βασιλέα των Περσών Αρταξέρξη γύρω στο 450 Π.Κ.Ε., δηλαδή κάπου 80-85 χρόνια μετά την πρώτη άδεια επανόδου των αιχμαλώτων το 535 Π.Κ.Ε., από τον βασιλέα των Περσών Κύρον τον Μέγα. Από 'κει και μετά ό,τι γραπτά της Βίβλου έχομε στα χέρια μας βασίζονται ουσιαστικά στα γραπτά του Έσδρα και Νεεμία, αλλά και αυτά έχουν υποστεί πολλές αλλαγές, «διορθώσεις» και προσθήκες. Η Ορθόδοξη (των Ο'β') και η Ρωμαιοκαθολική (*Vulgata* του Ιερωνύμου) *Παλαιά Διαθήκη* έχει επιπλέον ένδεκα ή δώδεκα, νέα δευτεροκανονικά, μεταβαβυλωνιακά βιβλία τα οποία και ο ραβινικός Εβραϊσμός και η Χριστιανική Διαμαρτύρηση έχουν απορρίψει ή θέσει εν αμφιβόλω. Από την εποχή του Έσδρα μέχρι και τον 2^ο αιώνα Κ. Ε. έχομε και μια πληθώρα αποκρύφων, ψευδεπιγράφων, σατανολογικών, δαιμονολογικών κλπ. βιβλίων εκτός του κανόνος

μεν, αλλά χρησιμοποιούνται τόσο από τους Εβραίους όσο και από τους Χριστιανούς. Οι χριστιανοί μάλιστα τα χρησιμοποιούν για να αποδώσουν στην *Παλαιά Διαθήκη* μια συνέχεια από τον Έσδρα μέχρι τον Ιησού Χριστό.

Η *Μασσόρα*, δηλαδή η σημερινή *Παλαιά Διαθήκη* των Εβραίων, σύμφωνα με την παράδοση, γράφτηκε κατά τη σύνοδο των ραβίνων στην πόλη Ιάμνια μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του δεύτερου Ναού καθώς και των Εβραϊκών χειρογράφων από τον ρωμαίο στρατηγό Τίτο το 70 Κ.Ε. Αυτή η συνέλευση της Ιάμνιας όμως αμφισβητείται από μερικούς ιστορικούς. Μετά έχουμε πολλές χριστιανικές εκδόσεις και μεσαιωνικές αντιγραφές με πολλές αλλαγές και «διορθώσεις».

Βεβαίως το τελευταίο κεφάλαιο του *Δευτερονομίου*, 34, δεν είναι δυνατόν να το έγραψε ο Μωυσής, αφού περιγράφει εν συντομία τον θάνατό του, την ταφή του και τη διαδοχή του από τον Ιησού του Ναυή. Οι Ορθόδοξοι βρήκαν τη συμβιβαστική λύση ότι όλη η *Πεντάτευχος* γράφτηκε από τον Μωυσή εκτός από το τελευταίο κεφάλαιο φυσικά. Αυτό όπως ισχυρίζονται το έγραψε ο Ιησούς του Ναυή μαζί με το επόμενο ομώνυμο βιβλίο. Δεν προσκομίζουν όμως καμία απόδειξη ή ένδειξη αυτών των ισχυρισμών. Επίσης *Δευτερονόμιον* σημαίνει δεύτερος νόμος, του Θεού Γιαχβέχ. Τί χρειαζόταν τότε αφού υπήρχε ήδη ο πρώτος που είχε επίσης δοθεί στον μέγιστο προφήτη Μωυσή από τον ίδιο τον Θεό Γιαχβέχ; Οι επιστήμονες γνωρίζουν ότι το *Δευτερονόμιον* πρωτοεμφανίζεται επί Ιωσία. Το χρειάζονταν για τους λόγους τους οι περί τον Ιωσία βίαιοι γιαχβιστές οι οποίοι και το έγραψαν. Είναι πολύ πιθανόν ότι το συνέθεσε ο σαμανοπροφήτης Ιερεμίας. Αλλά ας μας δώσουν την δική τους απάντηση σ' αυτή τη θεολογική διαπορία οι σοφοί του Εβραιοχριστιανισμού...

Επομένως καταλήγομε: Μόνον καθ' υπαγόρευση ή θεϊκή έμπνευση ΔΕΝ γράφτηκε η *Πεντάτευχος*, πράγμα αληθές και για ολόκληρη την *Βίβλον*. Γράφτηκε με συνεχείς αλλαγές, διορθώσεις, ετερόκλητα συμπιλήματα και προσθαφαιρέσεις που κράτησαν τουλάχιστον πέντε αιώνες. (Για ολόκληρη την *Βίβλον* χρειάστηκαν πολλοί περισσότεροι.). Μάλιστα δε, ο κάθε διορθωτής δεν σεβόταν το πνεύμα και τις ιστορικές συνθήκες των προκατόχων του, αλλά διαστρέβλωνε το κείμενο ώστε να συμφωνεί με τις δικές του απόψεις και να εξυπηρετεί τα συμφέροντα και τις θεολογίες των καστών για τις οποίες έγραφε.]

ΟΙ ΚΥΡΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Το σύνταγμα του Ισραήλ που επικυρώθηκε από τον Θεό ήταν μια θεοκρατία ή «κυβέρνηση εκ Θεού» που την εκτελούσαν και διεύθυναν οι ιερείς, — ένα τέλειο παράδειγμα συγχωνεύσεως κράτους και ιερατείου (εκκλησίας), με το κράτος τελείως καταβροχθισμένο από την ιεροκρατία.—. Η πολιτική διακυβέρνηση και η διαχείριση των «νόμων του Κυρίου» επενδύθηκε κατά θεϊκή διαταγή στην ιεροκρατία. Οι ιερείς ήταν οι ανώτατοι και τελικοί δικαστές όλων των εγκλημάτων και των πολιτικών αντινομιών. Στο Δευτερονόμιον 21: 5 είναι θεσπισμένο ότι:

«...και έδωσε (ο Θεός) στους ιερείς το δικαίωμα να αποφαινούνται επί πάσης αμφισβήτησεως και αδικίας.».

[Είναι όντως περίεργο! Δεν υπάρχει πράξη και γραφή του λαού Ισραήλ που να μην περιβάλλεται από μια θεολογική επένδυση και να μην περιστρέφεται γύρω από μια ιερατική επικύρωση, καταπίεση και εκτέλεση.

Στην Έξοδον των Ο(β)΄, 22: 28 διαβάζουμε: «**θεούς ου κακολογήσεις και άρχοντα του λαού σου ου κακώς ερείς.**». Η απόδοση του θεολόγου Γεωργίου Γ. Ψαλτάκη στην πολύτομη έκδοση της Παλαιάς Διαθήκης του Σωτήρος, σελίδα 121, έχει ως εξής: «Δεν πρέπει να υβρίσης ποτέ του Κριτάς, που σαν εκπρόσωποι του Θεού απονέμουν την δικαιοσύνην, ούτε να κακολογήσης άρχοντα του λαού σου (που έλαβε από Εμέ την εξουσίαν του διά την κοινωνικήν ευταξίαν).». Άρα οι ιερείς, γραμματείς βουλευτές και δικαστές είχαν απόλυτη και θεϊκά δοσμένη εξουσία. Ακόμα και αν δεν έκαναν σωστά και δίκαια τη δουλειά τους κανείς δεν είχε το δικαίωμα να τους κρίνει ή να τους μεμφθεί.

Το ίδιο πνεύμα απαγορεύσεως κρίσεως αλλά μαζί με παραίτηση για τιμωρία και ανταπόδοση συνεχίζεται και στα χωρία:

Δευτερονόμιον 32: 35: «**εν ημέρα εκδικήσεως ανταποδώσω, εν καιρώ, όταν σφαλή ο πούς αυτών, ότι εγγύς ημέρα απωλείας αυτοίς, και πάρεστιν έτοιμα υμίν.**».

Α΄ Σαμουήλ-Βασιλειών 24: 13: «**δικάσαι Κύριος ανά μέσον εμού και σου, και εκδικήσαι με Κύριος εκ σου· και η χείρ μου ουκ έσται επί σοί,**».

Ματθαίος 7: 1-2, ο Ιησούς δηλώνει: «**Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε· εν ω γαρ**

κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, και εν ω μέτρω μετρείτε μετρηθήσεται υμίν.».

Πρός Ρωμαίους 12: 19, ο Παύλος επαναλαμβάνει: «μη εαυτούς εκδικούντες, αγαπητοί, αλλά δότε τόπον τη οργή· **γέγραπται γαρ· εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος.**».

Τότε τί χρειάζονται οι νόμοι και τα δικαστήρια. Τί χρειάζεται ο Μωσαϊκός Νόμος αφού ο Κύριος θα φροντίσει όταν έλθει η ώρα.; Παντού αντιφάσεις και αντικοινωνικές εντολές. Καμία πολιτισμένη κοινωνία δεν εφάρμοσε τέτοιες εντολές. Η πολιτισμένη κοινωνία κρίνει και κρίνεται· έχει νόμους, δικαστήρια και τιμωρεί το έγκλημα.

Ο Ιησούς όμως διατηρεί το δικαίωμα να κρίνει και να κατακρίνει ο ίδιος, πράγμα που κάνει συνεχώς εντός των *Ευαγγελίων*. Στον δε *Ματθαίο* παραδίδει το δικαίωμα αυτό και στους μαθητές του όταν θα έλθει η εσχατολογική παλιγγενεσία: 19: 28 «ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· αμήν λέγω υμίν ότι υμείς οι ακολουθήσαντές μοι, **εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεσθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.**». Επίσης στον *Ματθαίον* 16: 19, 18: 18, και στον *Ιωάννην* 20: 23 παραδίδει στους μαθητές και στους συνεχιστές των το ανεξέλεγκτο δικαίωμα να συγχωρούν ή να μην συγχωρούν αμαρτίες στη γη και στον ουρανό.

Αναλύσετε αυτά τα χωρία σε σχέση με τον Μωσαϊκό Νόμο και κρίνετε μόνοι σας περί αντιφάσεων και ανακατοσούρας. Συνεχίζομε με τον J. Wheless:]

Το ιερατικό επάγγελμα ήταν θεϊκά ορισμένο να είναι ένα αγιασμένο μονοπώλιο της οικογένειας του Ααρών ο οποίος, μαζί με τους τέσσερις γιους του, εξελέγησαν από τον Γιαχβέχ και χρίστηκαν από τον Μωυσή ως οι πρώτοι ιερείς (*Έξοδος* 38: 1, 39: 21) και στην *Έξοδο* 40: 10-14, ιδιαιτέρως στο στίχο 13, διαβάζομε:

«...Αυτό δε το χρίσμα με το ιερόν έλαιον θα είναι χρίσμα ιεροσύνης παντοτινόν εις τους απογόνους αυτών.».

[Για το μονοπώλιο του ιερατικού αξιώματος από τους Λευίτες και τις υπερβολικά άπληστες απολαβές τους διαβάστε επίσης: (70-2) *Έξοδος* 28: 1-3, 29, 38: 1, 39: 21, 40: 10-14, (70-2) *Λευιτικόν* 8: 1-36, 9: 1-4, 10, (70-2) *Αριθμοί* 3, 8: 5-26, 16: 9-11, 17: 6-28, 18, 25, 35: 1-8, *Δευτερονόμιον* 18: 1-14. Στο βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* κεφάλαια 16, 23-26 έχομε ξανά διατάξεις περί Λευιτών, ιερέων

και άλλων αξιωματούχων του Ναού. Πολλές απολαβές του ιερατείου, που τελειωμό δεν έχουν, ξαναγράφονται στο Β΄ Παραλειπομένων κεφάλαιο 31, κλπ. Η Μασσόρα έχει άλλες αναφορές ίδιες και άλλες διαφορετικές.].

Ο Μωυσής έχοντας αποδώσει αυτή τη θεϊκή εξουσιοδότηση αιωνίως στην οικογένεια του Ααρών [αδελφού του!] ήταν απόλυτη ανάγκη να την επικυρώσει με φρικτές απειλές και τιμωρίες, για να εμποδίζει τις ιερόσυλες προστριβές. Διά τούτο ο Θεός αποφάσισε και διάταξε την ποινή του θανάτου για οποιονδήποτε ήθελε να παρέμβει στους ιερατικούς μονοπωλητές. Στους Αριθμούς 3: 10 διαβάζουμε ότι:

«Τον Ααρών και τους υιούς του θα ορίσεις για όλα όσα αφορούν τη Σκηνή του Μαρτυρίου, να εκτελούν δηλαδή τα ιερατικά τους καθήκοντα τόσο τα αναφερόμενα στο βωμό [θυσιαστήριο των ολοκαυτωμάτων], όσο και τα αναφερόμενα στο εσωτερικό του καταπετάσματος [τα άγια]. Άνθρωπος από άλλη φυλή, ο οποίος θα πλησιάσει και θα αγγίξει [τα καθαγιασμένα σκεύη], θα θανατωθεί.».

Οι ιστορίες των όσων συνέβηκαν στον Ναδάβ και στον Αβιούδ (και οι δύο ήταν γιοι του Ααρών), στο Λευτικόν 10: 17 και στον Κορρέ με τους 250 συντρόφους του [και τις οικογένειές τους], στους Αριθμούς 16, φανερώνουν πόσο αυτές οι θανατηφόρες τιμωρίες εφαρμόζονταν από τους αγιασμένους δικαιούχους των. Ο θανατηφόρος ζυγός της ιερατικής κυριαρχίας είχε πλέον διπλοκαρφωθεί πάνω στους σβέρκους των Εκλεκτών, σύμφωνα με το ακόλουθο θεϊκό αυθαίρετο διάταγμα, που καταγράφεται στο Δευτερονόμιον 17: 12-13:

«Ο Ισραηλίτης εκείνος, ο οποίος μέσα στον εγωισμό του δεν θα ήθελε να υπακούσει στην απόφαση του αρχιερέα του που προσφέρει τις υπηρεσίες του πλησίον του Γιαχβέχ, ή δεν ήθελε να υπακούσει τον εντεταλμένο κριτή, ο οποίος δικάζει κατά την περίοδο εκείνη, ο ανυπάκουος αυτός άνθρωπος θα τιμωρηθεί διά θανάτου και έτσι θα αποβάλλεις τον πονηρό μέσα από τον ισραηλιτικό λαό· και όλοι οι άλλοι ισραηλίτες, όταν ακούσουν αυτήν την τιμωρία, θα φοβηθούν και δεν θα εκτραπούν στο εξής σε ασέβειες.».

Υπακοή στον άγιο νόμο επιβαλλόταν με τιμωρίες θανάτου όπως αυτές αποφασίζονταν για διάφορες άλλες παραβιάσεις και εάν κάποιος δεν αγαπούσε επαρκώς τον καλοήγη Θεό που τις νομοθέτησε, ή για ερωτοτροπίες με κάποιον από τους «άλλους θεούς» που τότε παραδεδεγμένως υπήρχε πληθώρα από

δαύτους και προς τους οποίους ο Γιαχβέχ ήταν τόσο «ζηλωτής» [ζηλιάρης, ζηλότυπος, δηλαδή ζήλευε πολύ] ώστε έπρεπε να αναγνωρισθεί ανώτερός τους. Στο *Δευτερονόμιον* 4: 7 διαβάζουμε:

«Διότι ποιο άλλο έθνος είναι τόσο μέγα, στο οποίο υπάρχει Θεός που είναι τόσο πλησίον του, όπως ο Γιαχβέχ ο Θεός μας, σε κάθε τι και για κάθε τι, για το οποίο τον επικαλεσθούμε;».

Και στην *Έξοδον* 15: 11 διαβάζουμε:

«Ποιος από τους άλλους θεούς είναι όμοιος με σένα Γιαχβέχ; Ποιος είναι όμοιός σου, τόσο πολύ ένδοξος στους αγίους, τόσο θαυμαστός σε ένδοξες ενέργειες, δημιουργός τόσων καταπληκτικών θαυμάτων;».

Το παρακάτω χωρίο είναι το θανατηφόρο διάταγμα που δόθηκε στο Σινά, όπως το διαβάζουμε στην *Έξοδον* 22: 20:

«Εκείνος που θα προσφέρει θυσία σε άλλους θεούς θα εξολοθρευτεί διά θανάτου. Μόνο στον Γιαχβέχ θα προσφέρετε θυσίες.».

Για το ίδιο θέμα διαβάστε και *Δευτερονόμιον* 17: 1-13.

Το “ne plus ultra” [ουδέν πλέον πέραν, το άκρον άωτον δηλαδή] της θεϊκής νομοθεσίας και ζηλότυπηςμισαλλοδοξίας βρίσκεται σε αυτό εδώ το θεόπνευστο τυραννικό φερμάνι που μεταξύ άλλων περιλαμβάνεται στα κεφάλαια 13 και 17 του *Δευτερονομίου*. [Παρακαλούμε τον αναγνώστη να μελετήσει προσεκτικά αυτά τα δύο κεφάλαια για να αποκτήσει πλήρη γνώση του θέματος. Εδώ θα του υποκινήσουμε το ενδιαφέρον με το παρακάτω απόσπασμα, *Δευτερονόμιον* 17: 7-10:]

«Εάν ο αδελφός σου, ο γιος της μητέρας σου δηλαδή, ή η κόρη σου, ή η σύζυγος της καρδιάς σου, ή ο φίλος σου που είναι τόσο δικός σου όσο και η ψυχή σου, σε παρακινήσουν κρυφά λέγοντάς σου, «ας πάμε να λατρεύσουμε άλλους θεούς», εσύ δεν πρέπει να συμφωνήσεις μ’ αυτόν, μήτε να δώσεις προσοχή σ’ αυτόν· ούτε τα μάτια σου θα τον λυπηθούν, ούτε πρέπει να τον σώσεις, ούτε να τον αποκρύψεις. Αλλά οπωσδήποτε πρέπει να τον σκοτώσεις· τα χέρια σου οφείλουν να είναι τα πρώτα που θα πέσουν επάνω του για να τον θανατώσουν και έπειτα τα χέρια όλου του κόσμου. Και τα χέρια σας θα τον λιθοβολήσουν με λίθους, μέχρις ότου αποθάνει.».

[Εδώ υπάρχει ο σολοικισμός «λιθοβολήσουν με λίθους». Τον συναντάμε παντού, από την Εβραϊκή έκδοση, την μετάφραση των Ο΄ (ακριβέστερον των Οβ΄, οι οποίοι γράφουν: «λιθοβολήσουσιν εν λίθοις»), μέχρι και όλες τις μεταφράσεις. Δι΄ αυτόν τον λόγο και τον διατηρώ εδώ, ώστε να δείξω ότι στα θεόπνευστα κείμενα μεταξύ πολλών άλλων γίνεται και κακή χρήση της γλώσσας. Είναι φιλολογικώς αναντίρρητον ότι οι Εβδομήκοντα(δύο) πιθανώς να ήσαν κατά τα άλλα θεόπνευστοι αλλά ήσαν πολύ κακοί μεταφραστές και είχαν λίαν περιορισμένη γνώση της Ελληνικής!

Επί της ίδιας αγριότητας στους *Αριθμούς* 25: 1-13, δίδεται η διαταγή «...να σκοτώσει ο καθένας τον συγγενή του...» και περιγράφονται φρικώδεις εκτελέσεις γυναικών. Σας παρακαλούμε να μελετήσετε αυτό το κείμενο! Ακόμα βλέπε και *Δευτερονόμιον* 6: 14-15, 7: 10, *Ιησούς του Ναυί* 24: 16-20, *Α΄ Σαμουήλ ή Βασιλειών* 2: 30-34, *Β΄ Παραλειπομένων* 15: 13, *Ψαλμοί* 49 (ή 50): 22, 51 (ή 52): 5-7, κλπ.].

Δεν έχω στα χέρια μου για να συγκρίνω, τον θρησκευτικό κώδικα των Απάτσι [μην ξεχνάτε ότι ο συγγραφέας Joseph Wheelless ήταν αμερικανός], αλλά αμφιβάλλω ότι περιέχει ένα τέτοιο ανταγωνιστικό νομοθέτημα. Μια τέτοια κόλαση γραφικών τιμωριών καταγγέλλεται εναντίον του ατυχή Εκλεκτού Λαού ο οποίος «δεν θα τηρήσει όλες αυτές τις εντολές». Για μια αξιοθαύμαστη μελέτη πάνω σ΄ αυτό μελετήστε: *Λευιτικόν* 26: 14-16 και *Δευτερονόμιον* 27: 14-26 και τα κεφάλαια 28, 29 [επίσης και *Β΄ Παραλειπομένων* 15: 13]. Αυτά είναι πολύ μακροσκελή για να τα αναγράψουμε εδώ. [Ο συνεπής αναγνώστης όμως έχει χρέος να τα μελετήσει και να κρίνει...].

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΟΧΗΣ ΤΟΥ ΑΘΩΟΥ

Η πρώτη ομολογία των έτσι καλουμένων «Δέκα Εντολών» αποκαλύπτει κάτι που σε κάθε άλλη «ψευδή» θρησκεία αναμφιβόλως θα εκλαμβάνονταν ότι πρόκειται για μια τρομερή και άδικη θεότητα. Συγκεκριμένα μέσα στη δεύτερη εντολή, *Έξοδος* 20: 4-6, στον στίχο 5 και *Δευτερονόμιον* 5: 9 [όπως και *Έξοδος* 34: 7, *Ιησούς του Ναυί* 24: 19] διαβάζουμε:

«Διότι εγώ είμαι ο Γιαχβέχ ο Θεός σου, Θεός ζηλότυπος, ο οποίος επιβάλλει τιμωρίες στα τέκνα για τις αμαρτίες των γονέων μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς, αυτών που με μισούν.».

Είναι η ίδια θεότητα η οποία σύμφωνα με την αποκαλυπτική «ιστορία» της Εδέμ,

καταράστηκε ολόκληρη την ανθρωπότητα «εις πάντας τούς αιώνας» επειδή μια άπειρη γυναίκα, αφού απατήθηκε από «έναν ομιλούντα όφιν», έφαγε τον καρπό του Δένδρου της Γνώσεως προς ανυπακοή του πρώτου «δέν θά...» (Γένεσις κεφάλαιο 3) και είναι η ίδια θεότητα που αργότερα έπνιξε σχεδόν όλη τη δημιουργία της ένεκα της οργής της για τα σεξουαλικά παραπτώματα «των υιών των Ελωχίμ [με τας θυγατέρας των ανθρώπων]» (Γένεσις 6: 4-8).

[Είναι η ίδια θεότητα η οποία επέτρεψε στον «εκλεκτό και ενάρετο» Νώε να καταδικάσει τον μικρό εγγονό του Χαναάν και τους απογόνους του σε διαρκή δουλεία στους απογόνους του Σήμ και του Ιάφεθ. Ενώ δεν έφταιχαν σε τίποτα απολύτως εν τούτοις επέσυραν την κατάρα του Νώε επάνω τους και καταδικάστηκαν αιωνίως ένεκα ενός σφάλματος όχι των ιδίων αλλά του Χαμ, πατέρα του Χαναάν, (αν τελικά ήταν σφάλμα το ότι ο Χαμ έτυχε να δει τον πατέρα του Νώε να κυλιέται γυμνός επειδή είχε μεθύσει, Γενεσις 9: 18-27). Έτσι ετέθησαν οι θρησκευτικές και θεολογικές βάσεις της στυγνής δουλείας που βασίζεται στην διαφορά φυλής.]

Τώρα λοιπόν η ίδια θεότητα γράφει στην πέτρα την αμετάκλητη διαταγή της πετρωμένης καρδιάς της ότι το αγέννητο αθώο θα πληρώσει την τιμωρία εκείνων των ενόχων που δεν αγαπούσαν έναν τέτοιο Θεό, όπως ακριβώς το Δευτερονόμιον 7: 10 μας λέγει γι' αυτούς ότι:

«Έτσι ο Γιαχβέχ ανταποδίδει προσωπικώς σ' αυτούς που τον μισούν και εξολοθρεύει αυτούς. Δεν θα βραδύνει επίσης να τιμωρήσει προσωπικώς τους μισούντας αυτόν και να ανταποδώσει σ' αυτούς κατά τα έργα των.».

Εν τούτοις, είτε η Εβραϊκή θεότητα σε κατοπινές εποχές έγινε πιο πολιτισμένη είτε οι γραμματείς της έπεσαν σε άλλη μια από αυτές τις ακατάπαυστες αντιφάσεις οι οποίες καλύπτουν ένα τεράστιο μέρος των θεοπνεύστων αποκαλύψεων του Γιαχβέχ τους. Διότι θετικώς αναφέρεται, όπως π.χ. Ιεζεκιήλ 18: 1, 20 και Δευτερονόμιον 24: 16, ότι:

«Και μίλησε Γιαχβέχ προς εμέ ξανά λέγων... Δεν θα τιμωρηθούν διά θανάτου πατέρες εξ αιτίας των τέκνων των, ούτε και τα παιδιά εξ αιτίας των πατέρων των. Ο καθένας θα τιμωρείται διά τη δικήν του αμαρτία.».

[Δηλαδή κανονική Βαβυλωνία αντιφάσεων! Αλλά μάλλον εν προκειμένω δεν πρόκειται για αντίφαση, διότι ο Γιαχβέχ ως ορίζει προηγουμένως και αλλαχού αυτός μεν θα τιμωρεί τους απογόνους, αλλά εδώ ορίζει ότι δεν θα τους τιμωρεί η

κρατική-ιερατική δικαιοσύνη. Βλέπε και *B´ Παραλειπομένων* 25: 4, κ.α.

Πάντως αυτός ο Θεός ετιμώρησε τον Δαυίδ και την Βηρσαβεέ με το να θανατώσει το πρώτο τέκνο τους, ένεκα των φοβερών αμαρτιών τους (μοιχεία και σατανική δολοφονία συζύγου) (*B´ Σαμουήλ* -ή *B´ Βασιλειών*- 11: 1-27, 12: 9-19). (Ανάλογα επεισόδια με τέτοιου είδους τιμωρίες υπάρχουν και αλλού μέσα στη θεϊκή *Βίβλο*.) Εδώ οι εντολές «ού μοιχεύσεις», «ού φονεύσεις» και «ουκ επιθυμήσεις...» δεν είχαν καμιά ισχύν αφού βεβαίως επρόκειτο για τον εκλεγμένο βασιλέα, εκλεκτό φίλο και σύμφωνο της καρδιάς του Γιαχβέχ...! Κανονικά έπρεπε να θανατωθούν και οι δύο διά λιθοβολισμού σύμφωνα με τις διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου (*Λευιτικόν* 20: 10, *Αριθμοί* 35: 16-34, *Δευτερονόμιον* 22: 22 κλπ.). Επίσης, από τις δέκα πολυδιαφημισμένες εντολές, *Έξοδος* 20: 1-17, *Δευτερονόμιον* 5: 1-33 οι τέσσερις πρώτες δεν έχουν καμία παγκόσμια ηθική αξία. Είναι απλώς κανόνες της ιδιοσυστασίας του τότε Εβραϊκού λαού. Στην παρούσα παράγραφο ο συγγραφέας καταγγέλλει την αδικία και την βαρβαρότητα του δευτέρου μέρους της δευτέρας εντολής. Επίσης με το πρώτο μέρος αυτής της εντολή καταδικάστηκαν άπαξ οι τέχνες της ζωγραφικής και της γλυπτικής. Οι υπόλοιπες έξη εντολές είναι στη γενικότητά τους τόσο κοινή λογική ώστε να υπάρχουν σε κάθε νομοθεσία οιοδήποτε έθνος πριν ή μετά τη μωσαϊκή νομοθεσία και χωρίς αυτό το έθνος να έχει χρειαστεί τη θεϊκή αποκάλυψη ή επιφοίτηση!

Οι κατηγορικές προσταγές τύπου «ου φονεύσεις», κλπ. είναι γελοιώδεις και ανεφάρμοστες. Παρατηρήσατε ότι ο Θεός Γιαχβέχ εις μεν την *Γένεσιν* 15: 18-20 έχει ήδη διατάξει ένδεκα (11) γενοκτονίες! Ιδού Θεός δικαιοσύνης και αγάπης:

«εν τη ημέρα εκείνη διέθετο Κύριος τω Άβραμ διαθήκην λέγων· τω σπέρματί σου δώσω την γην ταύτην, από του ποταμού Αιγύπτου έως του ποταμού του μεγάλου, ποταμού Ευφράτου, τους Κεναίους και τους Κενεζαίους και τους Κεδμωναίους και τους Χετταίους και τους Φερεζαίους και Ραφαείν και τους Αμορραίους και τους Χαναναίους και τους Ευαίους και τους Γεργεσαίους και τους Ιεβουσαίους.».

Αλλά λίγο πιο κάτω στο ίδιο το *Δευτερονόμιον* κεφάλαιο 7, προστάζει «θα φονεύσεις τον Τάδε και τον Τάδε, και τα παιδιά τους και τα κοτόπουλα τους»! Διατάζει επτά (7) ολοκληρωτικές γενοκτονίες και επί πλέον συναντάμε το παράδειγμα του πλέον απεχθούς Θεοδότου και Απολύτου Ραττισμού. Μελετήστε όλο αυτό το κεφάλαιο. Εδώ παραθέτομε τους στίχους 1-11:

Εάν δε εισάγη σε Κύριος ο Θεός σου εις την γην, εις ην εισπορεύη εκεί

κληρονομήσαι αυτήν, και εξάρη έθνη μεγάλα από προσώπου σου, τον Χετταίον και Γεργεσσαίον και Αμορραίον και Χαναναίον και Φερεζαίον και Ευαίον και Ιεβουσαίον, επτά έθνη πολλά και ισχυρότερα υμών, και παραδώσει αυτούς Κύριος ο Θεός σου εις τας χείράς σου και πατάξεις αυτούς, αφανισμώ αφανιείς αυτούς, ου διαθήση προς αυτούς διαθήκην, ουδέ μη ελεήσητε αυτούς, ουδέ μη γαμβρεύσητε προς αυτούς· την θυγατέρα σου ου δώσεις τω υιω αυτού, και την θυγατέρα αυτού ου λήψη τω υιώ σου· αποστήσει γαρ τον υιόν σου απ' εμού, και λατρεύσει θεοίς ετέροις, και οργισθήσεται θυμώ Κύριος εις υμάς και εξολοθρεύσει σε το τάχος. αλλ' ούτω ποιήσετε αυτοίς· τους βωμούς αυτών καθελείτε και τας στήλας αυτών συντρίψετε και τα άλση αυτών εκκόψετε και τα γλυπτά των θεών αυτών κατακαύσετε πυρί· ότι λαός άγιος ει Κυρίω τω Θεώ σου, και σε προείλετο Κύριος ο Θεός σου είναι αυτώ λαόν περιούσιον παρά πάντα τα έθνη, όσα επί προσώπου της γης. ουχ ότι πολυπληθείτε παρά πάντα τα έθνη, προείλετο Κύριος υμάς και εξελέξατο Κύριος υμάς, υμείς γαρ έστε ολιγοστοί παρά πάντα τα έθνη, αλλά παράτο αγαπάν Κύριον υμάς και διατηρών τον όρκον, ον ώμοσε τοις πατράσιν υμών, εξήγαγεν υμάς Κύριος εν χειρί κραταιά και βραχίονι υψηλω και ελυτρώσατό σε Κύριος εξ οίκου δουλείας, εκ χειρός Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου. και γνώση ότι Κύριος ο Θεός σου, ούτος Θεός, Θεός πιστός, ο φυλάσσων διαθήκην και έλεος τοις αγαπώσιν αυτόν και τοις φυλάσσουσι τας εντολάς αυτού εις χιλιάς γενεάς και αποδιδούς τοις μισούσι κατά πρόσωπον εξολοθρεύσαι αυτούς· και ουχί βραδυνεί τοις μισούσι, κατά πρόσωπον αποδώσει αυτοίς. και φυλάξη τας εντολάς και τα δικαιώματα και τα κρίματα ταύτα, όσα εγώ εντέλλομαί σοι σήμερα ποιείν.

Βλέπε και Έξοδος 33: 2, Δευτερονόμιον 20: 17, Ιησούς του Ναυί κεφάλαιο 24, και πολλά άλλα σημεία του «αγίου» αυτού βιβλίου, όπου αναφέρονται οι επτά (7) αυτές ειδεχθέστατες γενοκτονίες κατά τρόπον άγιον, τιμητικόν και υπερήφανον. Εις δε την Γένεσιν 15: 18-20, όπως είδαμε παραπάνω, αναφέρονται ένδεκα (11) γενοκτονίες. Αυτό θα πει θεός αγάπης και δικαιοσύνης! Αυτό θα πει σχέδιο «παντοδυνάμου θεού που είναι όλο αγάπη και δικαιοσύνη» για να λυτρώσει το ανθρώπινο γένος από την κατάρα του και τη συνεχή οργή του. Ιδού τί εστί θρησκεία καταστροφής, ανοησίας και σχιζοφρενείας.

Δεν συγκρατείται ούτε επί μερικές σελίδες ώστε να λησμονήσομε τι μας είπε προηγουμένως! Δείτε και τον Αρχιεπίσκοπον (όπως και όλους τους ιεροκήρυκες) ο οποίος αφού κάμει βαρύγδουπο κήρυγμα περί Δέκα Εντολών μετά ευλογεί τα όπλα του «φιλοχρίστου ημών Στρατού» και κατακεραυνώνει τους Μάρτυρας του Ιαχωβά Χριστιανούς επειδή δεν στρατεύονται επειδή εκλαμβάνουν «ου φονεύσεις»

«τοις μετρητοίς» και το τηρούν. Διά τούτο όταν εντολές δεν αξιολογούνται αναλόγως των συνθηκών και του Καιρού, όπως π. χ. συνέβαινε με τους Νόμους του Ελληνικού και Ελληνορωμαϊκού Πολιτισμού, καθίστανται όχι μόνον ανεφάρμοστες αλλά και επικίνδυνες έως καταστροφικές.

Εδώ επίσης αναφέρομεν ένα πολύ σοβαρό στοιχείο για τις δέκα εντολές: Οι κατάλογοι των δέκα εντολών των δύο παραπάνω κεφαλαίων παρουσιάζουν μερικές διαφορές. Όποιος θέλει ας τους συγκρίνει λέξη προς λέξη και ας τους κρίνει. Δημιουργούνται σίγουρα μερικά σοβαρά ερωτηματικά, αλλά δεν θα το κάνομε μεγάλο ζήτημα εδώ. Υπάρχει όμως κάτι πολύ παράξενο με το κεφάλαιο 34 της *Εξόδου*. Εδώ αντικαθίστανται οι πρώτες πλάκες που έσπασε ο Μωυσής πάνω στον θυμό του (*Έξοδος 32: 19*, διά τον χρυσούν μόσχον όν εποίησε ο αδελφός του Ααρών..., άλλο μεγάλο ερωτηματικό, *Έξοδος 32: 1-6, 35*) με νέες, κατ' εντολήν του ίδιου του Θεού Γιαχβέχ. Δεν βλέπομε όμως τις δέκα εντολές των δύο άλλων κεφαλαίων. Εκτός από δυο-τρεις που μοιάζουν, οι άλλες εντολές είναι εντελώς άσχετες και ανήθικες. Διαβάστε λοιπόν τα τρία αυτά κεφάλαια περί των δέκα εντολών και ρωτήστε τους πνευματικούς σας φωστήρες ποιος είναι επί τέλους ο σωστός κατάλογος των δέκα εντολών. Στην *Έξοδο 34: 28* αναφέρεται σαφώς η απάντηση ότι αυτός είναι ο κατάλογος των δέκα (άλλων αντί άλλων) εντολών! Άλλη μια θεόπνευστη αντίφαση μεγάλης ολκής! Τί να σημαίνουν άραγε όλα αυτά;... Όταν βρείτε την απάντηση πολύ θα θέλαμε να την ανακοινώσετε για να την μάθομε και εμείς.

Ολόκληρη η δευτέρα εντολή, *Έξοδος 20: 4-6*, έχει ως εξής: «*ου ποιήσεις σεαυτώ είδωλον, ουδέ παντός ομοίωμα, όσα εν τω ουρανω άνω και όσα εν τη γη κάτω και όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γης. ου προσκυνήσεις αυτοίς, ουδέ μη λατρεύσεις αυτοίς· εγώ γαρ ειμι Κύριος ο Θεός σου, Θεός ζηλωτής, αποδιδούς αμαρτίας πατέρων επί τέκνα, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς τοις μισούσί με και ποιών έλεος εις χιλιάδας τοις αγαπώσί με και τοις φυλάσσουσι τα προστάγματά μου.*». Όταν διδάσκουν στα σχολεία τις δέκα εντολές αναφέρουν μόνο τον στίχο 4 και σκοπίμως παραλείπουν τον 5 και αναγκαστικά και τον 6. Γι' αυτό χρειάζεται μία πλήρης και προσεκτική μελέτη αυτού του αισχρού βιβλίου που ονομάζεται *Βίβλος!* Μόνο έτσι μπορεί κανείς να δει όλες τις αισχρότητες, θηριωδίες, λάθη, αντιφάσεις, κλπ., που αναφέρονται εκεί μέσα και μετά να κρίνει

Στην *Έξοδο 20: 1-3* η πρώτη εντολή του δεκαλόγου δίδεται ως εξής: «*Και ελάλησε Κύριος πάντα τους λόγους τούτους λέγων· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός σου, όστις εξήγαγόν σε εκ γης Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας. ουκ έσονταί σοι θεοί*

έτεροι πλήν εμού.»

Έτσι που τίθεται, ο Κύριος ο Θεός παραδέχεται ότι υπάρχουν και άλλοι θεοί, αλλά παραγγέλλει στον εκλεκτό λαό του να μην δεχθεί άλλους εκτός απ' αυτόν, μάλλον ένεκα ευγνωμοσύνης επειδή τον έβγαλε από την δουλεία της Αιγύπτου. Οι άλλοι θεοί, ως υπάρχοντες, πιθανώς να διεκδικήσουν την θέση του. Γι' αυτό και προειδοποιεί!

Δεν λέγει ότι αυτός είναι ο μόνος και αληθινός θεός και όλοι οι άλλοι θεοί είναι ψεύτικοι και συνεπώς, αφού τους αποκαλύπτεται και τους αποκαλύπτει αυτή την αλήθεια, δεν μένει τίποτα άλλο στους εκλεκτούς του παρά να έχουν αυτόν ως Θεό ένεκα αποκαλυφθείσας γνώσεως. Οτιδήποτε άλλη εκλογή θεού γι' αυτούς και οποιουδήποτε άλλους θα ήταν εκτός νοήματος και πραγματικότητας.

Εντός αυτού του πνεύματος λοιπόν κατανοούνται ακόμα καλλίτερα αυτά που αναπτύσσονται εδώ γύρω από την φράση της δευτέρας εντολής: «Διότι εγώ είμαι ο Γιαχβέχ ο Θεός σου, Θεός ζηλότυπος, ... », κλπ.].

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Ο πρώτος-πρώτος νόμος μετά τον έτσι καλούμενο «Δεκάλογο» της *Εξόδου* 20 είναι ο νόμος της ανθρώπινης δουλείας για τον λαό που μόλις πριν τρεις μήνες δραπέτευσε από 400 χρόνια δουλείας [πράγμα που δηλώνεται σαφώς και στην πρώτη εντολή *Έξοδος* 20: 2],—όπως ακριβώς το πρώτο-πρώτο διάταγμα μετά τη δραπέτευσή τους έχει να κάνει με τους δούλους αυτών των φυγάδων δούλων, βλέπε *Έξοδος* 12: 44 [*«και πάντα οικέτην ή αργυρώνητον περιτεμείς αυτόν, και τότε φάγεται απ' αυτού.»*]. Παρακάτω, στην *Έξοδον* 21: 1-11, θεσπίζονται λοιπόν οι σχετικοί νόμοι για δούλους. [Επειδή όλα τα εδάφια αυτά είναι μακροσκελή για να καταγραφούν εδώ, αναφέρομε μόνο τα πολύ χαρακτηριστικά σημεία. Εσείς βεβαίως μην παραλείψετε να διαβάσετε τα σχετικά εδάφια, ουσιαστικά ολόκληρο το κεφάλαιο 21 της *Εξόδου*, για να δείτε και τα υπόλοιπα και να κρίνετε:]

«Αυτές είναι οι εντολές τις οποίες θα παραθέσεις ενώπιον αυτών: Εάν αποκτήσεις Εβραίο ως δούλο...-... (έτσι και έτσι). Εάν ο Εβραίος δούλος είναι παντρεμένος με δούλο του ιδίου κυρίου και έχουν παιδιά, μπορούν να αποσπαστούν και να διαχωριστούν. Εάν ο δούλος αγαπά τη γυναίκα του και τα παιδιά του και δεν επιθυμεί να αποσπαστεί απ' αυτά, τότε ο κύριός του θα του τρυπήσει τα αυτιά με ένα βελόνι και θα τον κρατήσει σε ισόβια δουλεία.».

Ένας Εκλεκτός του Ισραήλ μπορεί να πουλήσει τη κόρη του ως δούλα (Έξοδος 21: 7). Ευρέως υποδεικνύεται ότι ο κύριος μπορεί να εκτονώσει επάνω της τη σεξουαλική ορμή του χωρίς καμιά τιμωρία (Έξοδος 21: 8). Εάν ένας Εκλεκτός του Γιαχβέχ σκοτώσει το δούλο του, διά τραυματισμού που επιφέρει αργό και εξαντλητικό θάνατο «δεν θα τιμωρηθεί, διότι ο δούλος αυτός είναι χρήμα του» (Έξοδος 21: 21). Εάν ο κύριος κτηνωδώς βγάλει το μάτι ή το δόντι του δούλου ή της δούλας του, η μόνη τιμωρία θα είναι ότι ο δούλος ή η δούλα θα ελευθερωθεί (Έξοδος 21: 26-27). [Ακόμα Έξοδος 21: 32: «εάν ο ταύρος κτυπήσει με τα κέρατα δούλον ή δούλα, ο μεν ταύρος θα φονευθή διά λιθοβολισμού, ο δε κύριος του ταύρου θα πληρώση εις τον κύριον του δούλου τρίακοντα αργυρά σεκέλς.».]. Οι φτωχοί του Εκλεκτού Λαού μπορούν να πουληθούν ως δούλοι σε άλλους του Εκλεκτού Λαού «μέχρι το Ιωβηλαίον Έτος» (Λευιτικόν 25) το οποίον είναι συγγενές με το κλασσικό “ad Calendas Graecas” [«εις τας Ελληνικάς Καλένδας»] διότι κανένα τέτοιο έτος, τύπου Ιωβηλαίου, δεν έχει καταγραφεί στην Αγία Γραφή να έχει ποτέ συμβεί. [Όπως ακριβώς δεν υπήρχαν Ελληνικές Καλένδες γιατί οι Καλένδες ήταν Ρωμαϊκές.]. Επίσης από τους γειτονικούς λαούς τους «τους ειδωλολατρικούς», ανάμεσα στους οποίους ζούσαν, «από αυτούς θα αγοράζετε δούλους πάντοτε, καθώς επίσης και από τα παιδιά των ξένων» (Λευιτικόν 25: 41-46).

[Για περισσότερες διατάξεις περί δούλων και αιχμαλωτισθέντων μέσα στο «ιερό» βιβλίο βλέπε και: Έξοδος 22: 1-3, Δευτερονόμιον 20: 13-14, 28: 15, 41, Ιησούς του Ναυί 9: 22-27, Ιωήλ 3: 8, κ. α.]

ΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣΙΩΝ

Πρώτον, στην Έξοδον 13: 1-2 διαβάζομε:

«και Γιαχβέχ μίλησε στο Μωυσή και είπε: Αγίασε μου όλα τα πρωτογέννητα, οποιοδήποτε διανοίγει μήτρα μεταξύ των τέκνων του Ισραήλ, από ανθρώπου έως κτήνους, διότι τούτο ανήκει σε μένα.».

Δεύτερον, παρακάτω στο ίδιο κεφάλαιο 12-13 συνεχίζει:

«Θα βάλεις κατά μέρος για τον (το Εβραϊκό κείμενο λέει, θα προσφέρεις στον) Γιαχβέχ, όλα που διανοίγουν μήτρα, αρσενικά,... κλπ.».

Τρίτον, στο Λευιτικόν 27: 29 έχομε την τρομερή διάταξη:

«και οτιδήποτε, το οποίο έχει αφιερωθεί ως τάμα από τους ανθρώπους δεν μπορεί να εξαγοραστεί, αλλά διά θανάτου θα θανατωθεί.»

[– Παρέκβαση: Εάν μελετήσετε τις αποδόσεις της *Παλαιάς Διαθήκης* στη Νεοελληνική και τις συγκρίνετε με το ίδιο το πρωτότυπο, εάν βεβαίως δεν έχετε δυσκολία με την βιβλική γλώσσα, ή με την *Μασόρα* ή μια καλή μετάφρασή της από τα Εβραϊκά, θα παρατηρήσετε ότι οι αποδόσεις όχι μόνο προσθέτουν πλεονασμούς και θεολογικά παραγεμίσματα αλλά και διαστρέφουν την καθαρή αλήθεια, η οποία αποκαλύπτει πράγματα που σοκάρουν τους σημερινούς αναγνώστες. Π. χ., ο θεολόγος Γ. Γ. Ψαλτάκης που έχει αποδώσει το εδάφιο αυτό στην εικοσάτομη έκδοση της *Παλαιάς Διαθήκης* της αδελφότητας θεολόγων ο «Σωτήρ», Έκδοσις Έκτη 2003, το «αλλά θανάτω θανατωθήσεται» του πρωτοτύπου των Εβδομήκοντα(δύο) δεν το μεταφράζει όπως πρέπει «αλλά (δια θανάτου) θα θανατωθεί» μόνο το αποδίδει αλλέως: «αλλά θα είναι αφιερωμένος έως θανάτου εις τον Θεόν.» Το ίδιο ακριβώς λάθος διαπράττουν και οι γνωστοί θεολόγοι Π. Ν. Τρεμπέλας στην *Παλαιά Διαθήκη* της αδελφότητας θεολόγων ο «Σωτήρ», Έκδοσις του 1985, και ο Ι. Θ. Κολιτσάρας στην πεντάτομη έκδοση της *Παλαιάς Διαθήκης* της αδελφότητας θεολόγων η «Ζωή», Έκδοσις Τρίτη, 1989.

Οι φράσεις «**θανάτω θανατωθήσεται**», ή «**θανάτω θανατούσθωσαν**», ή «**θανάτω θανατούσθω**», και πολλές άλλε παρεμφερείς όπως «**λιθοβολήσουσιν ... εν λίθοις**», «**εξαλείψω εν φόνω μαχαίρας**», «**ρομφαία...**» κλπ., εμφανίζονται εκατοντάδες φορές εντός του θεοδότου Μωσαϊκού Νόμου και ολόκληρης της *Παλαιάς Διαθήκης*. Για σύντομο παράδειγμα αναγράφουμε μόνον *Λευιτικόν* 20: 13 «και ος αν κοιμηθή μετά άρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα εποίησαν αμφοτεροι· **θανάτω θανατούσθωσαν**, ένοχοί εισίν.» και *Λευιτικόν* 20: 15-16 «και ος αν δω κοιτασίαν αυτού εν τετράποδι, **θανάτω θανατούσθω**, και το τετράπουν αποκτενείτε. και γυνή, ήτις προσελεύσεται προς παν κτήνος βιβασθήναι αυτήν υπ' αυτού, αποκτενείτε την γυναίκα και το κτήνος· **θανάτω θανατούσθωσαν**, ένοχοί εισίν.» Εδώ αυτοί οι κύριοι μεταφράζουν κανονικά και σωστά: «να τιμωρούνται (και οι δύο) διά θανάτου», και «να τιμωρείται με θάνατον», «Να τιμωρούνται με θάνατον». **Γιατί** λοιπόν εδώ δεν μετάφρασαν όπως και πριν: «να είναι και οι δύο αφιερωμένοι ο ένας στον άλλο μέχρι θανάτου», ή «αυτός να αφιερώνεται στο τετράποδο μέχρι θανάτου», ή «η γυναίκα να αφιερώνεται στο τετράποδο μέχρι θανάτου»; Και ξαναρωτάμε **γιατί**; Πλήρης παραποίηση και διαστροφή των πραγμάτων δηλαδή από τους ορθοδόξους Έλληνες θεολόγους. Αυτή η συνεχής και ανερυθρίαστη απόκρυψη της αλήθειας δεν μπορεί παρά να μας βάλει σε υποψίες

περί συνωμοσίας. Διότι τόσοι μεταφραστές και ερμηνευτές λησμονούν ότι τα κείμενα αυτά είναι θεόπνευστα ή ακριβέστερον τα ίδια τα λόγια του Θεού και επομένως ότι δεν μπορούν να αλλάξουν ούτε «μίαν κεραΐαν» ούτε «ένα ιώτα» έως τον καιρόν της συντελείας (σύμφωνα με το χριστιανικό δόγμα που προέρχεται από τον *Ματθαίον* 5: 18-19, την *Αποκάλυψιν* 22: 18-19, κλπ.), αλλά τα διαστρεβλώνουν κατά το δοκούν! Αγαπητοί αναγνώστες τί έχετε να πείτε επ' αυτού του ζητήματος που θέτομε εδώ;

Στις Αγγλικές Προτεσταντικές *Παλαιές Διαθήκες* το κείμενο έχει αποδοθεί σωστά και απ' αυτές αναγράφει ο αείμνηστος συγγραφέας Joseph Wheless, ο οποίος εγνώριζε άριστα και την Αρχαίαν Ελληνικήν. Έτσι λοιπόν η γνώση της Αρχαίας Ελληνικής παίζει καθοριστικό ρόλο στη σωστή ανάγνωση και κατανόηση των χριστιανικών κειμένων και αποτελεί ασφάλεια από το να καταντήσκει κανείς έρμαιον απάτης. – Τέλος της παρεκβάσεως.]

Ο θεϊκός «λόγος» γι' αυτή την αφιέρωση μέχρι θανάτου των πρωτογεννήτων του Εκλεκτού Λαού και των κτηνών τους, που δίδεται από τον θείο νομοθέτη, είναι για να είναι ιερή η μνημόνευση της σφαγής των πρωτογεννήτων της Αιγύπτου, όπως σύμφωνα με την *Έξοδον* 13: 15-16 έχομε:

«Όταν σκλήρυνε λοιπόν ο Φαραώ για να μην μας αφήσει να φύγουμε, ο Θεός απέκτεινε κάθε πρωτότοκο στη χώρα της Αιγύπτου, από πρωτοτόκων ανθρώπων μέχρι πρωτοτόκων κτηνών. Και διά τούτο εγώ προσφέρω θυσία στον Γιαχβέχ οποιοδήποτε διανοίγει μήτρα από τα αρσενικά ζώα, και κάθε πρωτότοκο των ανθρώπων μου το εξαγοράζω. Και σε ανάμνηση αυτού του γεγονότος θα έχεις κάποιο σημάδι στο χέρι σου, το οποίο πάντα όταν το βλέπεις, θα θυμάσαι ότι ο Γιαχβέχ με το παντοδύναμο χέρι του σε έβγαλε ελεύθερον από την Αίγυπτον.».

[Μελετήστε την καθιέρωση των πρωτοτόκων στον Γιαχβέχ όπως καταγράφεται στην *Έξοδον* 13: 1-16, 22: 29-30, κα. Πράγματι οι ανθρωποθυσίες αποτελούσαν κοινό έθιμο όλων των Σημιτικών λαών. Την ίδια ακριβώς θυσία των πρωτοτόκων απαιτεί και λαμβάνει ο σημιτικός Θεός Μολώχ της Καρχηδόνας.].

Κείμενα και πάλι κείμενα του εμπνευσμένου λόγου του Θεού μάς μεταφέρουν το θηριώδες έθιμο του ολοκαυτώματος ζωντανών παιδιών ως ζωντανές ανθρωποθυσίες στον Εβραϊκό Θεό. Ακόμα και τα κατοπινά κείμενα που απαγόρευαν αυτή την πρακτική μαρτυρούν, με τη συχνή επανάληψη τους, για τη βαθιά ριζωμένη θρησκευτική τελετή λατρείας της ανθρωποθυσίας στο Ισραήλ,

είτε σαν υπακοή στους ανωτέρω θεϊκούς νόμους είτε ακόμα σαν αρχαιότερη πρακτική του Εκλεκτού Λαού. Για παράδειγμα η εντολή του Θεού στον Αβραάμ να φονεύσει τον νεαρό γιο του Ισαάκ, σαν σεπτή θυσία ολοκαυτώματος, είναι πάρα πολύ γνωστή και αποκρουστική για να αναφέρομε περισσότερες λεπτομέρειες. Μέχρι να τελειώσει αυτό το αρχείο της Βίβλου όλο και περισσότερα βιβλία υποδεικνύουν τη συνέχιση των ανθρωποθυσιών ως μίαν ορθόδοξη θρησκευτική τελετή προς τον Γιαχβέχ, Θεό του Ισραήλ. Στο βιβλίο του *Ιεζεκιήλ* 20: 26 διαβάζομε:

«Θα τους θεωρήσω μολυσμένους στις προσφορές τους, διότι κάθε διανοίγον μήτρα (δηλαδή πρωτότοκο) το προσφέρουν θυσία στο πυρ...».

Παρακάτω στο βιβλίο του *Ιεζεκιήλ των Μασσοριτών* 20: 31 έχουμε:

«Κάνεις τους γιους σου να περάσουν διά του πυρός... ακόμα και σήμερα.».

Και ακόμα λίγο πριν στο ίδιο βιβλίο 16: 20-21:

«Εσύ πήρες τους γιους και τις θυγατέρες σου... και θυσίασες αυτούς... Εφόνευσες τα παιδιά σου και τα παρέδωσες για να τα αναγκάσουν να περάσουν διά του πυρός.».

Άλλα παραδείγματα αναφορών με το θέμα των ανθρωποθυσιών, είναι:

1. *Ησαΐας* 57: 5
2. *Ιερεμίας* 7: 31, 19: 5, 39 (*Μασόρας* 32): 35
3. 4 (*Μασόρας* 2) *Βασιλειών* 16: 3, 17: 17-31, 23: 10
4. *Ψαλμοί* 105 (ή 106): 37-38
5. (Σχεδόν παντού)

[Τί συμπεραίνετε λοιπόν για αυτά τα πράγματα που καταγράφομε εδώ;...]

ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΑΜΑΤΟΣ

Το ολοκαύτωμα (θυσία τελείας καύσεως) προς τον Γιαχβέχ που έγινε από τον Ιεφθάε με την ίδια την παρθένα κόρη του, προς συμμόρφωση με το δικό του φανατικό τάμα, ήταν σύμφωνο και με την κατ' ευθείαν υπακοή στον θεϊκό νόμο. Σύμφωνα με την περιγραφή του βιβλίου των *Κριτών* 11: 39: «...ξεπλήρωσε με αυτήν (την κόρη του) το τάξιμο που είχε τάξει...». Έτσι με το τάξιμο και το ξεπλήρωμα του ταξίματος [του Ιεφθάε] έχουμε και μια ιστορική μαρτυρία του

γεγονότος ότι οι ανθρωποθυσίες ήταν σύνηθες φαινόμενο στο Ισραήλ, και καριερώθηκαν από τον ίδιο τον νόμο του Γιαχβέχ. Ιδού και η θεϊκή «διάταξη» που πρόσταζε αυτούς τους φόνους διά θυσιών όπως την αναφέρει το *Λευιτικόν* 27 (εδώ αναγράφουμε λίγα μόνο στοιχεία και αφήνομε ολόκληρο το κεφάλαιο στον αναγνώστη):

«Όταν κάποιος κάνει τάμα... δεν θα μπορεί να το αλλοιώσει ή να το αλλάξει, καλό για κακό ή κακό για καλό... Κανένα αφιερωμένο πράγμα που κάποιος έχει αφιερώσει στον Γιαχβέχ από όσα έχει, είτε άνθρωπο είτε κτήνος... δεν θα πουληθεί ή θα εξαγοραστεί. Τίποτα αφιερωμένο που θα έχει αφιερωθεί από τους ανθρώπους δεν θα εξαγοράζεται αλλά σίγουρα θα θανατώνεται.».

Για το ίδιο θέμα επίσης διαβάστε: *Αριθμοί* 30 και *Δευτερονόμιον* 23: 21-22.

Ο Εβραϊκός Θεός ενέπνευσε απευθείας τον υπηρέτη του Δαυίδ, που ήταν «άνθρωπος σύμφωνος με την καρδίαν του Θεού» [*Πράξεις* 13: 22, βλέπε και 7: 45-46] να κάνει μια μαζική και ιδιαιτέρως θηριώδη ανθρωποθυσία, για να κατευνάσει την οργή του ίδιου του Θεού. Ο Γιαχβέχ έστειλε δριμεία πείνα για τρία χρόνια πάνω στη Γη της Επαγγελίας του η οποία «έρεε από γάλα και μέλι». Τελικά ο Δαυίδ «επερώτησε τον Γιαχβέχ» τον λόγο για τον οποίον έγινε αυτή η μακροχρόνια συμφορά. «Και ο Γιαχβέχ απάντησε: «έγινε ένεκα του Σαούλ και του ματωμένου σπιτιού του...»» (*2 Σαμουήλ* ή *2 Βασιλειών* 21: 1). Στους παλαιούς χρόνους η οργή των θεών έπρεπε να κατευνασθεί με θυσίες. Έτσι ο Δαυίδ έψαχνε απεγνωσμένα για το είδος της θυσίας που θα ήταν τόσο ισχυρή ώστε να εξορκίσει την τριετή κατάδειξη της οργής του καλοκάγαθου Γιαχβέχ, και γι' αυτόν τον σκοπό ο ίδιος ο Γιαχβέχ τον καθοδήγησε με θεϊκό τρόπο. Έτσι ο Δαυίδ πήρε τους δυο γιους του Σαούλ από τη γυναίκα του τη Ρεσφά και τους πέντε γιους της Μιχόλ, - αν και η Μιχόλ, η κόρη του Σαούλ και του ίδιου του Δαυίδ πρώτη σύζυγος «που τον αγαπούσε», δεν είχε κανένα παιδί μέχρι την ημέρα του θανάτου της, σύμφωνα με τον στίχο 6: 23 του *2 Σαμουήλ*, ή *2 Βασιλειών*, [ζήτω η αντίφαση!],

«και τους εκρέμασαν πάνω σε ένα λόφο ενώπιον του Γιαχβέχ. Και θανατώθηκαν και οι επτά μαζί... και μετά απ' αυτά ο Θεός άκουσε την παράκληση για τη χώρα».

[Αυτά καταγράφονται στο βιβλίο *2 Σαμουήλ* ή *2 Βασιλειών* στο κεφάλαιο 21. Παρακαλούμε τον αναγνώστη να μελετήσει αυτό το κεφάλαιο για να απολαύσει «σοφία, σύνεση και καλοήθεια». Επίσης προσέξτε ότι μόλις παραπάνω ο συγγραφέας καταδεικνύει την αντίφαση με τον στίχο 6: 23 του ίδιου βιβλίου. Η

θεόπνευστη Βίβλος βρίθκει με χιλιάδες τέτοιες θεόπνευστες αντιφάσεις...]

Υπερκορεσμένος από τη σφαγή αυτής της ανθρωποθυσίας, ο Γιαχβέχ με χάρη «εξετέρεψε την οργή του από το λαό του» και έδωσε τέλος στη μεγάλη πείνα.

Αυτά λοιπόν, —σύμφωνα με τη θεϊκή έμπνευση— δεν ήταν απλώς άγριοι ανθρώπινοι νόμοι και πρακτικές. Αυτά αποφασίστηκαν, διατάχθηκαν και επικυρώθηκαν από τον ίδιο τον Θεό Γιαχβέχ.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑΣ

Ο ιερός νόμος του Γιαχβέχ στα χέρια του Μωυσή ξανά και ξανά εγκαινιάζει και επιβάλλει την ανθρωποφαγία, και μάλιστα του πιο αποκρουστικού είδους, σαν τιμωρία πάνω στα δύστυχα παιδιά του, ένεκα της απροθυμίας τους να υπακούουν μερικές από τις μοναδικές του εντολές και να αγαπούν δεόντως τον θεϊκό γραφέα τους.

Ιδού μερικά καλά παραδείγματα:

Στο Λευτικόν 26: 14-46 μεταξύ άλλων διαβάζουμε:

«Αλλά εάν δεν θα υπακούσετε σε μένα και δεν θα εφαρμόσετε όλες αυτές τις εντολές... και εγώ τότε θα κάνω σε σας αυτό... Εσείς θα φάγετε τις σάρκες των υιών σας και τις σάρκες των θυγατέρων σας εσείς θα τις φάγετε.».

Στο Δευτερονόμιον 28: 15-69 μεταξύ άλλων διαβάζουμε:

«Και συ θα φας τον καρπό της ίδιας της κοιλίας σου, την σάρκα των υιών σου και των θυγατέρων σου,... Εάν δεν τηρείς και πράττεις όλες τις εντολές αυτού του νόμου.».

Βλέπε επίσης: *Ιερεμίας* 19: 9, *Ιεζεκιήλ* 5: 10 και απανταχού.

Αγαπητέ αναγνώστη, μελέτησε καλά ολόκληρα τα κεφάλαια των παραπάνω αναφορών. [Μελέτησε, κρίνε, αποφάσισε!]

Για χειροπιαστές περιπτώσεις ανθρωποφαγίας που επεβλήθησαν κάτω από αυτούς τους άγιους νόμους μελετήστε και: *Θρήνοι του Ιερεμίου* 4: 1-20 και 4 (*Μασόρας* 2) *Βασιλειών* 6: 26-33 (ειδικά αυτό είναι πολύ κραυγαλέο).

[Στο σύγγραμμα του Ελληνορωμαϊστή Ιουδαίου Ιστορικού Ιωσήπου Φλαβίου,

Ιουδαϊκός Πόλεμος, Βιβλίο 6, Κεφάλαιο 3, Παράγραφος 4 (στην έκδοση του Πανεπιστημίου Harvard, Classical Loeb Library, στίχοι 201-205) έχουμε περιγραφή μαρτυρικού παραδείγματος της Μαρίας κόρης του ευγενούς Ελεαζάρου, η οποία αφού εφόνευσε, έψησε το θηλάζον τέκνον της, για να φάγει τις σάρκες του και να σβήσει την πείνα της, κατά την τριετή πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τον Ρωμαίο στρατηγό Τίτο, 67-70 Κ.Ε. Ακόμα ομιλεί περί τεκνοφαγίας από μητέρες και πατέρες στην παράγραφο 5 ή στίχους 214-219 του ίδιου κεφαλαίου και πόσο αποκρουστική ήταν διά τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Βασπασιανό. Η Εβραϊκή *Βίβλος*, σε τέτοιες έσχατες ανάγκες, επέτρεπε στους γονείς να τραφούν με τις σάρκες των παιδιών τους, όπως φανερώνουν όλα τα χωρία που παρατίθενται εδώ και αλλού, π.χ. *Δευτερονόμιον* 25: 11-12.]

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η πιο οριστική και κυρίαρχη ιδέα περί Γιαχβέχ η οποία βρίσκεται στις Εβραϊκές γραφές είναι αυτή του Θεού του πολέμου του Εκλεκτού Λαού Γίσσρα-ελ (δηλαδή «στρατιώτης του Θεού»). Καταδιωκόμενοι [οι Ισραηλίτες] από τους Αιγυπτίους, στην *Έξοδον* 14: 14 [ο Μωυσής τους ανακοινώνει ότι]: «ο Γιαχβέχ θα πολεμήσει για σας». Περιχαρής λοιπόν [ο Μωυσής] για την καταστροφή των Αιγυπτίων στην Ερυθρά Θάλασσα, τραγουδά [ωδή μαζί με τον λαό] όπως μας περιγράφει η *Έξοδος* 15: 3 «...ο Γιαχβέχ είναι ο άνδρας του πολέμου· Γιαχβέχ είναι το όνομά του...». Μια από τις μεγαλύτερες απώλειες της φιλολογίας όλων των εποχών, γνωστή μόνο από διάφορες παραπομπές μέσα στην Αγία Γραφή, είναι «*Το Βιβλίο των Πολέμων του Γιαχβέχ*», που αναφέρεται στους *Αριθμούς* 21: 14 και αλλαχού, —ένας ολόκληρος τόμος των πολεμικών κατορθωμάτων του Θεού του πολέμου Γιαχβέχ του Ισραήλ. Η φράση «η ρομφαία (δηλαδή το ξίφος) του Γιαχβέχ» απαντάται συνεχώς μέσα στα αγιασμένα βιβλία. Για παράδειγμα, *Κριταί* 7: 20, 1 *Παραλειπομένων* 21: 12. Ο τίτλος «Γιαχβέχ Σαβαώθ» που μεταφράζεται σε «Κύριος των δυνάμεων (δηλαδή των στρατιών)» επαναλαμβάνεται άπειρες φορές.

Καθώς τα πλήθη των Εκλεγμένων πολεμιστών παρακινούνται να καταλάβουν τα «επτά έθνη μεγαλύτερα και ισχυρότερα» από τον Ισραήλ στη Γη της Επαγγελίας, ο Γιαχβέχ τους επαναβεβαιώνει, σύμφωνα με το *Δευτερονόμιον* 20: 1-4: «Μη φοβάστε... Διότι ο Γιαχβέχ είναι αυτός που έρχεται μαζί σας για να πολεμήσει για σας». Όμως ο Γιαχβέχ πολλές φορές ανακάλεσε αυτή [την υπόσχεση] και έστειλε έναν άγγελο μόνο και μερικές μεγάλες σφήκες, όπως βλέπομε στα χωρία: *Έξοδος* 23: 20, 23, 28, *Δευτερονόμιον* 7: 20, *Ιησούς του Ναυή* 24: 12. Αλλά και σαν υπέρ-

τατος αρχηγός των στρατιών του Ισραήλ, Γιαχβέχ ο Άνδρας του Πολέμου, προσωπικώς προσδιόρισε και διακήρυξε τους Νόμους του Πολέμου για να τηρούνται από τους Εκλεκτούς Πολεμιστές του κατά τις κατακτητικές εκστρατείες μέχρι πλήρους εξολοθρεύσεως [των άλλων λαών]. Μεταξύ των πολυαρίθμων στρατιωτικών διαταγών της ίδιας γενικής ιδέας αυτοί οι νόμοι πολέμου του Γιαχβέχ που παραθέτομε αμέσως είναι αντιπροσωπευτικοί για όλους. Στο *Δευτερονόμιον* 7: 1, 2, 16 διαβάζομε:

«Όταν Γιαχβέχ ο Θεός σου σε εισάγει στη χώρα, προς την οποία τώρα πορεύεσαι για να την κληρονομήσεις... θα παραδώσει τα επτά έθνη στα χέρια σου, και συ θα τα πατάξεις και θα τα εξαφανίσεις πλήρως. Δεν θα κάμεις καμιά διαθήκη (συμφωνία) με αυτά, και δεν θα τους δείξεις κανένα έλεος... και συ θα αναλώσεις όλους τους λαούς τους οποίους ο Γιαχβέχ ο Θεός σου θα σου παραδώσει. Το μάτι σου δεν θα λυπηθεί καθόλου αυτούς...».

[Βλέπετε λοιπόν τι ωραία, σοφά, καλοκάγαθα και θεόπνευστα τα λέει εναντίον άλλων εθνών που δεν έφταιξαν σε τίποτα στον Ισραήλ; Εξαφάνισέ τα για να πάρεις τα σπίτια τους και τη γη τους διότι έτσι είναι το θεϊκό σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων... Διαβάστε ολόκληρο το κεφάλαιο 7 του *Δευτερονόμιου* να δείτε περί τίνος πρόκειται καθώς και για την πυρπόληση πόλεων *Δευτερονόμιον* 13: 1-8, κλπ.]

Αλλά ένα τέτοιο χτύπημα ολοκληρωτικής καταστροφής όλων αυτών των εθνών θα είχε σαν αποτέλεσμα την αποστέρηση του Εκλεκτού Λαού ενός από τα κυριότερα κίνητρα του για κατάκτηση —τη λεία των γυναικών και λαφύρων. Γι' αυτό λοιπόν ο προνοητικός υπέρτατος αρχηγός τους τροποποίησε τις προηγούμενες διαταγές έτσι ώστε να εκφράσει σφόδρα τη θεϊκή επικύρωση για σεξουαλική εκτόνωση και για λαφυραγώγηση, όπως το βλέπομε στο *Δευτερονόμιον* 20: 13-14:

«και όταν ο Γιαχβέχ ο Θεός σου έχει παραδώσει αυτήν (την «εχθρική πόλη») στα χέρια σου, εσύ θα εξοντώσεις κάθε αρσενικό από κει χάμω με τη κόψη της μαχαίρας. Αλλά τις γυναίκες, και τα μικρά παιδιά, και τα ζώα, και όλα τα πράγματα που υπάρχουν σ' αυτή την πόλη, ακόμα και τα θρύμματα πού μείνανε, εσύ θα τα πάρεις για τον εαυτό σου.».

[Τί έχετε να πείτε για τούτον εδώ τον νόμο;]

Ακόμα όμως σαφέστερος είναι ο Νόμος Πολέμου του Γιαχβέχ για τις αιχμαλωτισμένες ομορφονιές, όπως μας τον μεταφέρει το *Δευτερονόμιον* 21:

10-14:

«Εάν εξέλθεις σε πόλεμο εναντίον των εχθρών σου, και Γιαχβέχ ο Θεός σου τους παραδώσει στα χέρια σου,... και συ ιδείς μεταξύ των αιχμαλώτων γυναίκα ωραία στην εμφάνιση, και την επιθυμήσεις για να την πάρεις ως γυναίκα σου (Εβραϊστί: Ισά(χ) = γυναίκα), τότε θα τη βάλεις μέσα στο σπίτι σου, και θα ξυρίσεις την κεφαλή της, θα κόψεις τα νύχια της,... θα εισέλθεις μέσα της [σεξουαλικά], και θα είσαι ο σύζυγός της - (Εβραϊστί: Μπαάλ-θα(χ) = κύριος ή κάτοχός της) και αυτή θα είναι γυναίκα σου. Και θα ισχύει έτσι ώστε, εάν ποτέ δεν έχεις καμιά ευχαρίστηση σ' αυτή, τότε θα την αφήσεις να φύγει οπουδήποτε αυτή θελήσει, αλλά δεν θα την πωλήσεις αντί χρημάτων, επειδή την έχεις ατιμάσει.».

[Άλλος ένας σοβαρός θεϊκός νόμος!...]

Οι ευφωνικές λέξεις «η σύζυγος» και «ο σύζυγος» που χρησιμοποιούνται στις εκφράσεις του μεταφρασμένου κειμένου είναι βελτιώσεις των απροκάλυπτων Εβραϊκών «ισάχ = γυναίκα» και «μπαάλ = κύριος ή κάτοχος» που συνεπάγεται το δικαίωμα να «πωλήσεις αντί χρημάτων», το οποίο εν προκειμένω απαγορεύεται λόγω της ατιμάσεως.

Τεράστιο μέρος των ιερών βιβλίων μαρτυρούν την εκτέλεση αυτών των θεϊκών νόμων του πολέμου. Καθώς τα πλήθη των Ισραηλιτών, συνοδευόμενα από τον άγγελο και τις μεγάλες σφήκες, σάρωναν και κατακτούσαν, ξανά και ξανά, μετά τη μάχη και τη σφαγή, καταγράφεται στον *Ιησού του Ναυή* 10: 40, και πανταχόθεν, ότι:

«... Δεν άφησε τίποτα να μείνει αλλά τελείως εξολόθρευσε τα πάντα που ανάπνεαν, όπως ακριβώς Γιαχβέχ, ο Θεός του Ισραήλ, επρόσταξε.».

Το μέγα κλασσικό παράδειγμα (αλλά όχι το μόνο γιατί υπάρχουν πολλά) σφαγής και ακολασίας που διατάχθηκε ποτέ από τον Θεό είναι ο «Βιασμός της γης Μαδιάμ» όπως περιγράφεται λεπτομερώς και με θεοπνευστία στους *Αριθμούς* 31. [Σας παρακαλούμε να διαβάσετε αυτό το κεφάλαιο προσεκτικά και μετά σκεφτείτε λίγο...]. Σε μια εκστρατεία εναντίον αυτού του λαού, που ιερέας του ήταν ο Ιοθόρ, πενθερός του Μωυσέως, οι 12 000 πολεμιστές του Γιαχβέχ «εφόνευσαν όλους τους αρσενικούς» (συμπεριλαμβανομένου και του φτωχού γέροντα Βαλαάμ, που είχε εκείνη τη γαϊδούρα που μιλούσε). [Εδώ μη γελάτε γιατί και οι Μουσουλμάνοι μας διαβεβαιώνουν ότι και ο γαΐδαρος του «Μεγάλου Προφήτη» τους Μωάμεθ μιλούσε. Τότε γιατί δηλαδή να μην υπάρχει κάτι τέτοιο και στο βιβλίο του μόνου αληθινού

Θεού; Προσωπικώς, εφ' όσον τον επιβεβαιώνει ο Μουφτής της Κομοτηνής, που είναι Ανώτατος Δημόσιος Λειτουργός του Ελληνικού Κράτους, διόλου δεν αμφιβάλομε. Και συνεχίζομε περί Μαδιάμ:] «Έκαψαν όλες τις πόλεις με φωτιά», αλλά προς παρακοή των Νόμων Πολέμου, «έλαβαν όλες τις γυναίκες των Μαδιανιτών αιχμαλώτους, ακόμα και τα μικρά παιδιά τους» και ό,τι λάφυρο μπορούσε να μεταφερθεί, και τα έφεραν πίσω στο στρατόπεδο μπροστά στον Μωυσή. [Ό,τι δεν μπορούσε να μεταφερθεί το παρέδωσαν στη φωτιά.]. Όταν ο Μωυσής είδε όλα αυτά μπροστά του «έγινε έξω φρενών» και φώναξε τους αρχηγούς και τους μάλωσε: «βρε σώσατε όλες τις γυναίκες ζωντανές;!» Και στο όνομα του Θεού του πρόσταξε αμέσως, όπως βλέπομε στους *Αριθμούς* 31: 14-18: «...Τώρα διά τούτο φονεύσατε κάθε αρσενικό μεταξύ των μικρών παιδιών, και φονεύσατε κάθε γυναίκα που έχει «γνωρίσει» άνδρα (δεν έχει «κοιμηθεί» μαζί του). Αλλά τα [υπόλοιπα θηλυκά] παιδιά και όλες τις γυναίκες που δεν έχουν γνωρίσει άνδρα με το να «κοιμηθούν» μαζί του, κρατήσετε ζωντανές για τους εαυτούς σας.».

Έτσι γύρω στις 68 000 γυναίκες σφαγιάστηκαν. Μετά αυτός ο ιδιόμορφος «περιούσιος λαός του Γιαχβέχ μεταξύ όλων των εθνών» (όπως μας το λέει η *Έξοδος* 19: 5), πήρε τις εναπομείνασες 32 000 νεαρές παρθένες για να κορέσει την καθαγιασμένη σεξουαλική ορμή του επάνω τους διά βιασμού που ο ίδιος ο Θεός διέταξε. Αλλά και ο Γιαχβέχ έλαβε τη δίκαιη μερίδα του απ' αυτή τη λεία, τόσο από ανθρώπους όσο και από ζώα, όπως μας λένε οι *Αριθμοί* 31: 36-42. [Δηλαδή άνθρωποι (παρθένες) και ζώα εδόθησαν στους ιερείς του Γιαχβέχ. Δεν γινόταν να μείνουν αυτοί έξω από τη μοιρασιά!...].

[Ύστερα από αυτά τα θηριώδη γεγονότα και πολλά τέτοια τοιαύτα πολύ θα θέλαμε να μάθομε τί είδους πραότητα είχε ο Μωυσής σύμφωνα με την διαφήμιση που του κάνουν οι *Αριθμοί* 12: 3 ως πράου. Πώς σας φαίνονται εδώ όλες οι ενέργειες και διαταγές του Μέγιστου Προφήτου του Θεού Γιαχβέχ, άγιου Μωυσή; Απαντήστε ειλικρινά.]

Εάν τέτοιες διαταγές είχαν δοθεί και τέτοιες πράξεις είχαν διαπραχθεί από έναν πολεμικό αρχηγό των Απάτσι που είχε ξετρελαθεί από ένα χριστιανικό, ισχυρό, οινοπνευματώδες ποτό, μερικοί θρησκοπαθείς θα καταφέρονταν εναντίον του άγριου Ινδιάνου και θα ήταν σκεπτικοί με το ότι αυτός θα έπρεπε να είχε διαταχθεί από το «Μέγα Πνεύμα» της φυλής του.

ΝΟΜΟΣ ΜΟΙΧΕΙΑΣ

Ο νόμος στη γενικότητά του τίθεται ως εξής: «ου μοιχεύσεις», *Έξοδος* 20: 13 [ή 20: 14 εξαρτάται από την έκδοση] και *Δευτερονόμιον* 5: 18. Αυτή η απαγόρευση ήταν γενική μόνο για τις γυναίκες. Για τους αγίους άνδρες των Ισραηλιτών περιοριζόταν ρητά στον «άνδρα τον οποίο θα πράξει μοιχεία με τη γυναίκα του γείτονά του». Η τιμωρία γι' αυτό το παράπτωμα ήταν θάνατος και στους δύο συμβαλλόμενους, όπως μας λέει το *Λευιτικόν* 20: 10 και το *Δευτερονόμιον* 22: 22-24. [Βλέπε και *Γένεσις* 38: 24, *Λευιτικόν* 18: 20 και *Ιωάννης* 8: 5.]. Αλλά «γείτονας» στους Εβραίους ήταν συνώνυμος με τον «πλησίον» Ισραηλίτη [π. χ. βλέπε *Έξοδος* 22: 25-26], έτσι ώστε ένας άνδρας, έστω και παντρεμένος, μπορούσε να αφεθεί με τις γυναίκες των μη Εβραίων χωρίς καμιά τιμωρία, όπως υπάρχουν πάρα πολλές τέτοιες περιπτώσεις, σαν αυτή του Δαβίδ με τη Βηρσαβεέ τη γυναίκα του στρατηγού του, Ουρίου του Χετταίου (2 *Σαμουήλ* ή 2 *Βασιλειών*, 11). Μια πλειάδα γυναικών συζύγων (*Δευτερονόμιον* 11: 15 και απανταχού) και εταίρων, παλλακίδων και υπηρετριών των γυναικών επιτρέπεται σαφώς. Αυτές οι πολλαπλές μορφές κοινωνικής συνουσίας και συνευρέσεως δεν θεωρούνταν από τον νόμο του Θεού ως μοιχικές.

[Το παράδειγμα του Δαβίδ έχει γίνει κλασικό. Ο Δαβίδ αναφέρεται πλειστάκις ως ο εκλεγμένος από τον Θεό βασιλιάς, σύμφωνος με την καρδιά του Θεού (*Πράξεις* 13: 22 και σε πάρα πολλά σημεία των βιβλίων *Α΄ Β΄ Βασιλειών* ή *Σαμουήλ* και *Α΄ Β΄ Παραλειπομένων*). Η συμπεριφορά του προς την πρώτη του γυναίκα Μιχόλ, κόρη του βασιλιά Σαούλ, που τον αγαπούσε πολύ, ήταν βαρβαρότατη. Όποιος ακόμα δεν γνωρίζει τα επεισόδια με τη Βηρσαβεέ, τη γυναίκα του στρατηγού του, Ουρίου του Χετταίου, καιρός είναι να τα μελετήσει. Δολοφόνησε με σατανικό τρόπο τον στρατηγό του για να πάρει τη γυναίκα του, ενώ είχε δικό του χαρέμι με εκατό γυναίκες. Απ' αυτές οι πιο πολλές ήταν παλλακίδες και λίγες ήταν οι νόμιμες σύζυγοι (*Β΄ Σαμουήλ* ή *Β΄ Βασιλειών* 11, κλπ.). Οι τρεις απ' τις δέκα πασίγνωστες αυστηρές εντολές, «ου φονεύσεις», «ου μοιχεύσεις» και «ουκ επιθυμήσεις...». που είχε δώσει ο ίδιος ο Θεός Γιαχβέχ στο όρος Σινά (*Έξοδος* 20: 13-14, *Δευτερονόμιον* 5: 17-18), δεν δημιούργησαν κανέναν ενδοιασμό στον εκλεκτό αγαπημένο του Γιαχβέχ βασιλιά Δαβίδ! Σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο (*Λευιτικόν* 20: 10, *Αριθμοί* 35: 16-34, *Δευτερονόμιον* 22: 22 κλπ.) έπρεπε να θανατωθούν (δια λιθοβολισμού) και οι δύο μοιχοί και δολοφόνοι. Εδώ σημειώστε ότι τα αμαρτήματα και εγκλήματα του βασιλιά Δαβίδ δεν ήταν **μόνον** αυτά που διέπραξε με την Βηρσαβεέ εις βάρος του δύστυχου Ουρία, όπως πολύ εσφαλμένα πιστεύεται από

τους αδιάβαστους. Τα βιβλία της *Παλαιάς Διαθήκης Α΄, Β΄ Σαμουήλ ή Βασιλειών, Γ΄ Βασιλειών* και *Α΄, Β΄ Παραλειπομένων* περιέχουν ένα τεράστιο αριθμό εγκλημάτων, θηριωδιών και αμαρτημάτων αυτού του εκλεκτού του Θεού, των γιων του και των περί αυτόν.

Τα βλέπομε επίσης τα ίδια και με τόσους άλλους υψηλά ισταμένους. Π. χ. τον γιο του Δαυίδ και της Βηρσαβεέ, τον μοιχό Σολομώντα, με τις χίλιες και μία γυναικοπαλλακίδες (μία ήταν ή κόρη του Φαραώ, *Γ΄ Βασιλειών* 3: 1), ο οποίος εσκοτώσε τον πρώτο του αδελφό Αδωνία (*Γ΄ Βασιλειών* 2: 13-25) για ανυπόστατους και προσποιητούς λόγους και μετά λάτρευσε άλλους θεούς (*Γ΄ Βασιλειών* 11: 4), προς παρακοήν της ογδόης και της πρώτης των δέκα εντολών, κλπ. Αυτό θα πει δικαιοσύνη για τον λαουτζικό! Αυτός ο Θεός της ερήμου Γιαχβέχ ήταν όλος δικαιοσύνη και αγάπη! Μελετήσετε λοιπόν τα τέσσερα θαυμάσια αυτά βιβλία *Σαμουήλ* ή και *Βασιλειών* καθώς και τα δύο των *Παραλειπομένων*. Είναι όλα τους ένας έξοχος θησαυρός αντιφάσεων, θηριωδιών και ό,τι άλλο θέλετε φανταστεί. Αλλά μην ξεχνάτε ότι τα βιβλία αυτά είναι θεόπνευστα με τα λόγια του Θεού (βάλε Γιαχβέχ!).

Ακόμα και ο πρώτος διδάξας το «ου μοιχεύσεις» Μωυσής, άνθρωπος και προφήτης του Θεού, πήρε παρανόμως σαν δεύτερη γυναίκα του μια μαυρούλα Αιθιοπίδα παρά την κριτική που του άσκησαν τα αδέλφια του ο Ααρών και η Μιργιάμ. Πρώτον ήταν ήδη παντρεμένος με τη Σεπώρα, κόρη του αρχιερέα των Μαδιανιτών Ιοθόρ, (*Έξοδος* 2) και δεύτερον πήρε μια αλλοδαπή. Αυτό το μεγάλο οικογενειακό σκάνδαλο (*Αριθμοί* 12) αποδεικνύει ότι ο Μωυσής στην καλύτερη περίπτωση είχε διαπράξει τουλάχιστον διγαμία. Ασφαλώς δεν παρέβη τον Νόμο με τη διγαμία, διότι ο Νόμος προβλέπει πολυγαμία. Το μέγα έγκλημα του Μωυσέως ήταν ότι την πήρε ως σύζυγο και όχι ως σεξουαλική σκλάβα! Πράγματι ο Μωυσής είχε παραβιάσει τους δικούς του νόμους γιατί ο Μωσαϊκός Νόμος απαγόρευε Εβραίος(-α) να παντρευτεί με ειδωλολάτρες και αλλοφύλους. Βλέπε *Γένεσις* 24: 3, 28: 1, *Έξοδος* 34: 16, *Λευιτικόν* 18: 18 και κεφάλαιο 25, *Δευτερονόμιον* 7: 3-5 «3 ουδέ μη γαμβρεύσητε προς αυτούς· την θυγατέρα σου ου δώσεις τω υιω αυτού, και την θυγατέρα αυτού ου λήψη τω υιω σου...», και αλλού, π. χ., *Κριταί* 14 : 3-4. Αντί όμως ο Μωυσής να συμμορφωθεί κατά την υπόδειξη των αδερφιών του αυτός τα τιμώρησε σκληρά με λέπρα, κλπ. Ο Μωυσής κατά τον Ιησού Χριστό διέπραξε και μοιχεία!

Ακόμα τα βιβλία των Έσδρα και Νεεμία μας αποκαλύπτουν ότι ο Έσδρας διέλυσε βιαίως τους μικτούς γάμους και απαγόρευσε την έκτοτε «μίξη σπέρματος» όταν

γύρισε στο Ισραήλ, γύρω στο 450 Π.Κ.Ε. από την Βαβυλώνα, για να αποκαταστήσει την τάξη κατ' εντολή του Πέρση βασιλέως. Η έννοια αυτών των απαγορεύσεων του Νόμου και των ενεργειών του Έσδρα είναι καθαρά η διαφύλαξη της φυλετικής καθαρότητας της Ταξικής Κοινωνίας. Ο καθείς δύναται να έχει απεριόριστο αριθμό αλλοδαπών παλλακίδων, σεξουαλικών δούλων, κ.ο.κ. όμως τα τέκνα θεωρούνται εξώγαμα, δηλαδή ισόβιοι δούλοι. Έτσι δεν θα μολυνθεί φυλετικώς η Άρχουσα Τάξη!

Στον κατάλογο των μεγάλων ανδρών του Γιαχβέχ με τέτοιου τύπου σεξουαλικές επιδώσεις, ενώ είχαν παντρευτεί με μία ή μπόλικες γυναίκες, ανήκουν: Οι κριτές Γεδεών και Σαμψών (αν και ναζαρίτης ή ναζιραίος!) και οι βασιλείς Σαούλ και Δαυίδ. Αλλά ο πιο επιτυχής απ' όλους ήταν ο γιος του Δαυίδ, Σολομών με τις 1001 γυναίκες, επτακόσιες μία σύζυγοι και τριακόσιες παλλακίδες. Ο κατάλογος αυτός μπορεί να συνεχισθεί ακόμα κατά πολύ.

Βλέπομε δηλαδή ακόμα μια φορά ότι αυτοί οι «ωραίοι θεϊκοί και καλοί» νόμοι δεν εύρισκαν εφαρμογή στους βασιλιάδες και στους ισχυρούς. Όσο για τους αδυνάτους και τις παραμελημένες γυναίκες, «ο νόμος είναι νόμος»!

Μια φορά συζητούσα το θέμα αυτό της μοιχείας με έναν θρησκευόμενο Εβραίο που πήγαινε ανελλιπώς στη συναγωγή και μελετούσε την *Εβραϊκή Βίβλο* με τους ραβίνους. Όταν του ανάφερα αυτά τα διάφορα παραδείγματα, μου είπε καθαρά ότι η μοιχεία ήταν αμάρτημα μόνο για τις γυναίκες. Οι άνδρες μπορούσαν να κάνουν ότι ήθελαν εκτός από τους λίγους περιορισμούς που είδαμε παραπάνω.

Η κυρίως απαγόρευση λοιπόν έγκειτο στον αποκλεισμό της νομικής μορφής γάμου με αλλοδαπή. Έτσι αυτή η απαγόρευση διασφάλιζε την Φυλετική Καθαρότητα της Άρχουσας Τάξεως αποκλείοντας τη νομιμοποίηση των τέκνων της αλλοδαπής.]

ΝΟΜΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Μόνον ο άνδρας, ο οποίος έχει λάβει σύζυγο, και συμβεί «ώστε αυτή να μην ευρίσκει καμιάν χάρη στα όμματά του» [κοινώς, «του ξίνισε»] μπορεί χωρίς περισσότερη φασαρία «να γράψει ένα πιστοποιητικό διαζυγίου,... και να την εξωπετάξει από το σπίτι του.». Η περιφρονηθείσα σύζυγος, εν τούτοις, είχε ένα δυνατό καταφύγιο ανακουφίσεως: «μπορούσε να πάει και να γίνει γυναίκα ενός άλλου ανδρός». Αλλά και ο τελευταίος άνδρας μπορούσε με τη σειρά του να τη μισήσει και να την πετάξει έξω από την πόρτα με ένα άλλο «πιστοποιητικό

διαζυγίου». «Μετά από αυτό όμως αυτή έμενε κηλιδωμένη με ατιμασία». Αυτή η γυναίκα μετά και τη δεύτερη εκδίωξη γινόταν ένα είδος «περιπλανώμενης Ιουδαίας» και δεν μπορούσε πια να γυρίσει πίσω στον πρώην άνδρα της (Δευτερονόμιον 24: 1-4).

[Αγαπητοί αναγνώστες πώς σας φαίνεται αλήθεια αυτός ο θεϊκός νόμος διαζυγίου;]

Μάλλον μια τέτοια γυναίκα θα είχε δυσκολία να βρει έναν τρίτο άνδρα. Αλλά κατ' ουδεμία διάταξη του θεϊκού νόμου δεν μπορούσε μια σύζυγος να έχει διαζύγιο [με δική της πρωτοβουλία], ή «να εκδώσει πιστοποιητικό διαζυγίου» στον σύζυγό της. Αλλά επειδή από τον Θεό «ενώθηκε μαζί» με τον άνδρα της κανείς μα κανείς – εκτός του ανδρός της – δεν μπορούσε να την αποχωρίσει απ' αυτόν.

[«Ὁ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.» *Ματθαίος* 19: 6 και *Μάρκος* 10: 9. Άλλη μια αντίφαση! Αλλά και οι διατάξεις περί διαζυγίου στην *Καινή Διαθήκη*, *Ματθαίος* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12, *Λουκάς* 16: 18, *Πρός Ρωμαίους* 7: 2-3, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 10-16, 39, εκτός του ότι είναι αντιφατικές μεταξύ τους σε πολλά σημεία, ανατρέπουν πλήρως τον εδώ νόμο του Μωυσέως.

Στον *Ματθαίο* 19: 8, ο Ιησούς Χριστός δικαιολογεί τον Μωυσή λόγω της «σκληροκαρδίας» των Εβραίων. Τί ωραία, σοφότατη, θεϊκή και προ πάντων παντοδύναμη δικαιολογία που βρήκε! Όπως αναγράφει το *Λευιτικόν* 26: 46, οι *Αριθμοί* 36: 13, κλπ., εδώ έχουμε να κάνουμε ξεκάθαρα με τον Νόμον του ίδιου του Θεού, απλώς γραμμένον διά της χειρός του Μωυσέως. Σ' όλη την *Πεντάτευχον* βλέπομε ξεκάθαρα ότι δεν ήταν ο Μωυσής που έδωσε αυτόν τον νόμο στους Εβραίους αλλά ο ίδιος ο Θεός Γιαχβέχ μέσω του Μωυσέως. Δεν ήταν ο Μωυσής που υπαγόρευσε αυτόν τον Νόμο αλλά ο ίδιος ο Θεός! Οπότε γιατί εδώ ο Ιησούς Χριστός προσπαθεί να δικαιολογήσει τον Μωυσή αφού δεν φταίει σε τίποτα; Αν ο Ιησούς ήταν Θεός και επομένως συνεπής, σ' αυτό το σημείο έπρεπε να δικαιολογήσει τον ίδιο τον Πατέρα Θεό και τον εαυτόν του μαζί, αφού και αυτός είναι ίδιος με τον Τριαδικό Θεό! Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς μ' αυτή τη Γιαχβική σοφία... και την Χριστιανική θεολογία!

(Μην ξεχνάτε ότι, τόσο η *Παλαιά* όσο και η *Καινή* έχουν δοθεί ή εμπνευστεί από τον ίδιο πάνσοφο, παντοδύναμο και αληθινό Πατέρα Θεό Γιαχβέχ ή την Αγία Τριάδα αν θέλετε!).

Αντίθετα προς τον Μωσαϊκό Νόμο λοιπόν, ο οποίος εδόθη στον Μωυσή από τον

«Πατέρα» Θεό του Ιησού Χριστού για να τον φορτώσει στον Εβραϊκό λαό όπως υποτίθεται και πιστεύεται στον Εβραιοχριστιανισμό, ο Ιησούς κατήργησε πλήρως το **διαζύγιο** (εκτός ίσως, προσοχή και πάλι ίσως, λόγω μοιχείας) και την **παντρεία για δεύτερη φορά** (Ματθαίος 5: 31-32, 19: 1-12, Μάρκος 10: 1-12 και Λουκάς 16: 18). Βρήκε λοιπόν «την σκληροκαρδία του εκλεκτού λαού του» (Ματθαίος 19: 8, Μάρκος 10: 5) σαν δήθεν δικαιολογία για τον Μωυσή και όχι για τον εαυτόν του, τη στιγμή κατά την οποία, όπως προαναγράψαμε, ο νόμος αυτός εδόθη από τον ίδιο τον Θεό στον Μωυσή! Πολύ θεϊκή δικαιολογία ανεκάλυψε λοιπόν ο Ιησούς Χριστός! Δεν νομίζετε; Δηλαδή ο Παντοδύναμος Θεός υπεχώρησε μπροστά στην σκληροκαρδία των Εβραίων και τους έκανε σκόντο! Πάρα πολύ ωραία!

Θα ήταν συνεπέστερα, αλλά όχι και καλλίτερα, να έλεγε στα ίσια ότι τώρα μου κατέβηκε και ως Θεός που είμαι αλλάζω αυτά που είχα δώσει πριν μερικό καιρό, αντί να προσπαθεί να βρει δικαιολογίες και να ρίξει την ευθύνη σε άλλους· και το χειρότερο, βρήκε σαν δικαιολογία αυτή τη σαχλαμάρα της υποχωρήσεως του ίδιου του Παντοδυναμού Θεού Πατρός, αλλά ρίχνοντας το βάρος στον εκλεκτό και αγαπητό προφήτη του, τον Μωυσή... Πού πήγε η θεϊκή του ιδιότητα και παντοδυναμία εδώ; Τί να πει κανείς με δ' αυτά!

Τώρα πάντως με την *Νέα Διαθήκη* και τα συμπληρώματα του *Θεϊκού Νόμου* όπως και να έχει το πράγμα, δεν μπορείς να ξαναπαντρευτείς αν έχεις χωρέσει ή χωρίσει, ακόμα και για θεμιτούς λόγους. Ούτε μπορείς να χωρίσεις τον ή την σύζυγο που πήρες αλλά δεν σου ταίριασε. Αν έκανες λάθος, «σύ όψει», διόρθωση δεν υπάρχει. Η καταπιεστική και αντικοινωνική θεολογική τακτική σε όλο της το μεγαλείο!]

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΗΛΟΤΥΠΙΑΣ

Με θεϊκή έμπνευση ο Γιαχβέχ εφεύρε και διέταξε μια καινούργια δοκιμή, ένα είδος ιερατικής «δίκης με οδυνηρή δοκιμασία» για περιπτώσεις όπου «το πνεύμα της ζηλοτυπίας αφύπνιζε» τον σύζυγο και αυτός υποπτευόταν ότι η γυναίκα του πλάγιασε σωματικά με άλλον άνδρα, «και αυτό έγινε κρυφά από τα μάτια του συζύγου της,... και δεν υπήρχε κανένας μάρτυρας εναντίον της...».

Συγκεκριμένα στους *Αριθμούς* 5: 11-31 μεταξύ άλλων διαβάζουμε τα εξής γι' αυτήν τη μέθοδο του «ύδατος της ζηλοτυπίας»:

«Τότε ο άνδρας θα φέρει τη γυναίκα του προς τον ιερέα... και ο ιερέας θα φέρει αυτήν κοντά και θα τη βάλει μπροστά στον Γιαχβέχ, και ο ιερέας θα βάλει νερό μέσα σ' ένα πήλινο δοχείο· και από το χώμα που βρίσκεται στο πάτωμα της Σκηνής του Μαρτυρίου ο ιερέας θα πάρει και θα το βάλει μέσα στο νερό... το πικρό νερό που περιέχει και προξενεί την κατάρρα· και ο ιερέας θα την ορκίσει με όρκο και θα πει στη γυναίκα: «Εάν κανένας άνδρας δεν έχει «κοιμηθεί» μαζί σου... κλπ.». Και μετά ο ιερέας θα πει στη γυναίκα: «Ο Γιαχβέχ να σε καταραστεί και να σε καταστήσει αποκρουστικό παράδειγμα ανάμεσα στο λαό σου, όταν ο Γιαχβέχ δώσει και κάνει να σαπίσει ο μηρός σου και να πρησθεί η κοιλιά σου· και αυτό το νερό που περιέχει την κατάρρα θα εισχωρήσει εντός των εντέρων σου, και θα κάνει την κοιλιά σου να πρησθεί και τον μηρό σου να σαπίσει· και η γυναίκα πρέπει να πει: Αμήν - Αμήν (δηλαδή, γένοιτο - γένοιτο)».

«Και ο ιερέας —(μετά από διάφορα προγεγραμμένα ξόρκια)— θα εξαναγκάσει τη γυναίκα να πει αυτό το νερό... Τότε θα συμβεί το εξής: Εάν είναι όντως μολυσμένη και έχει διαπράξει προσβολή κατά του κυρίου και συζύγου της, τότε το νερό που περιέχει την κατάρρα θα εισέλθει μέσα της και θα γίνει πικρό, και θα πρησθεί η κοιλιά της και ο μηρός της θα σαπίσει, και η γυναίκα αυτή θα καναντήσει κατάρρα ανάμεσα στο λαό της. Και εάν η γυναίκα δεν είναι μολυσμένη... τότε θα είναι ελεύθερη και θα συλλάβει σπέρμα. Αυτός είναι ο νόμος της ζηλοτυπίας.».

Ίσως κάποιος παρακινηθεί να σκεφτεί ότι αυτή η δόση του βλαβερού ιερού νερού» θα ήταν πολύ αποτελεσματική για να πάθει μόλυνση και να πρησθεί η κοιλιά της, και να σαπίσει το υπογάστριο της (αυτό θα πει «μηρός» εδώ) είτε ήταν ένοχη είτε αθώα, και ως εκ τούτου αυτός ο θεϊκός τρόπος διαπιστώσεως της ενοχής ή της αθωότητάς της να είναι πολύ χειρότερος από την ίδια την αρχική υποψία ή την προσβολή.

[Ουδέν σχόλιον... Τί να πρωτοπεί κανείς για έναν τέτοιο νόμο ενός πανσόφου, δικαίου, καλοπροαιρέτου και παντογνώστη Θεού...! Αυτός κι' αν είναι δεισιδαιμονία! Αλλά η δεισιδαιμονία είναι υπέρτερη από κάθε θεοπνευστία... Αυτή η τέλεια, θεϊκή μέθοδος εφαρμοζόταν μερικές φορές και στη χριστιανική Ευρώπη του σκοτεινού χριστιανικού Μεσαίωνα.]

ΝΟΜΟΣ ΔΙΑ ΕΞΕΤΑΣΗ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ

Νομοθετήθηκε ότι: «Εάν οποιοσδήποτε άνδρας λάβει μια γυναίκα» και

απογοητευτεί απ' αυτήν και αναφέρει ότι «δεν τη βρήκα παρθένα» τότε ο πατέρας της και η μάνα της θα πρέπει να «παρουσιάσουν τα διαπιστευτήρια τής (αυτές οι λέξεις «τα διαπιστευτήρια τής» δεν υπάρχουν στο Εβραϊκό κείμενο) — παρθενίας τής νεαρής κοπέλας στους πρεσβύτερους της πόλεως στην πύλη.».

Τότε αυτοί οι άγιοι «εξυπνάκηδες» πρέπει να κάνουν ένα είδος σεβασμίου γλυκοκοιτάγματος επάνω και μέσα στο σώμα της, **inquisitio de ventre inspiciendo** [αναζήτηση (ψάξιμο) διά κολπικής εξετάσεως, ή εξετάσεως των εντοσθίων], και σύμφωνα με το Δευτερονόμιον 22: 13-21

«... εάν η νεαρή κοπέλα δεν βρεθεί να είναι παρθένα, τότε θα τη φέρουν έξω από τη θύρα του σπιτιού του πατέρα της και οι άνδρες της πόλεως θα τη λιθοβολήσουν με λίθους μέχρι να πεθάνει.».

[Τί πανέμορφο θέαμα θα ήταν αυτή η εκτέλεση για τους γονείς της παθούσας «δικαίως» ή «αδίκως»; Όπως όμως έλεγαν οι Λατίνοι: «**Dura Lex sed Lex**» (σκληρός νόμος αλλά νόμος). Αν επί πλέον η κοπέλα ήταν **κόρη ιερέα** και ευρέθη μη παρθένα, είτε επρόκειτο να παντρευτεί είτε όχι, τότε **την έκαιγαν ζωντανή** σύμφωνα με την διάταξη του Λευιτικού 21: 9. Πάρα πολύ ωραία! ...]

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ

Αυτή η επικεφαλίδα είναι η καλύτερη που θα μπορούσε να βρεθεί για να εκφράσει τις ιεροτελεστίες και τα ξόρκια μαγικής φύσεως, που εφευρέθηκαν και προδιαγράφηκαν από τον Γιαχβέχ και που εφαρμόζονταν από τους ιερείς, για να εξορκίσουν αρρώστιες και αμαρτίες από τον άγιο λαό και να μεταβιβάσουν αυτά τα δεινά σε μάλλον αθώα ζώα.

Ο θεϊκός «νόμος για τη λέπρα και τη λευκοπλασία» στο Λευιτικόν 14 [και 13] είναι ένα τέλειο δείγμα εξορκισμών ιατρομαγείας για τον καθαρισμό του θεραπευομένου λεπρού και των ρούχων, σπιτιού και υπαρχόντων του.

Νομοθετήθηκε ότι ο ιερέας, πρόκειται να πάρει δύο ζωντανά πτηνά, κέδρινο ξύλο, ταινία από στριμμένο κόκκινο νήμα και κλωναράκι υσσώπου. Μετά θα σκοτώσει το ένα από τα πτηνά «μέσα σε πήλινο δοχείο πάνω από τρεχούμενο νερό». Θα βουτήξει το ζωντανό πτηνό και τα άλλα τρία «φетиχικά» μέσα στο αίμα του σκοτωμένου πτηνού· θα ραντίσει τον λεπρό επτά φορές, και μετά θα «αφήσει το ζωντανό πτηνό ελεύθερο να πετάξει μέσα στην πεδιάδα φορτωμένο με την αρρώστια. Τότε ο λεπρός, καθαρός πλέον από την αρρώστια, πρέπει να «ξυρίσει

όλα τα μαλλιά της κεφαλής του, τα γένια του και τα φρύδια του [τίποτ' άλλο άραγε;]», και θα φέρει στον ιερέα δυο αρσενικά αρνάκια, μια αμνάδα, λάδι κτλ., ως προσφορά οφειλήματος.

Ο ιερέας θα σκοτώσει ένα από τα δυο αρνάκια, και κατόπι θα πάρει λίγο αίμα από την προσφορά του οφειλήματος και μ' αυτό θα αλείψει την άκρη του δεξιού αυτιού, και τον αντίχειρα του δεξιού χεριού, και το μεγάλο δάχτυλο του δεξιού ποδιού του πρώην λεπρού, θα βυθίσει το δεξί του δάχτυλο μέσα σε λίγο λάδι χυμένο μέσα στο αριστερό του χέρι, και μετά «θα ραντίσει το λάδι με το δάχτυλό του επτά φορές μπροστά στον Γιαχβέχ» μετά θα χύσει το υπόλοιπο του λαδιού επάνω στο κεφάλι του λεπρού και **presto!** [αμέσως, ταχύτατα!] «θα είναι καθαρός».

Ολόκληρη η παράσταση πρόκειται να επαναληφθεί με περισσότερο αίμα και εξορκισμούς για να απολυμανθούν το σπίτι και τα αντικείμενα του λεπρού. Αλλά ούτε μια λέξη μέσα σ' όλες αυτές τις ιατρικές συνταγές «του Μεγάλου Ιατρού» που ονομάζεται «Κύριος ο Θεράπων» για την πρόληψη ή την απόλυτη ίαση της λέπρας, ή οποιασδήποτε άλλης μάλιστα, ασθένειας, επιδημίας κλπ. στην Αγία Γη.

[Τί να πρωτογράψουμε γι' αυτήν τη μέθοδο θεραπείας λέπρας και απολυμάνσεως αντικειμένων και σπιτιού ενός λεπρού. Τα αφήνομε στην κρίση σας. Είναι να απορεί κανείς που οι ιερόσυλοι γιατροί σήμερα δεν εφαρμόζουν αυτήν τη μέθοδο!... Τί φοβερή ιεροσυλία!]

O ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΒΟΛΟΛΑΤΡΕΙΑΣ

Μια παρόμοια επινόηση για την απαλλαγή του αγίου λαού από την αμαρτία εις βάρος κάποιου ζώου είναι αυτή της θυσίας του «αποδιοπομπαίου τράγου» στον διάβολο, [δηλαδή του τράγου που θυσιάζεται στον «αποδιοπομπαίο», τουτέστιν στον Σατανά], όπως προβλέπει ένας από τους πιο παράξενους νόμους του Γιαχβέχ, όπως θεσπίστηκε στο *Λευιτικόν* 16. Η φράση «αποδιοπομπαίος τράγος» είναι λάθος όρος των μεταφράσεων [όπως των Εβδομήκοντα(δύο), κ. α.] ο οποίος χρησιμοποιείται για να αποκρύψει ό,τι ονομάζει το *New Standard Bible Dictionary* [Νέο Καθιερωμένο Λεξικό της Βίβλου] «ίχνος πρωτόγονης Σημιτικής Δαιμονολογίας» (Βλέπε: *Encyclopedia Biblica*, Vol. I, col. 395).

[Ο Σύμμαχος έγραφε «απερχόμενος», ο Ακύλας «απολυόμενος» και πολύ θα θέλαμε να ξέραμε τί έγραφε ο Θεοδοτίων. Εκτός από μερικά αποσπάσματα και οι τρεις

μεταφράσεις, όπως και το υποτιθέμενο «*Διά Τεσσάρων*» του Τατιανού και τα *Τετραπλά* έως *Εννεαπλά* του Ωριγένη εξαφανίστηκαν μετά τον Κωνσταντίνο και τον Ευσέβιο. Γιατί άραγε;]

Η λέξη που χρησιμοποιείται στην Εβραϊκή Βίβλο, και που μπήκε στο περιθώριο του Authorized Bible Version, αλλά ειλικρινώς αποκαθίσταται στο κείμενο του Revised Bible Version, είναι Αζαζήλ, ένα Εβραϊκό όνομα για τον διάβολο, ο οποίος λατρευόταν από τους αρχαίους Εβραίους. Η «προσφορά αμαρτίας» στον Γιαχβέχ έπρεπε να συνοδεύεται και με προσφορά στον μεγάλο ανταγωνιστή του τον Σατανά. Νομοθετήθηκε λοιπόν ότι, μετά από πολυάριθμες τελετές :

«Ο ιερέας θα πάρει δύο τράγους και θα τους φέρει ενώπιον του Γιαχβέχ,... και ο Ααρών θα ρίξει τα ζάρια πάνω στους δύο τράγους, το ένα ζάρι για τον Γιαχβέχ και το άλλο ζάρι για τον Αζαζήλ.».

Τότε μετά από παρατεταμένους και ισχυρούς εξορκισμούς και ραντίσματα από το αίμα του πρώτου τράγου, ο οποίος είχε θυσιαστεί για τον Γιαχβέχ, ο ιερέας θα φέρει πλησίον του τον ζωντανό τράγο του διαβόλου, όπως το βλέπομε στο *Λευιτικόν* 16: 23-26:

«Και ο Ααρών θα θέσει και τα δυο του χέρια πάνω στο κεφάλι του ζωντανού τράγου και θα εξομολογηθεί επάνω του όλες τις αδικίες των τέκνων του Ισραήλ,... βάζοντάς τις πάνω στο κεφάλι του τράγου,... και ο τράγος θα φέρει επάνω του όλες τις αμαρτίες των... και θα αφήσει τον τράγο να φύγει στην άγρια φύση... για τον Αζαζήλ.».

Αυτή η τελετή δεικνύει ότι ο λαός του Γιαχβέχ λάτρευε επίσης τον διάβολο και θυσίαζε σ' αυτόν. Συνέχισε να κάνει τέτοιες θυσίες τουλάχιστον μέχρι της εποχής του Ροβοάμ, ο οποίος και «χειροτόνησε ιερείς για τους διαβόλους», όπως το βλέπομε στο *2 Παραλειπομένων* 11: 15 [τουλάχιστον όπως το διατυπώνουν οι Μασσορίτες]. (Ακόμα βλέπε: *Λευιτικόν* 17: 7 και *Δευτερονόμιον των Μασσοριτών* 32: 16.).

Αργότερα ένα πιο δραματικό σχήμα επινοήθηκε και νομοθετήθηκε από τον Γιαχβέχ για να απαλλάσσει τον άγιο λαό του από τις αμαρτίες του. Διέταζαν δυο φτερωτές γυναίκες με «φτερούγες σαν τις φτερούγες πελαργού» να συγκεντρώνουν όλες τις αμαρτίες που μπορούσαν να τσακώσουν, και μετά να τις ζυμώνουν μέσα σ' ένα «τάλαντο μολύβδου». Αυτή η μάζα λοιπόν επρόκειτο μετά να δοθεί σε «μια γυναίκα που καθόταν μέσ' τη μέση ενός εφάχ» (είδος μεγάλου

δοχείου που χρησιμοποιούταν σαν μέτρο χωρητικότητας). Τότε οι δυο φτερωμένες γυναίκες «σήκωναν ψηλά το εφάχ μεταξύ γης και ουρανού» και πετούσαν μαζί με το εφάχ μακριά στη χώρα Σινάχ [αγνοείται αυτή η χώρα], όπου έχτιζαν ένα είδος φυλακής για την παντοτινή του φυλάκιση. Αυτά αναφέρονται στο βιβλίο του Ζαχαρία [Μασσοριτών και Προτεσταντών] 5: 5-11.

[Τα σχόλια περιττεύουν. Βγάλετε μόνοι σας συμπέρασμα...]

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΜΑΓΙΣΣΩΝ

Μέσα στην πρώτη φουρνιά των θεϊκών νόμων που ενεχειριάστηκαν [στον Μωυσή], ήταν και ο εξής, που νομοθετήθηκε ανάμεσα στις φλόγες και στα αστραπόβροντα του όρους Σινά. Στην Έξοδον 22: 18 έχουμε:

«Φαρμακούς ου περιποιήσετε» («Μάγους – μάγισσες δεν θα αφήσετε να ζουν»).

Αλλά ακόμα πιο συγκεκριμένα νομοθετήθηκε στο Λευιτικόν 20: 27:

«Ανήρ ή γυνή οι οποίοι ήθελαν γίνει εγγαστρίθυμοι ή μάγοι ψάλλοντες μαγικάς ωδάς, θα τιμωρηθούν και οι δύο διά θανάτου. Θα τους εκτελέσετε διά λιθοβολισμού. Είναι ένοχοι.».

Αυτό επεξετάθηκε για να συμπεριλάβει και ολόκληρο το αλλόκοτο τσούρμιο των υπαρκτών και μη πνευματιστών του όρους Brocken, [από τον Faust του Goethe, όπου ένα πλήθος «αλλοκότων» ατόμων, μαγισσών και δαιμόνων εμφανίζεται και συγκεντρώνεται στο όρος Brocken της οροσειράς Harz της Γερμανίας κατά τη νύχτα της εορτής της Αγίας Βαλπούργης (Walpurgis)]. Εκεί και τότε αυτό το πλήθος εκτρέπεται σε οργιαστικούς εορτασμούς και παλυπάταγες ορχήσεις – εξού η παροιμιώδης έκφραση: «Βαλπούργια Νύχτα», όπως μας πληροφορεί το Δευτερονόμιον 18: 10-11:

«Μεταξύ σας δεν θα ευρεθεί κανένας... ο οποίος θα χρησιμοποιεί μαντείας ή παρατηρεί σημεία και οιωνούς, διά να εξακριβώσει το μέλλον, ή μάγος που θα ψάλλει μαγικάς ωδάς, ούτε άνθρωπος που θα φαίνεται ομιλών από την κοιλίαν, ούτε τερατοσκόπος που θα παρατηρεί τέρατα στον ουρανό διά να προλέγει το μέλλον, ούτε άλλος πνευματιστής που θα ερωτά τους νεκρούς.».

Αυτός ο κατάλογος και οι επαναλαμβανόμενες θανατηφόρες νομοθετήσεις εναντίον κακοποιών για τους οποίους συνεχώς γκρινιάζουν, προδίδει την

εξαπλωμένη λατρευτική τρέλα και τις πείσμωνες πρακτικές που εδώ καταδικάζονται. Έτσι ο Γιαχβέχ ο ίδιος και οι αλάνθαστοι πάπες, σύνοδοι και αναρίθμητοι «θεολόγοι» συμπεριλαμβανομένου και του δικού μας John Wesley [Βρετανός κληρικός θεολόγος (1703-1791) ο οποίος θεμελίωσε την αίρεση των Μεθοδιστών το 1738], έχει σεβασμίως επιβεβαιώσει την πραγματική ύπαρξη των μαγισσών και μάγων. Μερικά εκατομμύρια ατυχών γεροντισσών και ανθρώπων με εμμονές καταβασανίστηκαν και εκτελέστηκαν ή εκάησαν ζωντανοί μέχρι θανάτου και τώρα η γη είναι ευτυχώς απελευθερωμένη από την ολέθρια παρουσία τους.

[Εδώ μιλάει η θεμελίωση της ιστορίας του φόβου, τρόμου και φρίκης που γέννησε βασανιστήρια που δεν βάζει ο νους φυσιολογικού ανθρώπου. Μην ξεχνάτε την μαύρη βίβλο κατά των μαγισσών και μάγων, το οικτρό εγχειρίδιο **Malleus Maleficarum** (η Σφύρα κατά των Κακοπραγούντων). Μελετήστε αυτή την Ιστορία από διάφορα καλά συγγράμματα προς γνώση και συμμόρφωση και εις μνήμην όλων αυτών των εκατομμυρίων αθώων θυμάτων...].

EX POST FACTO

[κατόπιν τουπραχθέντος, εκ των υστέρων, αναδρομικής ισχύος]

NOMOI ΘΑΝΑΤΟΥ

Οι θεϊκοί νόμοι ορίζουν τις τιμωρίες θανάτου και λιθοβολισμού με λίθους [μα καλά με τί άλλο;] μέχρι θανάτου, σχεδόν για κάθε αδίκημα μέσα στον ιερό κώδικα. Αλλά υπάρχουν άλλες διατάξεις τελείως **ex post facto** για πράξεις που είχαν ήδη γίνει, οι οποίες επιβάλλουν την ίδια ποινή θανάτου για τετριμμένες και ελαφρές μικροαδικίες, όπως φαίνεται.

Καθ' ον χρόνον ο Εκλεκτός Λαός ήταν στην άγρια έρημο, οι *Αριθμοί* 15: 32-36 μας πληροφορούν ότι:

«βρέθηκε άνδρας να μαζεύει ξύλα κατά την ημέρα του Σαββάτου. Και αυτοί... τον έφεραν ενώπιον του Μωυσέως και του Ααρών, και ενώπιον του λαού· και τον έβαλαν σε φυλακή, γιατί δεν γνώριζαν τι να κάμουν μ' αυτόν. Και ωμίλησε ο Γιαχβέχ προς τον Μωυσή και είπε: Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να τιμωρηθεί οπωσδήποτε με θάνατο· και όλος ο λαός θα τον λιθοβολήσει με λίθους έξω από το στρατόπεδο.»

Το σύνταγμα κάθε πολιτείας των Η.Π.Α. απαγορεύει τιμωρία σύμφωνα με τους

νόμους που ετέθησαν σε εφαρμογή μετά τη διάπραξη της αδικίας. [Ασφαλώς κάθε ευνομούμενη πολιτεία απαγορεύει τιμωρία σύμφωνα με τους νόμους που ετέθησαν σε εφαρμογή μετά τη διάπραξη της αδικίας!]

Αργότερα ένας γενικός νόμος για τις περιπτώσεις της θανατικής ποινής θεσπίστηκε, ακολουθώντας το προηγούμενο που ανωτέρω εγκαθιδρύθηκε, όπως δηλώνεται στην *Έξοδον* 35: 2, [και επίσης 10: 10-11, 16: 23-36, 31: 12-18, 34: 21] και απανταχού [π.χ. *Λευιτικόν* 23: 1-3, *Δευτερονόμιον* 5: 14-15, όπου εδώ ο στίχος 15 ο οποίος δήθεν δικαιολογεί αυτή την εντολή έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με την δικαιολογία που δίδεται στον στίχο της *Εξόδου* 10: 11]:

«Έξη ημέρες θα εργάζεσθε, και κατά την έβδομη ημέρα θα καταπαύετε τις εργασίες σας, διότι αυτή θα είναι το Άγιον Σάββατον, ημέρα ανάπαυσης για χάρη του Γιαχβέχ. Εκείνος που θα εργαστεί κατ' αυτήν την ημέρα θα τιμωρηθεί με θάνατο.».

Μια άλλη φορά ένας άνδρας «ανάφερε το όνομα του Γιαχβέχ και το βλαστήμησε». Και αυτός «βλήθηκε στη φυλακή μέχρις ότου η σκέψη του Γιαχβέχ εκδηλωθεί σ' αυτούς» και όπως μας μεταφέρει το *Λευιτικόν* 24: 10-14 και 23:

«... και Γιαχβέχ ωμίλησε προς Μωυσή, λέγων: εκβάλετε αυτόν που βλαστήμησε έξω από το στρατόπεδο... και όλος ο λαός ελιθοβόλησεν αυτόν.».

Όταν το θύμα πέθαινε διά λιθοβολισμού, το σκληρό διάταγμα βάσει του οποίου το θύμα έφευγε από τη μέση δημιουργούσε ένα προηγούμενο για ένα γενικό νόμο θανατικής ποινής για το επιπόλαιο παράπτωμα. Στο *Λευιτικόν* 24: 16 βλέπουμε:

«Όποιος βλαστημήσει το όνομα του Γιαχβέχ θα θανατωθεί οπωσδήποτε, και όλη η συναγωγή του λαού θα τον λιθοβολήσει οπωσδήποτε.».

Εκτός από αυτά τα συγκεκριμένα παραδείγματα επιβληθείσας θανατικής ποινής βάσει των *ex post facto* νόμων και διαταγών του Θεού, φαίνεται να υπάρχει ένα είδος γενικού συγκεντρωτικού **-omnium gatherum-** νόμου που επιβάλλει θάνατο δι' απαγχονισμού για ένα είδος αορίστων πράξεων οι οποίες μπορούν να εκδικαστούν από τους ιερείς και τους πρεσβύτερους ως «αμαρτίες που αξίζουν θάνατο», όπως π. χ. απαντάται στο *Δευτερονόμιον* 21: 22. Φυσικά τέτοια καταδίκη λάμβανε χώρα μετά την διάπραξη [του αδικήματος], αλλά χωρίς να υπάρχει κανένας σχετικός νόμος πάνω σ' αυτό το αδίκημα.

[Στο Δευτερονόμιον 21: 22-23 αναφέρεται ότι όποιος καταδικασθεί και θανατωθεί κρεμάμενος επί ξύλου πρέπει να καταβιβασθεί και να ταφεί την ίδια ημέρα διότι αλλιώς «μιαίνεται η γη» καθώς το Δευτερονόμιον δηλώνει: **«κεκατηραμένος υπό Θεού πας ο κρεμάμενος επί ξύλου»**. Οι Χριστιανοί συνεχώς ευρίσκουν «προφητείας» περί του Χριστού στην Παλαιά Διαθήκη, όμως ιδού τώρα και μία Ραβινική: Ορισμένοι ραβίνοι λένουν ότι πραγματικά υπήρξε ο Ιησούς, **παρ' ότι ουδέν περί αυτού αναφέρει η Ιουδαϊκή παράδοση**, και ότι υπήρξε όργανο παραπλανήσεως των πιστών. Τούτο, όπως λένουν, το προείπε ο Θεός Γιαχβέχ και μία τοιαύτη πρόρρηση είναι η προαναφερθείσα. Προσέξτε λοιπόν τώρα τις εξής δύο αλληλοσυγκρουόμενες δυϊστικές - «γνωστικές» απόψεις: Μερικοί Ραβίνοι λένουν: Ο Γιαχβέχ είναι ο Αγαθός Θεός, ενώ ο Χριστός που πιθανώς είναι ο ίδιος ο Αρχαίκακος Όφις είναι ο «αποδιοπομπαίος». Μερικοί Γνωστικοί όμως -όπως οι Οφίτες, ο Μαρκίων, ο Τατιανός, κ. ά.- λένουν: Ο δημιουργός Γιαχβέχ είναι ο κακός Θεός, ενώ ο Χριστός που είναι πιθανώς ο ίδιος «ο πλήρης των πληρών Όφις» (ομιλούν διά τον αυτόν Όφιν που ευρίσκεται στον Παράδεισον) είναι ο απεσταλμένος του αγαθού Θεού, ο οποίος είναι άλλος από τον Γιαχβέχ και επιπολάζει του κόσμου.]

Ignorantia Juris Non Excusat

ΑΓΝΟΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΑΙ

Η ανωτέρω αρχή ανήκει στη Ρωμαϊκή Νομοθεσία η οποία αποδίδει ενοχή για παραβίαση προϋπάρχοντος νόμου, ακόμα και αν ο νόμος ήταν άγνωστος στον διαπράξαντα την παράβαση. Ο Νόμος του Γιαχβέχ ενοχοποιεί ακόμα και την άγνωστη και χωρίς πρόθεση αδικία, όπως το βλέπομε στο *Λευιτικόν των Μασσοριτών* 5: 17:

«Εάν κανείς αμαρτήσσει και διαπράξει κάτι από αυτά που απαγορεύονται να γίνουν από τον νόμο του Γιαχβέχ, αν και ακόμα δεν το ήθελε, παρ' όλα ταύτα αυτός είναι ένοχος, και θα φέρει το βάρος της αδικίας τους.».

Lex Talionis

ΝΟΜΟΣ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΕΩΣ

Ο ακρογωνιαίος λίθος του Θεϊκού κώδικα είναι ο Νόμος της ανταποδόσεως [αντεκδικήσεως] που εμφανίζεται σε τρία μέρη: Έξοδος 21: 23-25, *Λευιτικόν* 24: 17-21, *Δευτερονόμιον* 19: 21.

«Θα δώσεις ψυχήν αντί ψυχής, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείραν αντί χειρός, πόδαν αντί ποδός, έγκαυμα αντί εγκαύματος, μώλωπα αντί μώλωπος.».

Ο νόμος αυτός όμως, δεν είναι πρωτότυπος, με τον Γιαχβέχ να τον έχει πρωτοφανερώσει στον Μωυσή, διότι είναι φανερά μια συλλογή Νόμων, 195, κτλ., του αρχαίου κώδικα του Χαμουραμπί, που θεσμοθετήθηκε από τον Θεό Βηλ και αποκαλύφθηκε από τον Θεό του Ηλίου Σαμάς, όπως περιγράφεται και δηλώνεται σ' αυτόν τον κώδικα.

[Ο Νόμος των Χιττιτών σ' αυτές τις περιπτώσεις ήταν πολύ πιο ανθρωπιστικός και πρακτικός από τον θεϊκό Μωσαϊκό Νόμο. Κατήργησε τον θεϊκό νόμο της αντεκδικήσεως και αντ' αυτού επέβαλε χρηματικές τιμωρίες και αποζημιώσεις. Ο Θεός του Μωυσέως Γιαχβέχ όμως, δεν το είδε έτσι το πράγμα! Μετά όμως ο ίδιος Θεός διά του Υιού του, Ιησού Χριστού, δίνει την εντολή να στρέφομε και την άλλη πλευρά: *Ματθαίος* 5: 39 «Εγώ δε λέγω υμίν **μη αντιστήναι τω πονηρώ· αλλ' όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτό και την άλλην·»!** Αλλά στον *Ιωάννη* 18: 22-23, ο ίδιος δεν τηρεί αυτή την εντολή: «ταύτα δε αυτού ειπόντος είς τών υπηρετών παρεστηκώς **έδωκε ράπισμα τώ Ιησού** ειπών· ούτως αποκρίνη τω αρχιερεί; Απεκρίθη αυτό ο Ιησούς· **ει κακώς ελάλησα, μαρτύρησον περί του κακού· ει δε καλώς, τι με δέρεις;**»! Σχολιάσετε μόνοι σας.]

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΛΑΣΣΟΝΕΣ ΘΕΙΟΙ ΝΟΜΟΙ

Εάν κάποιος από τους Εκλεκτούς βρει μια φωλιά πουλιών, Ο Γιαχβέχ διατάζει ότι η μάνα και τα αυγά της ή τα μικρά της δεν θα παρθούν μαζί, αλλά μπορούν να της κλέψουν τα αυγά της ή τα μικρά της χωριστά με πλήρη Θεϊκή επιδοκιμασία, διότι όπως μας λέει το *Δευτερονόμιον* 22: 6-7 «έτσι θα ζήσεις ευτυχής και μακροχρόνιος επί της γης.».

[Να λοιπόν ένα σίγουρος τρόπος για ευτυχία και μακροβιότητα. Βρες μια τέτοια φωλιά και πράξε όπως μας λέει ο πάνσοφος Θεός Πατήρ, κτλ.]

Εάν δύο άνδρες χειροδικούν στον δρόμο, «και η γυναίκα του ενός πλησιάσει για να ελευθερώσει τον άνδρα της από τα χέρια του άλλου που τον κτύπησε, και με τα χέρια της τον αρπάξει από τα απόκρυφα μέλη του (στα Εβραϊκά, μεμπουσίμ, έχει λιγότερη ευφωνική σημασία), τότε θα της κόψεις το χέρι. Το μάτι σου δεν θα τη λυπηθεί.».

Έτσι μας τα λέει η θεϊκή σοφία του *Δευτερονομίου* 25: 11-12.

[Τί να πρωτοπούμε για τούτους εδώ τους θεϊκούς νόμους! Αλλά αφού είναι δοσμένοι από τον αληθινό Θεό, αυτοί πρέπει να ισχύουν οπωσδήποτε παντού και πάντοτε! Ή μήπως κάνομε λάθος!].

Εάν ένας άνθρωπος έχει «γιο απειθή, φιλόνικο και υβριστή που δεν υπακούει» τον πατέρα ή τη μητέρα του, ή είναι λαίμαργος και ακρατής, ή μέθυσος, τότε οι γονείς του θα τον φέρουν στους πρεσβύτερους της πόλης και θα τον καταγγείλουν σ' αυτούς, και συνεχίζει το Θεόδοτο Δευτερονόμιον 21: 18-21 «και τότε όλοι οι άνδρες της πόλεως θα τον λιθοβολήσουν μέχρι θανάτου... και οι Ισραηλίτες θα ακούσουν το συμβάν και θα φοβηθούν», και πολύ καλά θα κάνουν!

[Να γιατί χαλάει η κοινωνία σήμερα. Δεν εφαρμόζει αυτόν τον καταπληκτικό Νόμο του Θεού... Μα καλά τί νομοθετούν τα χριστιανικά έθνη και τί η κνέσσετ;].

Ένας άνδρας που είχε την κακοτυχία να κουτσουρευτεί σεξουαλικά είναι διά παντός αφορισμένος από την αγίαν κοινωνία του Γιαχβέχ, όπως μας το δηλώνει ρητά το Δευτερονόμιον 23: 1 ή 2 (εξαρτάται από την έκδοση):

«Εκείνος που τραυματίστηκε στους όρχεις (έχει όρχεις σπασμένους ή κομμένους), ή το απόκρυφό του μέλος (Εβραϊστί: Σοπκά(χ)) είναι σπασμένο ή κομμένο, δεν θα εισέλθει στη συνάθροιση του Γιαχβέχ.».

[Αυτό πάλι έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με τον *Ησαΐα* 56: 3-5. Διαβάστε το από το άγιο θεόπνευστο βιβλίο.].

Κατ' αυτόν τον τρόπο ο άνδρας που πιθανώς γεννήθηκε με αυτό ή άλλο σωματικό ελάττωμα, ενώ δεν φταίει, έγινε ταμπού, όπως μας εξηγεί το *Λευιτικόν* 21: 16-23:

«... εκείνος ο οποίος έχει κάποιο σωματικό ελάττωμα, κάποιαν αναπηρία, ο οποίος είναι τυφλός, ή χωλός, ή έχει κολοβή και αντιφυσιολογικά μικρή μύτη, ή έχει κομμένα τα αυτιά, ή άνθρωπος με σπασμένο χέρι ή σπασμένο πόδι, ή είναι κυρτός, ή έχει στίγματα στο πρόσωπό του, ή έχει πρησμένα και μαδημένα βλέφαρα, ή έχει άγρια ψώρα, ή λειχήνες, ή είναι μονόρχις ή μηδενόρχις, δεν θα πλησιάσει στο θυσιαστήριο για να προσφέρει θυσίες και δεν θα προσφέρει τα δώρα του στον Γιαχβέχ.».

[Τί πανάγαθος και φιλεύσπλαχνος είναι αλήθεια αυτός ο Θεός Πατήρ Γιαχβέχ; Το βλέπετε και μόνοι σας. Εμείς τί να πούμε;...].

Επίσης «ένα μπάσταρδο παιδί δεν θα προσέλθει στη συνάθροιση του Γιαχβέχ, αυτό

και οι απόγονοί του μέχρι δεκάτης γενεάς», όπως μας το δηλώνει το *Δευτερονόμιον* 22: 2 ή 3. Ολόκληρες οι φυλές των Αμμανιτών και των Μωαβιτών ήταν καταραμένες, όπως μας το λέει το *Δευτερονόμιον* 22: 3-6: «Αμμανίτης και Μωαβίτης δεν επιτρέπεται να προσέλθει στη συνάθροιση του Γιαχβέχ έως και δεκάτης γενεάς. Δεν θα ζητήσεις την ειρήνη και την ευημερία με αυτούς όλες τις ημέρες και διά παντός.». Το σφάλμα τους ήταν ότι πριν μερικούς αιώνες, εκείνοι οι μυθικοί προπάτορες τους, ο Αμμάν και ο Μωάβ, ήταν χωρίς να το θέλουν απόγονοι αιμομιξίας των δύο θυγατέρων του [αγίου] Λωτ με τον πατέρα τους αφού προηγουμένως τον μέθυσαν οι ίδιες, όπως μας περιγράφει τα γεγονότα η θεόπνευστη αποκάλυψη στη *Γένεσιν* 19: 30-38.

[Επομένως οι Αμμανίτες και οι Μωαβίτες ήταν «ξαδέλφια» τών Εβραίων. Και η πολλή, ενάρετη και καλή Ρουθ ήταν Μωαβίτισσα, αλλά τα κατάφερε να παντρευτεί τον Εβραίο βασιλιά Βοόζ, προπάππο του εκλεκτού βασιλέως Δαυίδ, κλπ.].

Ο «ξένος μέσα στη περιφέρεια» του Ισραήλ, παρά τις ορισμένες αρχές «ενός νόμου» για Ιουδαίο ή Εθνικό, υπέκειτο σε μερικές περίεργες διακρίσεις. Στο *Δευτερονόμιον* 23: 19-20 ή 20-21 διαβάζουμε: «δεν θα δανείσεις με τόκο στον αδελφό σου (Εβραίο)... στον ξένο μπορείς να δανείσεις με τόκο.» [βλέπε και *Έξοδος* 22: 25-26]. Οι Εκλεκτοί απαγορευόταν να φάνε πτώμα νεκρού ζώου που βρέθηκε κατά τύχη, για τους προφανείς λόγους. Αλλά όπως μας λέει το θεϊκό *Δευτερονόμιον* 14: 21: «Θα το δώσεις στον ξένο που βρίσκεται εντός των πυλών σου για να το φάει, ή μπορείτε να το πουλήσετε σε μη Ισραηλίτη.». Όπως έχουμε δει οι Εκλεκτοί δεν μπορούσαν να αγοράσουν Εκλεκτούς για δούλους εκτός μόνο για επτά χρόνια δηλαδή «μέχρι του Ιωβηλαίου έτους». Αλλά ο Γιαχβέχ θεσπίζει νόμο ότι μπορούν να αγοράζουν ειδωλολάτρες και ξένους που ζουν ανάμεσά τους για ισόβια δουλεία, όπως μας λέει το *Λευιτικόν* 25: 44-45.

Στο όρος Σινά ο Γιαχβέχ ξόδεψε μέρος των 40 ημερών για την παρασκευή ενός είδους «ιερού ελαίου του χρίσματος» και ενός ιδιαίτερου είδους «ιεροτάτου» αρώματος, και στην *Έξοδον* 30: 31-38 διατάζει για το καθένα απ' τα δύο ότι: «Όποιος φτιάξει κάτι σαν και αυτό, για να το οσφραίνεται ο ίδιος, θα εξολοθρευτεί μέσα από τον λαό.».

Μέσα στις τρομερές σκηνές του φλεγόμενου Σινά, και ξανά σαν την τελική απαγόρευση των «Δέκα Εντολών», που αναφέρονται στην *Έξοδον* 34: 10-27, και ακόμη ξανά για Τρίτη φορά, ο Γιαχβέχ εκδίδει τη φοβερή και τρομερή εντολή: **«Δεν θα μαγειρέψεις αρνάκι με το γάλα της μάνας του.»**. Αυτό λοιπόν το

βλέπομε τρεις φορές: Έξοδος 23: 19, 34: 26 και Δευτερονόμιον 14: 21.

[Αυτόν τον Νόμο πρέπει να τον γνωρίζουν καλά οι μάγειρες μην τυχόν και κάνουν αυτό το φοβερό λάθος. Γι' αυτό και δόθηκε τρεις φορές. Αν ακόμα δεν έχετε φάει αρνάκι μαγειρεμένο στο γάλα της μάνας του τότε δεν έχετε ιδέα τι θα πει φαγητό. Βεβαίως η απαγόρευση είναι μόνο για αρνάκι και για το γάλα της μάνας του. Για άλλο ζώο ή γάλα άλλου ζώου (π.χ. γυναίκας, αφού και οι γυναίκες είναι σαν τα ζώα για τον Γιαχβέχ απ' ό,τι έχομε ήδη δει) ο νόμος δεν είναι απαγορευτικός. Επομένως δεν θα τιμωρηθείτε εάν κάνετε άλλον συνδυασμό στο μαγείρεμά σας.

Μεταξύ των καταπληκτικών, δικαίων και σοφών νόμων του Γιαχβέχ μελετήστε ακόμα:

1. **Νόμος Θεϊκός! Ο απερίτμητος θα εξολοθρευτεί:** Γένεσις 17: 14 και απερίτμητος άρσην, ος ου περιτμηθήσεται την σάρκα της ακροβυστίας αυτού τη ημέρα τη ογδόη, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ του γένους αυτής, ότι την διαθήκην μου διεσκέδασε.
2. Τον ενδιαφέροντα **Νόμο κατά της κτηνοβασίας:** Έξοδος 22: 19 «παν κοιμώμενον μετά κτήνους, **θανάτω αποκτενείτε αυτούς.**», Λευιτικόν 18: 23, «και προς παν τετράπουν ου δώσεις την κοίτην σου εις σπερματισμόν, εκμιανήναι προς αυτό. και γυνή ου στήσεται προς παν τετράπουν βιβασθήναι, **μυσαρόν γαρ εστι.**» και 20: 15-16 «και ος αν δω κοιτασίαν αυτού εν τετράποδι, **θανάτω θανατούσθω, και το τετράπουν αποκτενείτε.** και γυνή, ήτις προσελεύσεται προς παν κτήνος βιβασθήναι αυτήν υπ' αυτού, **αποκτενείτε την γυναίκα και το κτήνος· θανάτω θανατούσθωσαν,** ένοχοί εισίν.» Κλπ.
3. Τον πολύ ενδιαφέροντα **Νόμο κατά της ομοφυλοφιλίας:** Λευιτικόν 18: 22 «και μετά άρσενος ου κοιμηθήση κοίτην γυναικείαν, **βέλυγμα γαρ εστι.**», 18: 29 «ότι πας, ος εάν ποιήση από πάντων των βδελυγμάτων τούτων, **εξολοθρευθήσονται αι ψυχαί αι ποιούσαι** εκ του λαού αυτών.» και Λευιτικόν 20: 13 «και ος αν κοιμηθή μετά άρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα εποίησαν αμφοτεροι· **θανάτω θανατούσθωσαν,** ένοχοί εισιν.» και Δευτερονόμιον 23: 18-19 «Ουκ έσται πόρνη από θυγατέρων Ισραήλ, και ουκ έσται πορνεύων από υιών Ισραήλ· ουκ έσται τελεσφόρος από θυγατέρων Ισραήλ, και ουκ έσται τελεισκόμενος από υιών Ισραήλ. ου προσοίσεις μίσθωμα πόρνης ουδέ **άλλαγμα κυνός** (= ομοφυλοφίλου) εις τον οίκον Κυρίου του Θεού σου προς πάσαν ευχήν, **ότι**

βδέλυγμα Κυρίω τω Θεώ σου εστί και αμφότερα.».

Στην Καινή Διαθήκη οι ομοφυλόφιλοι (αναφερόμενοι μερικές φορές ως κύνες = σκύλοι) δεν πρόκειται να εισέλθουν εις την Βασιλείαν των Ουρανών και θα μείνουν εκτός της Ουρανίας Πόλεως. Βλέπε: *Πρός Ρωμαίους* 1: 18-27, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 9-11, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 8-11, *Αποκάλυψις* 22: 14-15, κ. α.

1. Τον **Νόμο ειδικά κατά της ετεροφυλενδυσίας ή παρενδυσίας: Δευτερονόμιον** 22: 5 «Ουκ έσται σκεύη ανδρός επί γυναικί, ουδέ μη ενδύσεται ανήρ στολήν γυναικείαν, **ότι βδέλυγμα Κυρίω τω Θεώ σου εστί πας ποιών ταύτα.».**
2. Τον **Νόμο περί εκτρώσεως:** Για την καταστροφή του εμβρύου προς τιμωρία βλέπε: *Γένεσις* 32: 24 «Εγένετο δε μετά τρίμηνον ανηγγέλη τω Ιούδα λέγοντες· εκπεπόρνευκε Θάμαρ η νύμφη σου και ιδού εν γαστρί έχει εκ πορνείας. Είπε δε Ιούδας· **εξαγάγετε αυτήν, και κατακαυθήτω.».** Ακόμα βλέπε: *Έξοδος* 21: 22-25 «εάν δε μάχωνται δύο άνδρες και πατάξωσι γυναίκα εν γαστρί έχουσαν και εξέλθη το παιδίον αυτής μη εξεικονισμένον, επιζήμιον ζημιωθήσεται· καθότι αν επιβάλη ο ανήρ της γυναικός, δώσει μετά αξιώματος· εάν δε εξεικονισμένον ή, δώσει ψυχήν αντί ψυχής, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείρα αντί χειρός, πόδα αντί ποδός, κατάκαυμα αντί κατακαύματος, τραύμα αντί τραύματος, μώλωπα αντί μώλωπος.».
Ωσηέ 14: 1 των Εβδομήκοντα(δύο) (ή 13: 16 σε άλλες εκδόσεις) «Αφανισθήσεται Σαμάρεια, ότι αντέστη προς τον Θεόν αυτής· **εν ρομφαία πεσούνται αυτοί,** και τα υποτίθια αυτών εδαφισθήσονται, και **αι εν γαστρί έχουσαι αυτών διαρραγήσονται.».** Πάρα πολύ ωραία!
3. Ορίστε και δύο πάνσοφοι θεϊκοί **Νόμοι για καλλιέργειες: Δευτερονόμιον** 22: 9-10 «**Ου** κατασπερείς τον αμπελώνα σου διάφορον, ίνα μη αγιασθή το γένημα και το σπέρμα, ό εάν σπείρης μετά του γενήματος του αμπελώνός σου. **ουκ** αροτριάσεις εν μόσχω και όνω επί το αυτό.
4. Να και ένας τρομερός θεϊκός **Νόμος για ενδυμασία: Δευτερονόμιον** 22: 11-12 «**ουκ** ενδύση κίβδηλον, έρια και λίνον, εν τω αυτώ. Στρεπτά ποιήσεις σεαυτώ επί των τεσσάρων κρασπέυδων των περιβολαίων σου, α εάν περιβάλη εν αυτοίς.».
5. Υπάρχουν ακόμα πολλοί τόσο «σοφοί» νόμοι μέσα στο ιερό βιβλίο που διερωτάσαι αν είναι δυνατόν αυτοί να γράφτηκαν όχι από θεό αλλά από ανθρώπους που ήταν με τα καλά τους! Όπως είπε ο συγγραφέας στην αρχή

δεν φιλοδοξεί να εξετάσει ούτε το ένα δέκατο όλων των νομικών διατάξεων εντός του Μωσαϊκού Νόμου. Πιστεύομε όμως ότι συλλάβατε το νόημα. Όποιος έχει περισσότερο ενδιαφέρον δεν έχει παρά να μελετήσει όλο τον Μωσαϊκό Νόμο από μια καλή Παλαιά Διαθήκη.]

Λ' ΕΝΝΟΙ (ΤΟ ΡΕΦΡΑΙΝ, εν κατακλείδι)

Μεταξύ πολλών άλλων και μοναδικών προσταγών που ευρίσκονται στον Μωσαϊκό κώδικα, το Λευιτικόν 26: 46 και οι Αριθμοί 36: 13 τονίζουν: **«Αυτές είναι οι εντολές και οι κρίσεις και οι νόμοι, που έκανε ο Γιαχβέχ μεταξύ αυτού και των τέκνων του Ισραήλ στο όρος Σινά διά της χειρός του Μωυσέως.»**. [Άρα είναι σαφές ότι ο Νόμος αυτός δόθηκε από τον ίδιο τον Θεό Γιαχβέχ και όχι όπως πολλοί πονηροί ή αμετανόητοι πάνε να βγάλουνε τον Θεό εκτός...]. Μόλις πριν τον πρόωρο θάνατό του, στο Δευτερονόμιον 27: 11-26, **«ο Μωυσής επρόσταξε το λαό του κατά την ημέραν εκείνη λέγων... Επικατάρατος να είναι κάθε άνθρωπος ο οποίος δεν μένει σταθερά υπάκουος σε όλες τις εντολές αυτού του Νόμου και δεν τηρεί αυτές. Και όλος ο λαός όφειλε να πει: Αμήν!»**. [Δηλαδή: Γένοιτο, μακάρι να γίνει έτσι! Πάρα πολύ ωραία!].

Όλος ο Νόμος αυτός ήταν η εργασία Άπειρης Σοφίας — κατά τη διάρκεια 40 ετών — ενός Θεού που ξεχώριζε για τη δικαιοσύνη του, που την απάλυνε με έλεός του. Εάν μερικοί ρέπουν στο να κριτικάρουν σκληρά τη νομοθεσία της πολιτείας Tennessee και τον πρόσφατο «Νόμο της μαϊμούς, Monkey Law», (βλέπε ενημερωτική σημείωση (2) στο τέλος του βιβλίου) αυτά εδώ τα δείγματα του Νόμου του Κυρίου πρέπει να καταστήσουν αυτές τις κριτικές αρκετά πιο ήπιες αφού πρόκειται για νομοθεσίες ανθρώπων, και έχοντας κατά νουν αυτές τις προηγούμενες που μόλις είδαμε και οι οποίες προέρχονται από τη θεία αποκάλυψη.

[Ας μην ξεχνάμε ότι ο συγγραφέας αυτού του εγχειριδίου, ο αξέχαστος Joseph Wheless, γεννήθηκε και μεγάλωσε στην πολιτεία Tennessee των ΗΠΑ. Στο τέλος λοιπόν συγκρίνει τη νομοθεσία της πολιτείας αυτής του Βαθέως και όπως εθεωρείτο οπισθοδρομικού Νότου με τη Θεόδοτη Νομοθεσία του Μωυσή. Ως δικηγόρος και δικαστής ήταν ίσως ο καταλληλότερος ερευνητής για να κάνει αυτή τη σύγκριση μαζί με την ανάλυση που περιέχει αυτό το βιβλιαράκι. Αν και παράβλεψε πολλούς άλλους ανόητους, σκληρούς και βάρβαρους νόμους και πολλές βλακείες και θηριωδίες της Πεντατεύχου, του Μωυσέως όπως υποτίθεται, και ολόκληρης της Βίβλου νομίζω ότι όλα όσα κατάγραψε και ανάλυσε εδώ υπεραρκούν για την απογύμνωση αυτού του φοβερού, απάνθρωπου και

αιμοσταγούς Νόμου που λέγεται Μωσαϊκός. Σχεδόν σε κάθε παράγραφο στερεοτύπως διαβάζουμε: «λιθοβολήσουσιν εν λίθοις», «θανάτω θανατούσθω ή θανατούσθωσαν», «εξαλείψω εν φόνω μαχαίρας», «ρομφαία...» και πολλά παρεμφερή τοιαύτα μερικά από τα οποία έχομε ήδη καταγράψει στα προηγούμενα μέρη του παρόντος βιβλίου.

Αγαπητοί αναγνώστες, πέραν των σχετικώς ολίγων χωρίων που αναγράφομε εδώ, σας συστήνομε να μελετήσετε ολόκληρη την *Πεντάτευχο* εις την οποία θα βρείτε όλες τις 613+214+365 = 1292 διατάξεις αυτού του «απίστευτα Θεοδότου» Μωσαϊκού Νόμου τον οποίον ο Ιησούς Χριστός όχι μόνο δεν καταλύει αλλά τηρεί ή συμπληρώνει, όπως πολύ emphaticά δηλώνει στα *Ευαγγέλια* (βλέπε: *Ματθαίος* 5: 17-18 και *Λουκάς* 16: 17.). Θα κάνετε όμως πολύ καλλίτερα αν μελετήσετε προσεκτικά και συγκριτικά ολόκληρη την θεόπνευστη Γιαχβικοχριστιανική *Βίβλο* να δείτε μόνοι σας τί νόημα θα εξάγετε. Για να μην μακρηγορούμε εδώ και για να δείτε μόνοι σας τι εστί θεϊκή σοφία σας παρακαλούμε εσείς να μελετήσετε τουλάχιστον και τα εξής επί πλέον κεφάλαια από μια καλή έκδοση της *Βίβλου* ή μια πιστή μετάφρασή της:

Έξοδος 4, 7, 17, 21, 34, 35,

Λευιτικόν 3, 11, 12, 15, 18, 20, 22, 24, 26.

Αριθμοί 17, 22, 31

Δευτερονόμιον 7, 13, 14, 17, 19, 22, 28

Πέραν τούτων σε όλη την έκταση της υπολοίπου *Βίβλου* θα δείτε πως εφαρμόστηκαν κατά τόπους και κατά περιόδους αυτοί οι πολιτισμένοι νόμοι του μόνου, αληθινού, πανσόφου, παναγάθου και ελεήμονος Θεού, ο οποίος όλος αγάπη εστί.

Οι θεοφώτιστοι Χριστιανοί και οι περισσότεροι φανατικοί Εβραίοι πιστεύουν ότι ο Μωσαϊκός Νόμος εδόθη από τον ίδιο τον Θεό κατευθείαν στον Μωσή (είναι δόγμα τους). Οφείλουν όμως «**λόγον διδόναι**» εις πάντα τα έθνη κάτι που αποφεύγουν να πράξουν εδώ και χιλιετίες. Νομίζω ότι αυτή η πίστη είναι μια από τις χειρότερες προσβολές για ένα Θεό πάνσοφο, πανάγαθο, παντοδύναμο, κλπ. Εσείς τί νομίζετε; Απαντήσετε ειλικρινά, τουλάχιστον στους εαυτούς σας και μετά διατηρήσετε την ανάλογη στάση πάνω στα θέματα αυτά. Εάν όμως οι Γνωστικοί πιστεύουν τα αληθή, τότε τω όντι είναι θεόπνευστος ο Μωσαϊκός Νόμος «**αίμασι**

γάρ χαίρει ο τού κόσμου δεσπότης»!].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Μετά τη μελέτη των προηγουμένων θεμάτων θα θέλαμε να παρουσιάσουμε εν συντομία τί σχέση έχουν όλα αυτά με την *Καινή Διαθήκη* και τη χριστιανική θρησκεία.

Πρώτα απ' όλα η (οι) χριστιανική (-κές) εκκλησία (-σίες) έχει (-ουν) θεσμοθετήσει δόγματα ότι τόσο η *Παλαιά* όσο και η *Καινή* είναι ισότιμες και έγκυρες πηγές της χριστιανικής πίστης. Είναι και οι δύο έργα θεόπνευστα και η *Καινή* έρχεται σαν συνέχεια και συμπλήρωση της *Παλαιάς*. Η *Παλαιά* βρίσκει τη δικαίωσή της στην *Καινή*. Ο πρώτος θεολόγος της χριστιανικής πίστεως, ο απόστολος Παύλος, μας διαβεβαιώνει στη *Β΄ Πρός Τιμόθεον* επιστολή, κεφάλαιο 3, στίχος 16, ότι «πάσα γραφή είναι θεόπνευστος». Όσο για τις δικές του γραφές μας λέει στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* 11: 23, στην *Πρός Γαλάτας* 1: 11-12 κλπ. ότι τις παρέλαβε από τον Κύριο Ιησού Χριστό «δι' αποκαλύψεως». Ακόμα στην *Πρός Γαλάτας* 3: 15-29, αφού μας λέει καθαρά ότι ο Μωσαϊκός Νόμος είναι νόμος δίκαιος και αγαθός που παραδόθηκε με τη μεσολάβηση των αγγέλων (στίχοι 3: 17-19, βλέπε και *Πράξεις* 7: 53) μας εξηγεί ακόμη γιατί ο Μωσαϊκός Νόμος έγινε για μας «παιδαγωγός εις Χριστόν» (στίχος 24). Μιλά υπέρ του Νόμου και ότι είναι άγιος επίσης στην *Πρός Ρωμαίους* 2: 13 και 7: 1, 12. Τί να πούμε τότε εμείς για ένα τόσο «καλό, άγιο» νόμο που μας φέρνει σαν παιδαγωγός στον υιόν του μόνου αληθινού Θεού τον Ιησού Χριστό;! Αφού το λέει ο θείος Παύλος έτσι πρέπει να είναι! Ύστερα από όσα είδαμε, για να δεχθεί κανείς κάτι τέτοιο πρέπει να υποφέρει από κάτι... Αλλά αφού το λέει η θρησκεία, η μόνη και αληθινή, πρέπει να το πιστεύουμε χωρίς καμιά αντίρρηση ή ερώτηση...! Αλλά ο ίδιος ο Παύλος που πρέπει σίγουρα να υποφέρει από κάτι έρχεται πολλές φορές σε αντίφαση με τον εαυτόν του και μας λέει ότι ο Νόμος δεν εδόθη τέλειος και ακόμα τον καραργεί: π.χ. *Πράξεις* 13: 39, *Πρός Ρωμαίους* 7: 1-6, 10: 4-5, *Πρός Γαλάτας* 2: 16, 21, 3: 25, 5: 2, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 3: 13, *Πρός Εφεσίους* 2: 15, *Πρός Φιλιπησίους* 3: 2-3, *Πρός Κολασσαείς* 2: 14, *Πρός Εβραίους* 8: 6-7, ακόμα και ο *Λουκάς* 16: 16.

Ένα χτυπητό παράδειγμα αλλοπροσαλλοσύνης και αντιφάσεων σχετικώς με τον Μωσαϊκό Νόμον αποτελούν οι παρακάτω στίχοι. Είναι πραγματικά για γέλια! Μελετείστε τους με τη σειρά που τους παραθέτομε και εξάγετε μόνοι σας τα συμπερασματά σας.

Πράξεις ιγ΄: 39, [Ο Παύλος λέγει ότι η πίστη στον Ιησού συμπληρώνει την ισχύν

και την ατέλεια του Νόμου:] και από πάντων ων ουκ ηδυνήθητε εν τω νόμω Μωϋσέως δικαιωθήναι, εν τούτω [τω Ιησού] πας ο πιστεύων δικαιούται.

Ματθαίος ε΄: 17-18, [Ο Ιησούς επιβεβαιώνει την πλήρη ισχύν του Νόμου μέχρι Δευτέρας Παρουσίας:] *Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. αμήν γαρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται. (Και Λουκάς 16: 17.)*

Πρός Ρωμαίους στ΄: 14, [Ο Παύλος καταργεί τον Νόμο] *αμαρτία γαρ υμών ου κυριεύσει· ου γαρ εστε υπό νόμον, αλλ΄ υπό χάριν.*

ζ΄: 1, [Ο Παύλος αντιφάσκει πλήρως προς τον προηγούμενο στίχο!] *Ή αγνοείτε, αδελφοί· γινώσκουσι γαρ νόμον λαλώ. ότι ο νόμος κυριεύει του ανθρώπου εφ΄ όσον χρόνον ζη;*

ζ΄: 6, [Ο Παύλος σχεδόν αμέσως αναιρεί ό,τι είπε πριν διά του αντίθετου:] *νυνί δε κατηγορήθημεν από του νόμου, αποθανόντες εν ω κατειχόμεθα, ωστε δουλεύειν ημάς εν καινότητι πνεύματος και ου παλαιότητι γράμματος.*

Πρός Γαλάτας γ΄: 10, [Ο Παύλος και πάλι επιβεβαιώνει την διαχρονική ισχύν του Νόμου και των διατάξεών του:] *Όσοι γαρ εξ έργων νόμου εισίν, υπό κατάραν εισί· γέγραπται γαρ· επικατάρατος πας ος ουκ εμμένει εν πάσι τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου του ποιήσαι αυτά·*

Πρός Ρωμαίους δ΄: 14-15, [Ο Παύλος πριν ήλθε σε κατάφορη αντίφαση με τον εαυτόν του εφ΄ όσον είχε ήδη ‘πέι:] *ει γαρ οι εκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται η πίστις και κατήργηται η επαγγελία· ο γαρ νόμος οργήν κατεργάζεται· ου γαρ ουκ έστι νόμος, ουδέ παράβασις.*

Πρός Γαλάτας γ΄: 19, [Ο Παύλος καταργεί το δεύτερον ήμισυ της προηγουμένης ρήσεώς του με το πρώτον ήμισυ της εδώ νέας:] *Τί ουν ο νόμος; των παραβάσεων χάριν προσετέθη, άχρις ου έλθη το σπέρμα ω επήγγελται, διαταγείς δι΄ αγγέλων εν χειρί μεσίτου.*

Α΄ Ιωάννου γ΄: 4, [Ο Ιωάννης αγανακτισμένος επιλαμβάνεται του προβλήματος που δημιουργεί η τρομερή ανωμαλία του Παύλου και θέτει τα πράγματα καλλίτερα.] *Πας ο ποιών την αμαρτίαν και την ανομίαν ποιεί, και η αμαρτία εστί η ανομία.*

Πρός Ρωμαίους ζ΄: 12, [Εδώ ο Παύλος εξαίρει τον Νόμο ξεχνώντας όλα τα άλλα που έχει πει εναντίον του] *ώστε ο μεν νόμος άγιος, και η εντολή αγία και δικαία και αγαθή.*

[και συνεχίζει με την πνευματική ισχύν του Νόμου] ζ΄: 14, *οίδαμεν γαρ ότι ο νόμος πνευματικός εστιν· εγώ δε σαρκικός ειμι, πεπραμένος υπό την αμαρτίαν.*

Πρός Γαλάτας γ΄: 22-23, [Ο Παύλος αρνείται αυτά που είπε ο Ιησούς και αυτά που είπε ο ίδιος στους Εβραίους της Ρωμης και έτσι στους Εβραίους της Γαλατίας ανακοινώνει ότι ο Νόμος τους κρατούσε στα δεσμά της αμαρτίας αλλά η αποκαλυφθείσα πίστη στον Ιησού αχρηστεύει τον Νόμο] *αλλά συνέκλεισεν η γραφή τα πάντα υπό αμαρτίαν, ίνα η επαγγελία εκ πίστεως Ιησού Χριστού δοθή τοις πιστεύουσι. Προ δε του ελθείν την πίστιν υπό νόμον εφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εις την μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι.*

Πρός Ρωμαίους γ΄: 19, [Ο Παύλος όμως, στους Εβραίους της Ρώμης είχε πει ότι ο Θεός Γιαχβέχ έδωσε τον Νόμον για να βουλώσει κάθε στόμα και όλος ο κόσμος να γίνει ένοχος μπροστά στον Θεό!] *Οίδαμεν δε ότι όσα ο νόμος λέγει τοις εν τω νόμω λαλεί, ίνα παν στόμα φραγή και υπόδικος γένηται πας ο κόσμος τω Θεώ,*

Οι αναφορές στον Μωσαϊκό Νόμο που είναι σπαρμένες μέσα στην *Καινή Διαθήκη* είναι πάρα πολλές. Τις πιο πολλές φορές η αναφορά γίνεται μόνο με τη λέξη «νόμος» χωρίς το επίθετο Μωσαϊκός! Μάλλον επιτυχώς διότι αυτός ο νόμος είναι πράγματι ένα μωσαϊκό αλλοπρόσαλλο, οπότε το Μωσαϊκός εξυπακούεται. Ο Νόμος αυτός είναι φοβερά απάνθρωπος, σκληρός, βάρβαρος και βλακώδης σε πάρα πολλά σημεία. Έτσι και οι ίδιοι οι ραβίνοι είχαν διάφορα προβλήματα, αντιφατικές απόψεις και αντίθετες σχολές περί του θεοδότου αυτού νόμου για το πως να τον ερμηνεύουν και να τον εφαρμόζουν. Τον πρώτον αιώνα Π. Κ. Ε και Κ. Ε., π.χ. υπήρχε η σχολή του Χιλλέλ του Πρεσβυτέρου (παππού του Φαρισαίου Γαμαλιήλ του βιβλίου των *Πράξεων*) που ερμήνευε τον νόμο σύμφωνα με το πνεύμα του νόμου και η σχολή του Σαμμάς (ή Σαμμαΐ) που επέμενε στο γράμμα του νόμου αφού ο νόμος ήταν θεϊκός. Ίσως και σ' αυτό να οφείλεται η ήπια αντιμετώπιση των Εβραιοχριστιανών από τον Γαμαλιήλ, όπως ομολογούν οι *Πράξεις* 5: 32-42.

Πρωτύτερα (167-164 Π.Κ.Ε.) ο Αντίοχος Δ΄ ο Επιφανής, όπως μας λένε τα βιβλία των Μακκαβαίων, έβρισκε την ευκαιρία να κάνει τις στρατιωτικές επιθέσεις του κατά των Εβραίων τα Σάββατα επειδή αυτή την ημέρα οι Εβραίοι απαγορευόταν ακόμα και να κινηθούν πέραν μιας μικρής απόστασης. Μέχρι που δεν έπαιρνε άλλο

και μια μέρα ξύπνησε ο Ιούδας ο Μακκαβαίος και εδήλωσε τελεία και παύλα με τα Σάββατα. Και ο Ρωμαίος στρατηγός Πομπήιος όταν κατέλαβε την Παλαιστίνη και την Ιερουσαλήμ (63 Π.Κ.Ε.) έτριβε το κεφάλι του γιατί δεν μπορούσε να καταλάβει αυτή την παραξενιά της απόλυτης αργίας του Σαββάτου μαζί με τις υπόλοιπες παραξενιές της Εβραϊκής θρησκείας (π.χ. το άβατον του ναού, την περιτομή, τις διακρίσεις κατά των γυναικών κλπ).

Προτού αναφερθούμε σε δύο σημαντικές αναφορές θέλομε να τονίσουμε το εξής. Η χριστιανική θεολογία μας διδάσκει ότι ο Θεός έδωσε αυτόν τον τέτοιο νόμο στον Μωυσή επειδή στην κοινωνική κατάσταση που βρίσκονταν τότε οι τότε ημιάγριοι Εβραίοι δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν και να δεχθούν έναν άλλο νόμο που θα ήταν τέλειος. Δηλαδή ο πάνσοφος και παντοδύναμος Θεός έκανε κάποιους συμβιβασμούς τους οποίους έπρεπε να διορθώσει μετά από χίλια χρόνια και βάλει. Αλλά και την εποχή που έδωσε την *Καινή Διαθήκη*, η κοινωνική κατάσταση των Εκλεκτών του Θεού δεν ήταν πολύ καλύτερη. Λίγη μελέτη της σχετικής Ιστορίας μας πείθει γι' αυτό. Αν πάλι ο Θεός χρειαζόταν έναν λαό ο οποίος έπρεπε να καταλαβαίνει τα σχέδια του, τότε δεν μπορούσε να βρει κάποιον άλλο με πιο ανεβασμένο πολιτιστικό και κοινωνικό επίπεδο; Ενώ, όπως διαβάζομε στην *Έξοδον* (π.χ. 4: 21, 9: 12, 10: 1, 20, 27, 11: 10, 13: 15, 14: 8 κα., το λέει και ο «μέγας!» Παύλος *Πρός Ρωμαίους* 9: 17-18.), όποτε ήθελε σκλήρυνε την καρδίαν του Φαραώ για να τον τιμωρήσει μετά αμείλικτα (σαν να του έστηνε παγίδα πονηρή!), με τον Εκλεκτό λαό του δεν μπορούσε να κάνει όχι μόνο την καρδίαν τους πιο μαλακή αλλά ούτε και το μυαλό τους πιο ικανό και επιδεκτικό ώστε να καταλαβαίνουν ένα σωστό και τέλειο νόμο ευθύς εξ' αρχής. Κάτι τέτοια μασήματα και αναμασήματα ακούμε. Το τραγικό είναι ότι ο πολύς λαός τα χάφτει χωρίς να σκεφτεί καθόλου. Μετά λοιπόν ο Θεός είτε εν γνώση του από την αρχή, είτε το έμαθε στην πορεία, αποφάσισε να δώσει στους ανθρώπους μια καινούργια Διαθήκη διά των διδασκαλιών και παθημάτων του Υιού Του Ιησού Χριστού. Το μυστήριο είναι ότι αυτή τη φορά οι Εκλεκτοί απέρριψαν τη Νέα Διαθήκη του Θεού τους και έτσι αναγκάστηκε ο Θεός τους να την πασάρει στους εθνικούς (π.χ. *Λουκάς* 20 : 9-18, *Ιωάννης* 1: 11, *Πράξεις* 13: 46-48, 18: 6 κα.). Ποιος ξέρει αν θα μας δώσει πάλι και τότε καμιά πιο καινούργια και πιο σωστή ώστε αυτή τη φορά να τη δεχτούμε ακόμη και οι Εκλεκτοί του;

Ακόμα, στο *Ευαγγέλιο* του *Ματθαίου* 5: 17-18 και του *Λουκά* 16: 17, βλέπομε ότι ο Χριστός δηλώνει καθαρά το εξής: «Μην νομίσετε ότι ήλθα να καταλύσω τον νόμο και τους προφήτες. Δεν ήλθα να καταργήσω αλλά να συμπληρώσω (ή να τον

τηρήσω). Αλήθεια σας λέγω, έως ότου παρέλθει ο ουρανός και η γη ούτε ένα γιώτα ή ένα κόμμα δεν θα καταργηθεί από τον νόμο, μέχρις ότου γίνουν όλα.».

Βλέπομε δηλαδή ότι ο Χριστός δεν καταλύει ή καταργεί τίποτα απ' αυτόν τον νόμο· μόνο να συμπληρώσει θέλει. Ο νόμος δηλαδή έχει ελλείψεις που πρέπει να συμπληρωθούν. Άρα δόθηκε ελλιπής από τον Θεό αρχικά (π.χ. *Πράξεις* 13: 39, *Πρός Εβραίους* 8: 6-7). Αλλά ο Ιάκωβος στην *Επιστολή* του β': 10, έφτασε στην ακρότητα να μας πει ότι το να παραβιάσεις μόνο μια εντολή του νόμου είναι το ίδιο με το να παραβιάσεις όλο τον νόμο «**όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήση, πταίση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος.**» (Χριστιανική Λογική!).

Όταν όμως μελετήσουμε το κεφάλαιο 5 του *Ματθαίου* παρατηρούμε ότι σε μερικά σημεία διορθώνει τον νόμο, δηλαδή καταργεί τα προηγούμενα και στη θέση τους βάζει νέα, υποτίθεται, πιο σωστά (ή μάλλον σωστά αυτή τη φορά, αλλά ποιος μπορεί να ξέρει;). Π.χ. βλέπε *Ματθαίος* 5: 27-28, 31-32, 33-34, 38-39, 43-44, 15: 11, *Μάρκος* 2: 18-20, 7: 15, *Λουκάς* 11: 37-38, 13: 10-16, *Ιωάννης* 5: 8-11, 8: 4-11 κ.α. Εδώ δεν έχουμε μια απλή συμπλήρωση για κάτι που λείπει ή είναι ελλιπές, αλλά διόρθωση και κατάργηση, που σημαίνει αντικατάσταση του ήδη υπάρχοντος από κάτι άλλο, σωστό — υποτίθεται. Αυτό προφανώς έρχεται σε αντίφαση με τους στίχους *Ματθαίος* 5: 17-18, *Λουκάς* 16: 17, και με τις ίδιες τις διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου εφόσον τις αλλάζει. Το περίεργο είναι ότι και οι παλαιές και οι νέες διατάξεις δόθηκαν από τον ίδιο πάνσοφο και παντοδύναμο Θεό. Σ' αυτά οι θεολόγοι έχουν παρασκευάσει κάτι στερεότυπες ψευδοδικαιολογίες γιατί δεν αντέχουν καμιά κριτική, όπως τη σύντομη κριτική που έχουμε κάνει εδώ. Μόνο με διάφορες τέτοιες σοφιστείες παρηγορούνται, αλλά με το δίκιο τους αφού αυτές πιάνουν τόπο στα αυτιά των αφελών. Βλέπεις «ο κόσμος πιστεύει στα αυτιά του παρά στα μάτια του!».

Ο Χριστιανισμός εκπήγασε ως αίρεση από τον Ιουδαϊσμό. Γι' αυτό βασίζεται στην *Παλαιά Διαθήκη* και τονίζει «εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν Κύριον εκ πηγών Ισραήλ». Ο ορθόδοξος Ιουδαϊσμός καταδίωξε την αίρεση αυτή μέχρι το 135 Κ. Ε., όταν δηλαδή έληξε η δεύτερη επανάσταση των Ιουδαίων εναντίον των Ρωμαίων με παταγώδη αποτυχία και με τον θάνατο του αρχηγού της (ψευδο)μεσσία Συμεών Μπαρ Κόκχμπα(χ) (ή Μπαρ Κοσσίμπα, δηλαδή Υιός Αστέρος). Μετά, η Ιουδαϊκή επικράτεια εξαφανίστηκε και δυο αιώνες αργότερα τα πράγματα αντιστράφηκαν. Τώρα οι Χριστιανοί καταδίωκαν του Ιουδαίους παρ' όλο που συγχωρούσαν και αγαπούσαν τους εχθρούς τους και διάφορα τέτοια τοιαύτα (*Ματθαίος* 5: 39, 44, *Λουκάς* 6: 27-28, 35, *Πρός Ρωμαίους* 12: 14, 17-21). Ο Θεός του Μωυσέως είναι

ακριβώς ο Θεός Πατήρ των Χριστιανών που υποσχέθηκε στους Πρωτοπλάστους ότι θα στείλει εν καιρώ τον Υιόν του για να θυσιαστεί προς χάριν του ανθρωπίνου γένους, να το ελευθερώσει από την αρχική κατάρα και να το σώσει από την αιώνια τιμωρία της κολάσεως ώστε να κληρονομήσει την αιώνια βασιλεία του Θεού στον ουρανό (τον Παράδεισο) μετά θάνατον.

Ο Χριστιανισμός υπάρχει εδώ και 2000 χρόνια περίπου, κάπου 300 χρόνια στο περιθώριο της κοινωνίας ή διωκόμενος και για κάπου 1700 χρόνια έχει το πάνω χέρι εκεί όπου εδραιώθηκε, επειδή έτσι το θέλησε ο φροκτός Κωνσταντίνος ο «Μέγας». Ο Χριστιανισμός με οποιαδήποτε μορφή και αν επιβλήθηκε, τώρα και τόσα χρόνια, δεν έλυσε κανένα από τα μεγάλα προβλήματα των οποίων τη λύση επαγγέλθηκε. Στα μέρη που επικράτησε, ούτε ο κόσμος έγινε μία ποιμνη (*Ιωάννης 10: 16*), ούτε η αγάπη υπερίσχυσε, ούτε οι εντολές και η διδασκαλία του στην πράξη έγιναν οι απαραίβατοι κανόνες του κοινωνικού βίου. Τί λέτε εσείς αναγνώστες; Πέφτω έξω σ' αυτό το συμπέρασμα; Ή μήπως ο Χριστιανισμός δεν έγινε εκατοντάδες αιρέσεις που φαγώθηκαν μεταξύ τους χειρότερα κι' από τα άγρια σκυλιά;

Παρακάτω αναγράφω ένα μερικό κατάλογο αναφορών από την *Καινή Διαθήκη* (γιατί από την *Παλαιά* χάνεις τον μπούσουλα!) για την απομυθοποίηση ορισμένων μύθων που τόσο επιδεικτικά οι θεολόγοι διαφημίζουν σαν μεγάλους άθλους του Χριστιανισμού. Μόνο θα παρακαλέσω τον αναγνώστη να έχει παραπλεύρως την *Καινή Διαθήκη* και να μελετήσει όχι μόνο τούς στίχους που αναφέρω αλλά και ολόκληρα τα κεφάλαια μέσα στα οποία βρίσκονται. Ακόμα καλύτερα ας μελετήσει ολόκληρη την *Καινή*. Έτσι δεν θα έχουν να μας διατυμπανίζουν τη φτηνή δικαιολογία ότι βγάζομε τους στίχους έξω από το περιβάλλον τους. Ύστερα μια καλή γνώση της Ιστορίας του τί επακολούθησε θα διαφωτίσει πλήρως τον καθένα.

A) Μύθος Ελευθέρας Εκλογής και της μη Επισημοποιημένης Βίας.

Εκτός από τα φοβερά και τρομερά που αφηγείται η *Παλαιά Διαθήκη* και η *Καινή* είναι γεμάτη από χωρία φόβου και τρόμου, απειλών, θανατώσεων, γέεννας πυρός, κόλασης των διαβόλων, κατάρων, σκότους εξωτέρου, κλαυθμού και βρυγμού (τριγμού) οδόντων, λιμνών πυρός και θείου και πολλών τέτοιων μαργαριταριών που απαντώνται σχεδόν παντού. Όλα αυτά είναι κατάλληλα επιλεγμένα για να φοβάσαι, να πιστεύεις και να υποτάσσεσαι στη νέα θρησκεία. Ο μη πιστός θα καταδικαστεί πάει και τελείωσε (*Ματθαίος 12: 33-45, Μάρκος 16: 16, Λουκάς 12: 46, Ιωάννης 3: 18 και 36, στον Παύλο και Αποκάλυψη και παντού*). Αλλά έχουμε και

άμεσες διατυπώσεις και εντολές καθαρής και ωμής βίας (*Ματθαίος* 7: 19 και 10: 34-38. *Λουκάς* 12: 45-53, 14: 23 «...ανάγκασον εισελθείν...». που έγινε το περίφημο «*cogito intrare*» του Ιερού Αυγουστίνου στα λατινικά, 19: 27 («...και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου...». αυτό είναι κραυγαλέο και πρέπει να το διαβάσετε), 22: 36, 38. *Ιωάννης* 15: 6 (φωτιά για την ιερή εξέταση). *Πρός Εβραίους* 10: 28-31 (καθαρός Γιαχβισμός της *Παλαιάς Διαθήκης*) κλπ.

Β) Μύθος Καταργήσεως της Δουλείας.

Όπως είδαμε, ο Νόμος του Θεού στην *Παλαιά Διαθήκη* έχει «καταπληκτικές» διατάξεις για τη δουλεία και τους δούλους. Αλλά και η Καινή δεν πάει πίσω. Η φιλολογία με διάφορα σχήματα λόγου και παραβολές, στις οποίες αναφέρονται οι δούλοι με τους κυρίους τους, αποτελούν ειδική προτίμηση. Όταν μελετήσουμε προσεκτικά αυτά τα χωρία, είναι ν' απορήσουμε γιατί να υπάρχει αυτή η ιδιαίτερη προτίμηση με τη δουλεία και τους δούλους. Ιδιαίτέρως θαυμάστε *Ματθαίος* 18: 23-35 (με βασανιστήρια) και *Λουκάς* 12: 45-48 (με ξυλοδαρμούς). Αλλά για να δούμε από κοντά τί παραγγέλλει άμεσα πλέον ο πρώτος διδάξας της Καινής Διαθήκης, ο Απόστολος των Εθνών, Παύλος. Σας παρακαλούμε να μελετήσετε:

1. *Πρός Ρωμαίους* 14: 4
2. Α΄ *Πρός Κορινθίους* 7: 20-24
3. *Πρός Γαλάτας* 3: 28
4. *Πρός Εφεσίους* 6: 5-8
5. *Πρός Κολασσαείς* 3: 22-25, 4: 1
6. Α΄ *Πρός Τιμόθεον* 6: 1-2
7. *Πρός Τίτον* 2: 9-10

Όλη η επιστολή *Πρός Φιλήμονα* γράφτηκε από τον Παύλο προς τον πλούσιο Χριστιανό Φιλήμονα για να μην κακομεταχειριστεί τον δραπετή δούλο του Ονίσημο κλπ... Δεν του έγγραψε ο Παύλος να του χαρίσει την ελευθερία και ως πλούσιος που ήταν να του πληρώσει τα μεροκάματα που του είχε κάνει τζάμπα κλπ.

Έχομε επίσης τα ίδια στην Α΄ *Πέτρου* 2: 18-20. Τα ίδια βρίσκομε και στους Χριστιανούς θεοφόρους πατέρες. Τί να κάνουμε; Σόι πάει το βασίλειο! Εσείς τί λέτε; Πεισθήκατε;

Γ) Μύθος Ισότητας της Γυναίκας και Καλυτερεύσεως της Κοινωνικής της Θέσεως.

Γι' αυτό το θέμα σας παρακαλούμε να μελετήσετε:

1. Α΄ Προς Κορινθίους 7: 1-4, 25-40, 11: 3-16, 14: 34-35
2. Προς Εφεσίους 5: 22-33
3. Προς Κολασσαείς 3: 18-19
4. Α΄ Προς Τιμόθεον 2: 9-15
5. Α΄ Πέτρου 3: 1-7

Η μελέτη των αγίων θεοφόρων πατέρων για τη γυναίκα είναι να σε κάνει να αυτοκτονήσεις, αν είσαι γυναίκα! Δεν υπάρχει πιο αηδιαστική περίπτωση αισχίστου ψυχολογικού συμπλέγματος από αυτήν των πατέρων. Αίσχος και φρίκη!

Για αιώνες κύματα Χριστιανών γίνονταν ασκητές, αναχωρητές, ερημίτες, στηλίτες, πηγαδίτες, τρωγλοδύτες, καλόγεροι, μοναχοί, μοναστές, ησυχαστές, ρακένδυτοι. Άφησαν το σώμα τους μέσ' τη βρόμα και την αρρώστια ώστε μερικοί σκουλήκιασαν εν ζωή. Άλλοι ευνούχισαν εαυτούς (όπως ο χαλκέντερος Ωριγένης ο Αλεξανδρεύς, ο Δωρόθεος Τύρου, ο Μελίτων Σάρδεων, η ομάδα των Βαλεσίων της Αιγύπτου, οι αίρεση των Εγκρατιστών, κ.ά., κατά τον *Ματθαίο* 5: 28-30, 18: 8-9, το κραυγαλέο 19: 12, και Μάρκος 9: 43-47, κλπ.). Ήδη από τον πρώτο αιώνα ο ευνουχισμός των ανδρών και η διατήρηση της παρθενίας στις γυναίκες θεωρούνταν μεγάλες αρετές, ώστε να έχουμε τον ανεκδιήγητο πατέρα Τερτυλλιανό (155-220 Κ.Ε.) να καυχιέται γι' αυτούς και να τους εκθειάζει. Όλα αυτά τα έκαναν μόνο και μόνο για να κληρονομήσουν την αιώνια ζωή στην εξώκοσμη βασιλεία των ουρανών. Δηλαδή, για να κερδίσεις την αιώνια ευτυχία μπροστά στον πατέρα Θεό, πρέπει να μην τρως, να μην πίνεις, να μη μένεις σε σπίτι, να μη γλεντάς, να μη συνουσιάζεσαι, να μη χαιρέσαι, να μη μαθαίνεις, να μην απολαμβάνεις τίποτα, να υποφέρεις, να πονάς, να είσαι άρρωστος, να βρομάς, να αποβλακώνεσαι, να αρνιέσαι κάθε χαρά της επίγειας ζωής κλπ. Τί να κάνουμε; «Η βλακεία δεν ηττάται!». Κανένα επιχείρημα βασισμένο στη λογική δεν μπορεί να εξουδετερώσει τη βλακεία, αφού λογική και βλακεία είναι πράγματα μη συγκρίσιμα, ασύμβατα... Την απάρνηση της εδώ ζωής την τονίζει ο Παύλος στις επιστολές του και ο Καππαδόκης Ελληνιστής Βασίλειος «ο Μέγας» σ' εκείνο το μικρό (και άχρηστο) βιβλιαράκι «*Προς τούς Νέους: Όπως άν έξ' Ελληνικών Ωφελούντο Λόγων*». (Ο Βασίλειος ασκήτευε από καιρού εις καιρόν και έγραψε κανόνες του μοναστικού βίου. Στος τέλος μετάνοιωσε και διά τον χρόνο των σπουδών εις τας Αθήνας! Τον εθεώρησε χαμένο! Τέτοιο μυαλό κουβαλούσε!...) Αυτά λοιπόν αποτελούν την χριστιανική αρετή και σου παρέχουν το εισιτήριο για τον παράδεισο.

Αλλά και μετά την επικράτηση αυτής της θρησκείας και ψυχολογίας, οι σφαγές που έγιναν από τα χριστιανικά έθνη για λόγους: θρησκευτικούς, πολιτικούς, οικονομικούς, πολιτιστικούς, φυλετικούς, ιδεολογικούς κλπ. εναντίον άλλων χριστιανικών εθνών και εθνών άλλων θρησκειών δεν είχαν ούτε προηγούμενο, ούτε επόμενο. Εκτός από τις σφαγές πολλών εκατομμυρίων αθώων θυμάτων είχαμε και τη σχεδόν ολική απαλοιφή της αρχαίας γνώσης και τέχνης από τις οποίες η ανθρωπότητα και ο πολιτισμός είχαν πάρα πολλά να ωφεληθούν (αφήνοντας για τα μουσεία και την Ιστορία τις αρχαίες θρησκείες, δεισιδαιμονίες, πολέμους και βλακείες).

Επίσης οι τεράστιες χριστιανικές φαγωμάρες, παραδοξολογίες, αιρέσεις, τρομακτικές πιέσεις και βασανιστήρια που έκαναν οι Χριστιανοί στα μέρη όπου επεκράτησαν φέρουν ένα πολύ μεγάλο μέρος της ευθύνης για τη δημιουργία και την ταχεία εξάπλωση της άλλης μάστιγας της ανθρωπότητας, του Μουσουλμανισμού, και την πτώση των μισών χριστιανικών περιοχών στα χέρια των νεοφώτιστων μουσουλμάνων. Από το Ιράκ και Αραβία μέχρι το Μαρόκο και την Ισπανία είχαμε ακραιφνείς χριστιανικές περιοχές και τις κοιτίδες του Χριστιανισμού που μέσα σε 50 χρόνια έγιναν ισλαμικές (με πολύ μικρές χριστιανικές μειονότητες κάπου-κάπου). Ως γνωστόν ο Ισλαμισμός βασίστηκε και αυτός στην *Παλαιά Διαθήκη* και στην *Καινή*. Τι σύμπτωση!...

Δεν μένει λοιπόν τίποτα άλλο από το να αναλογισθούμε καλά και να εμβαθύνουμε σε αυτά που μας λέει ο *Ματθαίος* 7: 17-18, 12: 33 και *Λουκάς* 6: 43-44: «Έτσι κάθε δένδρον καλόν παράγει καρπούς καλούς, και το σάπιο δένδρον παράγει καρπούς κακούς. Δεν είναι δυνατόν ένα καλόν δένδρον να φέρη καρπούς κακούς, ούτε ένα σάπιο δένδρον να φέρη καρπούς καλούς». «...διότι από τον καρπόν γνωρίζετε το δένδρον».

Ή όπως μια φορά πολύ έξυπνα οι αρχαίοι ημών πρόγονοι σε μια δίκη στη Σικελία με δέος ανεφώνησαν:

«Έκ κακού κόρακος κακόν ωόν».

ΤΡΕΙΣ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Isaac Marcus Jost (1793-1860)

Γερμανο-Εβραίος Ιστορικός. Τα κυριότερα έργα του είναι:

A) *Geschichte der Israeliten seit der Zeit der Maccabäer bis auf unsere Tage* (1820-1828) (Ιστορία των Ισραηλιτών από τον καιρό των Μακκαβαίων μέχρι τις μέρες μας), 9 τόμοι.

B) *Geschichte des Judenthums und seiner Sekten* (1857-1859) (Ιστορία του Ιουδαϊσμού και των αιρέσεών του), 3 τόμοι.

(Αυτό είναι το σύγγραμμα στο οποίο αναφέρεται ο Joseph Wheless στην αρχή του βιβλίου.).

Ο Jost χρημάτισε μέλος εκδοτικών επιτροπών πολλών ιστορικών περιοδικών ειδικευμένων στην Εβραίο-Ιουδαϊκή ιστορία και θρησκεία. Απέρριπτε τον Ιουδαϊκό εθνικισμό και την Ιουδαϊκή θρησκεία όπως και κάθε θρησκεία. Ήταν όμως θεϊστής.

1. Monkey Law

Ήταν ο Νόμος της Πολιτείας Tennessee που απαγόρευε τη διδασκαλία της Θεωρίας της Εξελίξεως του Charles Darwin και άλλων σε όλα τα σχολεία της εν λόγω πολιτείας. Ο Νόμος αυτός προσεβλήθη από τον καθηγητή γυμνασίου-λυκείου John Thomas Scopes, ο οποίος ήταν δάσκαλος της βιολογίας και προπονητής της ομάδας αμερικανικού football του σχολείου της μικρής πόλης Dayton. Ο Scopes επίτηδες ισχυρίστηκε ότι δίδαξε τη θεωρία της εξελίξεως στο σχολείο του, παρά τη ρητή απαγόρευση του Νόμου. Στο δικαστήριο, τον Ιούλιο του 1925, κύριος ενάγων και υπερασπιστής του Νόμου ήταν ο πολιτικός των Δημοκρατικών (τρεις φορές υποψήφιος για την προεδρία, αλλά αποτυχών) William Jennings Bryan. Οι λόγοι του ήταν, ως συνήθως, ψηφοθηρικοί αφού η αδαής και θρησκοθήλη πλειοψηφία του λαού ήταν υπέρ του Νόμου, αλλά ήταν και θρησκοθήλη καθώς διακατείχετο από ατυχείς θρησκευτικές και αντιεπιστημονικές αντιλήψεις. Εκείνη την εποχή οι ΗΠΑ έβραζαν από θρησκευτικές διαμάχες και φανατισμό, πράγμα που ισχύει και σήμερα. Υπερασπιστής του κατηγορουμένου ήταν ο πασίγνωστος, φιλελεύθερος, σκεπτικιστής δικηγόρος Clarence Darrow (που έγραψε το άρθρο στο τέλος αυτού τού βιβλίου και ήταν φίλος του Joseph Wheless). Εκεί βρήκε την ευκαιρία να γελοιοποιήσει τον Bryan και τις πίστεις του. Για τα προσχήματα όμως, ο Scopes κρίθηκε ένοχος από το δικαστήριο και τιμωρήθηκε με ένα ευτελές χρηματικό πρόστιμο. Η καταδίκη του τελικά αντεστράφη δύο χρόνια αργότερα κατά την έφεση, ένεκα τεχνικών λόγων όπως προφασίστηκαν. Ο Νόμος μετά απ' αυτά τα γεγονότα τέθηκε στο περιθώριο. (Ο Bryan συμπτωματικώς απέθανε μια εβδομάδα μετά τη δίκη. Όπως είπαν μερικοί σκεπτικιστές, ο Θεός έριξε ένα βέλος

για να σκοτώσει τον Darrow αλλά αστόχησε και σκότωσε τον Bryan.). Η δίκη αυτή έμεινε στα χρονικά των ΗΠΑ, όπως και στα παγκόσμια χρονικά, υπό τον τίτλο Monkey Trial (Η Δίκη της Μαϊμούς ή του Πιθήκου). Το κανάλι PBS της Αμερικανικής τηλεόρασης έχει κυκλοφορήσει και μία τηλεοπτική ταινία με τίτλο “Monkey Trial”. (Μήπως αυτή η ιστορία σας θυμίζει άλλες παρόμοιες;).

1. Westminster Catechism

Είναι η κατήχηση που προσφέρει στους νεοφωτίστους της η Πρεσβυτεριανή Εκκλησία. Πρόκειται για ένα μεγάλο συγγραφικό έργο που περιέχει όλα όσα διδάσκουν οι Πρεσβυτεριανοί στα κατηχητικά σχολεία τους. (Αποτελούν και αυτοί μια από τις εκατοντάδες αν όχι χιλιάδες αιρέσεις της μόνης αληθινής θρησκείας, του Χριστιανισμού!...).

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσος

LITTLE BLUE BOOKS NO. 1332

Edited by E. Haldeman-Julius

Debunking the Laws of Moses

The “Laws of the Lord by the Hand of Moses”

Joseph Wheless

HALDEMAN-JULIUS PUBLICATIONS, 1929

GIRARD, KANSAS